

سەرچاوەی ئاپین

یا

کۆمهله دانهراوه ئایینی یه کانی

مەلا عبدالکەریمی مدرس

ئیمان و ئیسلام • ئەساسی سه عادهت • ئاوی حهیات
چل چرای ئیسلام • نوورو نه جات • ئیقبال نامه

مافی له چاپ دانهوهی به کۆمهله و ، به یه که یه که
هی دانه ره

به غداد - چاپخانهی ئیرشاد - ۱۳۹۳ کۆچی ، ۱۹۷۳ زایینی

سەرەتا

بە ناوی خودای بەخشندەى میهرەبان

خوینەرى کوردی بەرێز !

ئەم کۆمەلە کتیبە کورت کورتانە ، که جارێکی تر
بە شیۆهیه کی جوانتر دەخرێنە بەردەستتان ،
هەریه کهى له کاتیکی تایبەتی و باری جیا جیادا له چاپ
دراون و ، بە ناو برا کورده موسوڵمانه کاندایلاو
بوونەتەوه و جێی خوێیان کردوتەوه .

وا ئیسته له بهر ئەوهی که له زۆر لاوه داوای
له چاپ دانەوه یان لی ئەکردم و ، به نیازی ئەوهی که
بە شیۆهیه کی فراوانتر گەلی کوردی موسوڵمان
سوودی لی وهربگرن ، هه موویانم له یهك بهرگدا
چاپ کردو ، چاویکی په له م پیاخشاندهوه . هیوادارم
که جێی رهزامه ندیت بێت و ، خوای بهخشندهو
میهره بان بیکا به هۆی ری نموونی و سوودی گهلو ،
ئیمهش له تاوانی بی پایان عهفو بکات و بمانخاته ژیر
بالی بهزه یی خوێهوه .

هێزو تواناو سهر کهوتن هه ر له خوداوهیه .

[عبدالکریم]

۱

ئیمان و ئیسلام

بسم الله الرحمن الرحيم

حهمدو نه نای عام بو خودای عه للام
سه له وات له سه ر سه پیدی نه نام

حه زره تی نه حمده صاحبی ئیسلام
ههم له سه ر ئالو نه صحابی کیرام

(وبعد) فه رزه له سه ر خاص و عام
عیلم به نه رکان ئیمان و ئیسلام

(الاسلام أن تشهد أن لا اله الا الله وأن محمدا
رسول الله ، وتقيم الصلاة ، وتؤتي الزكاة ، وتصوم
رمضان ، وتحج البيت ان استطعت اليه سبيلا)

نه رکانی ئیسلام پینجن به قه رار
نه وه ل نه مه یه که بکه ی ئیقرار

بلی (أشهد) نه زانم به دل
به زبان نه لیم خوشتر له بولبول

(أن لا اله) هیچ مه عبودی حه ق
نی یه (الا الله) مه ر ذاتی موطله ق

(واجب الوجود) بی شه ریک بی باک
مه و صووف به که مال ، له خراپه پاک

(وأشهد) ههم نه زانم یه قین
به زبان نه لیم به حه یاو ته مکن

(ان محمداً) مه مدو و حی موختار
له نه وعی به شه ر موباره ک ئاثار

(رسول الله) ی فوروستاده ی حهق
 بوسه ر ئینس و جین نیک و بهد موطلهق
 روخسار سپی و سوور ، لهطیف نوورانی
 چاورهش و ظهریف ، گوشاد پیشانی
 عه رهب ، قورهیشی ، هاشمی نه سهب
 نه شره فی هه موو طایه فهی عه رهب
 بی سیبه ر ، وهك خور ، بالا موخته دیل
 نساوی (محمد) نه سبی عادیل
 (عبدالله) • (عبدالطلب) • (هاشم)
 هه م (عبدالمناف) ناسینیان لازم
 دایکی ئامینه کچی وه هه به
 نه م کورری زه هره ی عالی حه سه به
 موته وه لید بوو له مه ککه ی نه وه ر
 له چل ساله دا بوو به پیغه مبه ر (ص)
 له پاش چل ساله تا دوازده سال
 دانیشته له مه ککه شای صاحب ئیقبال
 نه و جار بو نه شری حو کمی نه م دینه
 هیجره تی فه رموو چوو بو مه دینه
 یاژده سال ماوه له دارالصفا
 له شه صت وس دا بوو موته و ففا
 روکنی دووهه مین پینج فهرز به نه دا
 گشت روژو شهوی بکه ی بو خودا

سی ههم سه ر فیطره و ، زه کاتی مالی
به موسته حق دان ، له مننهت خالی

روکنی چواهم روژووی ره مهضان
پینجهه طه وافی کعبه الرحمان

له عومرا یه کجار فه رضه زیارهت
له سه ر موسولمان به شه ر طی طاقهت

بو خه رچی ریگا کافی بی مالت
ههم بو نه فه قه ی نه هل و عه یالت

**(والایمان ان تؤمن بالله وملائکته وکتابه ورسوله
وبالایوم الآخر وبالقدر خیره وشره) •**

۱ - ان تؤمن بالله

ئه صلی ئیمانیش شه شه به ته حقیق
ئه ووهل ئه مه یه که بکه ی ته صدیق

بزانی خودا ووجودی حقه
قه دیم و باقی ته نه های موطله قه

خوی به خوی بووه و ، هه روا ئه مینی
ئه ماما غه یری ئه و هیچ کهس نامینی

بی میثل و شه ریک ، بی ضیدو پیوه ند
بی دایک و بی باب ، بی ژن و فرزه ند

حاکمه بو ئه رز ، ههم بو سه ماوات
خالیق له بو هه موو مه خلوقات

نه جه وهه ر ، نه جيسم ، نه وه کوو عه ره ض
نه نه بي به جی حاديتو مه ره ض

جيه ته و جيگه بو ذاتی نی يسه
ذاتی له نه مروو سوبحه ی به ری يه

کونه ی ذاتی حق له عام مه ستووره
ناوی شه ريفی غه يره مه حصووره

گه رچی هه زارو يه کن به شوهره ت
نه و دو نو يان به سوننه ت مو ثبه ت

نای بينی به چاو هيچ کهس له دنيا
لاکين صاحبي مه رته به ی عوليا

يه عنی (محمد) صاحب عزيزو تاج
خودای چاوپي کهوت له شه وی ميعراج

له قيامه تدا ثابت به روئي ته
بو مو ثمين ، له سه ر حه ديتو ثايه ت

وجوه يومئذ ناضرة الى ربها حقاً ناظرة
صيفاتي هوتن ، قه ديمن وهك ذات

خاريجن له ده رك عه قلی مه خلو وقات

له ذاتی پاکی حه ق جيا نابن
بو و نو ، هه نو ، نه بي هه ر بين

حه ياتو ، عيلم ، ئيراده و ، قودره ت
سه مع و ، به صه رو ، که لام به صيحه ت

زیندوی و ، زانین ، مهیل و ، توانین
بیستن و ، بینین ، گوشتو گوی شیرین

۲ - وملائکتہ

ٲه صلی دوو هه مین ته صدیقو باوهر ر
به مه لائیکه ی عه للامی ٲه کبه ر

جیسمیان له طیف و ، شه ریف ، نوورانی
پاک له ظولومات ، قووه ی نه فسانی

ٲه توانن له خهلق خویان کهن ٲیظهار
به هه ر صووره تی شیرین بی و موختار

جاجار جو بره ٲیل له لای پیغه مبه ر
به ره نگی دوحیه ده بوو موصه ووه ر

گشت به نده و مو طیع مو حبی خودا
له کوفر به ری ی ، خالی له گونا ه

نه نیرو نه می ، نه ژن و نه شوو
نه صاحب په یوه ند ، نه به وه له د بوو

هیچ کهس نازانی مهر خودای ٲه کبه ر
عه ده دیان له گشت مه خلوق زیادتر

له ئاسمانا نی په جی ی یه ک پی
ٲیلا مه له کی حازره له وجی

یا له رکوعان یا له سجوددا
یا غه ر قن له ناو به حری شهوددا

هه رچی مه خلووقی خودای غه فووره
یهك مه لائیكهی له سهه ر مه ئمووره

به ئه مری خودای عه لیم و خه بیر
ته ربیهی ده کا به نه هجی ته قدیر

له روتبهی خویان قه ط ناچنه ده ر
بالیان یا دووه ، یا سی و ، زیاتر

به عضی بو به هه شت خه زینه داره
به سهه ر ئه واندا (رضوان) سهه رداره

نوزده طایه فه ، یا نوزده نه فه ر
ره ئیسیان (مالک) مه ئمووری سهه قه ر

کاتبی ئه عمال عه ده دیان چوار
دوونه فه ر بو شه و ، دوانیان بو نه هار

کاتبی چاکه له سهه ر شاننی راس
بو شه رر له لای چه پ بی خیلاف و باس

ئه ووه ل حاکمه ، دووه م مه حکوومه
ده لیلی ئه مه ته واه مه علوومه

مه ئمووری سوئال مونکه رو نه کیر
هه م عه ذابی قه بر بو ئه هلی ته قصیر

له مه لائیکه دا هه ن چوار ئه صناف
مه حسوو بن شه رعه ن به ناوی ئه شراف

ئه م چوار صینفه بوت ئه که م به یان :
ئه وه لیان مه شه وور به که ررو بی یان

صينفي دووهه مين صينفي روحاني
سي هم همه لهي عهري رهماني

عهه ديان چواره له دهوري دنيا
قيامهت ههشتن ، به همري خودا

چوارهم موقه رره ب باره گاي جهليل
همانه چوارن به نههجي دهليل

شهخي همه ليان ناوي (جبرئيل)
حامي وههيهو ، هميني ته نزيل

دووهم (ميكايل) رزقي بههسته
هم همري زهوي ، قه بزه يا بهسطة

سي هم (عزرائيل) قابضي همرواح
مه هموري زورن ، موطيعو مه للاح

چوارهم (اسرافيل) مه هموري به صور
به ئينتيظاره تا وههتي دهستور

صور شاخيكه همو فووي ده كا پيدا
به قه دهه همرواح كوني واتيدا

دووجار بهو شاخا لي همدا نهههس
گشت زيندوو دهمرن به همووهل نهههس

به دووهم نهههس سهه ديننه دهه
به همري قه ههار همرون بو مههشههه

لاكين همه لهي عهري به تهمكن
همه خاصي مه شهوور به موقه رره بين

پاش نه فخی ته ووهل ته مرن سه راسهر
له پيش دوو همداسهر ديننه دهر
عالم ، له و به ينا ، چولو به طاله
ته لين : ته و به ينه مودده ي چل ساله

۳ - وکته

ته صلي سي هه مين ته صديقه و باوهر
به صه دو چوار کتبي ته نوهر
قه ديم و ، صه حيح ، بي عه يبو عوتول
نازل بوون بو سهر ته فرادي روسول
ده له سهر ئاده م ، په نجا له سهر شيث
سي نازل بووه له سهر ي ئيدريس
ده بو ئيبراهيم ، صه ده ته واوه
ته م صه د کتبه صو حوفيان ناوه
ته ورات بو موسا ، زه بوور بو داوود
ئينجيل بو عيسا به ته مري مه عبود
قورئان له هه موان ته شرفو ته مجهد
نازل بووه ته سهر حه ضره تي ته حمه د
له وه قتي نزول تا ئاخر زه مان
به سهر يا نايي ته حريفو که تمان
جه معي جينن و مه له کو ئينسان
ناتوانن بلين نه ظيري قورئان

٤ - ورسله

ته صلی چوارهم ته صدیقه و باوه در
صه دو بیست و چوار هزار پیغمبر

مختاری خودان له بو هیدایهت
بی عیلهت بهمه حض فاضل و عینایهت

خودا هه ناردی فیرقهی مورشه لین
بو ره هنومایی له هلی سه رزه مین

ته علیماتیان کرد به له فظی شیرین
بو ئینتیظامی کاری دنیاو دین

ته صل و فهرعی دین ، ته خلاق و سی یه
هه رچی نافع بی بو نه وعی به شهر

بی په روا له ئیش طه عنه ی پرر وه حشهت
بی باک له دوشمن ، بی خه وف و ده هشهت

بو ده لیل له سه ره صیدقی ته نبیا
موعجیزه ی پیدان خودا له دونیا

موعجیزه

موعجیزه کاری ئوممهت پیی نه کری
ده عوای نبوه تی پی ته رویج بدری

پیغمبر : پیاوی ، حورر بی ، له به شهر
شهرعی پی دابی عه للامی ته کبه ره

به عه قل و ته دهب ، عیلم و حیلم و خولق
له ناو هاو عه صران چاکتر بی له خه لق

بوته بلیغی شهرع گهر ئه مری هه یه
ئه وه : (رسول) ه ، وه ر نا (نبی) یه

بزانه : له ئه صل وه صفی نبوهت
له ناو ئه نبیا نی یه ته فاووت

گهر به یه کێکیان تو نهت بی ته صدیق
ئیمانته نی یه راستی و به ته حقیق

نه بی له خه ودا قه لبی بیداره
له پاش مردنی زیندوو هوشیاره

خاک نازینی جیسمی پاکسات
شه ره ری ناگا به ئیدراکیان

هیچ کهس له جین و مه له کو ئینسان
ناگاته میزان مه رته به ی ئه وان

ئه ممانا تبه له به ینی خویان
شه ره فی به عضی له سه ر به عضیکیان

ئه حمه دی موختار ره ئیس جه میع
باقی ئولولعه زم له باقی ره فیع

نوح و ، ئیبراهیم ، موسا ئولولعه زم
عیساو ، موحه ممه د بزانه به جه زم

دروسته ، به شهرع ، بلی ته فضله له
له غه یره مورسه ل هه رکام مورسه له

سیصه دو سیزده ، یا یازده ره سوول
له شه ریعه تدا سی و سی یان مه نقوول :

ئادەم، شىت، ئىدرىس، نوح، ھوودى جەليل
صالح، ئىبراھىم، لوط، ئىسماعىل

ئىسحاق، يەعقوب، يوسىف، ئەيوب
شوعەيب، موسا رەسۇلى مەحبۇب

ھاۋى، خىر، يوشىع ئىبنى نون
ئىلياس، ئەلىيەسە، ذولكىفل، شەھەرون

ئىشمۇيىل، يونس، داۋود، لوقمان
زەكەرىيا، يەحيا، شاھى سولەيمان

ھەزرىتى عوزەير، عىساي بن مەريەم
لەپاش ذولقەرنەين سەيىدى عالم

لەسەر ئەوان بى صەلات و سەلام
بەقەد مەعلۇمات ئىلاھى غەلام

بەلام ھەرزەتى ئەحمەدى موختار
لەسەر ئەنبىا رۇسولە سەردار

چونكى شىكىستى ھەرگىز نەھاۋورد
لەغەزاي دوشمن پىشتى ھەل نەكرد

شەۋ بە بىدارى لەگەل جوبرەئىل
سوارى بوراق بوۋ بە ئەمرى جەليل

لەمەككەۋە تا (بيت المقدس)
لەۋيۈە ھەتا بارەگاي ئەقدەس

لەپاش گوفتوگوو خىطابى ظەرىف
ھەرشەۋ ھاتەۋە بو مەككە شەرىف

ئەو فەضلە خودا لە گەل ئەوی کرد
ناییتە بەیان بە صد دەست و برد

خودا ئەمری کرد بە پیغمبەران
ئە گەر ببینن پیی بینن ئیمان

وەرنە بفەرموون بە هەموو ئوممەت
حاضر بن لە بو ئیطاغە حەزرت

هەم ئەو خاتیمە بو پیغمبەران
دینی ناسیخە بو هەموو ئەدیان

عیسا لە عەهدی مەهدی دیتە خوار
دینی موحەممەد چاک دەکات ئیظهار

هەم ئەو رحمة تە لە بو عالەمین
مەبعووثە بوسەر ئینس و جینن یەقین

بەلام غەیری ئەو لە پیغمبەران
هەریەک بو بەعزی رەوانە کران

هەم خاصە ئەو ئەو وەل شەفاعەت
وەقتی زەلزەلە ی روژی قیامەت

کەوتەر ، وەسیلەو ، فەزیلە ی عولیا
روئیەتی خودا لە هەردوو دنیا

ئەخلاقی باشی سەیدی سەرور
هەم موعیزاتی ناییتە دەفتەر

دینی شەریفی خەیر و لئەدیانه
ئوممەتەتی چاکتر لە ئوممەتانه

باسی خه لیفه گانی پیغه مبه‌ر (د۰خ)

ته‌عالی ئوممه‌تی ره‌فیتی شه‌فیت
خه‌لیفه‌ی ته‌ووه‌ل بوو به‌گری صد‌دقیق
ناوی عبدالله ، باوکی عوتمان‌ه
بابای عامیره ، باشی بزانه
دایکی (أم الخیر) سه‌لمای کچی سه‌خر
کورری عامیری صاحب عیززو فه‌خر
به‌ئیجماعی عام پاش فه‌وتی چه‌زرت
قرار درا بوی روتبه‌ی خه‌لافه‌ت
دوو سالو سی مانگ خه‌لافه‌تی کرد
له‌سالی سیزده‌ی هیجرت فه‌وتی کرد
عومری شه‌صت و سبی وه‌ک (رسول الله)
مه‌دفوون بوو له‌لای به‌لوطفی (الله)
خه‌لیفه‌ی دووهم عومه‌ری فارووق
مه‌حبوبی خودا ، خه‌لیفه‌ی مه‌وئووق
دایکی خه‌نته‌مه‌ باوکیشی خه‌طاب
بابای نه‌وفه‌له‌ به‌علیمی ته‌نسب
بوو به‌خه‌لیفه‌ به‌ئه‌مری صد‌ویق
به‌یعه‌تیان پی کرد ئوممه‌ت به‌ته‌حقیق
ده‌سالو شه‌ش مانگ خه‌لافه‌تی کرد
عومری شه‌صت و سی که‌وه‌فاتی کرد

له حوجره ی عولیا ی سه ییدی سه روه ر
لای ئه بوبه کر مه دفوونه عومه ر

حه زره تی عو ثمان صاحب وه فاو به ین
خه لیفه ی سی هم ، له قه ب (ذی النورین)

باو کی عه ففانه ، بابای ئه بولعاص
دایکی ئه روا ناو ، بی خیلافو باس

به وه جهی شوورا جه زره تی عومه ر
فه رمووی : خه لافه ت بی موقه رره ر

له پاش مه شوهره ت پی یان کرد به یعه ت
دامه زرا له سه ر روتبه ی خه لافه ت

ئیللا دوانزه روژ له دوانزه سال
خه لافه تی کرد به عه دلو ئیقبال

عومری هه شتار دوو ، شه هید بوو ره فیع
نیز ژا له خاکی (جنّة البقیع)

خه لیفه ی چواره م صاحب ئیشتیهار
حه زره تی عه لی ، حه یده ری که ررار

شه ریفو ، شه جیع ، عالی مه طالیب
باو کی مه شهووره به ئه بوو طالیب

دایکی فاطیمه کچی ئه سه ده
زاواو ئاموزای حه زره تی ئه حمه ده

مودده ی خه لافه ی چوارسالو نومانگ
شه هید کرا صوبح ، عه ینی وه قتی بانگ

عومری شه صتوس ، مه دفوونی کو و فیه
به عضیکیش نه لین : غهیره مه عرو و فیه

خه تمی خوله فاء حه رزه تی حه سسه ن
دوای نه و حوسه ین شه هیدی نه حسه ن

له حه دیتایه عائی شه ی حه مرآ
خه دیجه ی کو برا ، فاطیمه ی زه هراء

ئاسیه ی عه ذراء ، سه ییده مه ریه م
چاکترن له ژنان نه ولادی ئادم

له دوای نه مانه نه صحابی حه رزه ت
نه وانیه ی موژده ی پیدان به به هه شت

نه م جار سیصه دو سیزده ی نه هلی به در
هه م نه هلی ئو خود، صاحب فه ضل و قه در

له وه پاش صه حبی (بیعة الرضوان)
رضي الله عنهم الرحمان

به م ته رتیه فه ضل به بی خیلافه
به ده ئبی سوننه ت (حق الانصافه)

نه بی هه موویان به چاک بزانی
جه ساره ت نه که ی گهر به ئیمانی

ئیمامه ت

واجبه ئیمام بو قهومی ئیسلام
پیاویکی ئازاو ضابط بو نه حکام

عاقلو عادل قوره‌یشی نه‌سه‌ب
ره‌شیدو شه‌جیع ، زور عالی حه‌سه‌ب

ئه‌ر مومکین نه‌بوو ذاتی وا جه‌لیل
با شه‌خصی تر بی ، ده‌خیل صه‌ده ده‌خیل

تا خالی نه‌بی ئیسلام له‌ ئیمام
صه‌ده‌مه‌ی زوره ، باقی والس‌لام .

ئيجتیهاد

موجته‌هیدینی دینی پیغه‌مبه‌ر
عالم به‌ کیتاب ، سوننه‌تو ، سی‌یه‌ر

چواریان مه‌ذه‌ه‌بیان ته‌دوین کراوه
ته‌قلیدیان بو عام جائیز دراوه

ئه‌بو حه‌نیفه ئیمامی ئه‌وه‌هل
مالیک ، شافعی ، ئه‌حمه‌د بن حه‌نبل

هه‌ر که‌س تابع بی به‌یه‌کی له‌وان
بی‌خه‌طه‌ره‌یه ؛ موصیبن ئه‌وان

ئيعتیقاد

شیخی ئیعتیقادیه‌ک (ابو الحسن)
دووهم (ابو منصور) ئیاممی ئه‌حسه‌ن

ئیه‌تیمامیان کرد له‌ری خودادا
ئه‌م له‌ سه‌مه‌رقه‌ند ، ئه‌و له‌ به‌غدادا

به‌عه‌ینی ده‌ئبی صه‌حابه‌ی سه‌له‌ف
به‌یانیان فه‌رموو عه‌قیده‌ی خه‌له‌ف

هه ركهس تابع بئ به يه كي له وان
عه قیده و دینی صه حیحه و جوان

ئهولیا

طه ریقی هه موو ئهولیا حهقه
ئادایان له کهل شهرع مووافیقه

که رامه تیان بئ عه ددو شو مار
تابته به شهرع ، دیسان به ئاتار

هه ركهسی کاری ناموافیقه
شهرعهن ، نهك وهلی ، بهلكو فاسقه

له ئههلی قیبله كهسی به کافر
مهزاته ، تا کوفر لی نه بی ظاهر

هم له عنهت له سهه (مُعین) هه رگیز
ئهه رچی کافر بی نه دراوه جائیز

تا به ته حقیق و یه قین نه زانی
خه تمی به کوفره ، نهك مووسلمانی

ه - وبالیوم الآخر

ئه صلی پینجه مین به ئیستیقامهت
ته صدیقت بی تو به قیامهت

نیشانهی زوره روژی قیامهت
بوت به یان ده کهم عومدهی علامهت
خه سفی له شهرقا خه سفی له غه ربا
یهك له جه زیره ی عه ره بی عه ربا

برووزی فیتنه و ، کوفری سوفیانی
ظهووری مه هدی و مه ولای یسه مانی

خروجی ده جال گومرای به دئه نجام
نزوولی عیسا بو ئه راضی ی شام

(یا جوج) و (ما جوج) ههم (دابۀ الارض)
دونیا ده گهر رین، ته و او، طوولو عه رض

روژ له مه غریبو سه ره دینیته ده ر
دوو که لیک دونیا ده گری سه رانسه ر

ئاگری له عه ده ن باش ده کا ظهوور
(فاسرافیل ینفخ فی الصور)

ئه م عه لاماته دینه جی یه کسه ر
(نطق بها صحیح الاثر)

ئه وزاعی قه بر

بو مردوو دیتۆ ، له قه بر ، حه یات
(یدری الحسنات مع السيئات)

نه کیرو مونکه ر زور به ئیستیعجال
نازل ده بنه لای ، لی ده که ن سوأل :

خودات ، ره سوولت ، ئیمامت ، دینت
کی یه و ؟ کامه یه ؟ چی یه ئایینت ؟

گه ر جوابی داوه ئازاو ئاماده
(فوراً) قه بره که ی ده بی گوشاده

ده بينى به چاو ، به عه قلو به هوښ
جى خوى له به هه شت ، زور شيرين و خوش

نه گهر نه توانى به يان کا جه واپ
لى نه دهن به گورز نامادهى عذاب

غه يري جينن و ئينس ده ننگى نه ژنه وي
(فوراً) بى غايه ت قه برى ته ننگ نه وي

پالووى راست و چهپ نه چن به يه کدا
جى خوى ده بينى له جه هه ننه مدا

به عه ذابى سهخت ، به لاو نه دامهت
گورفتار نه بى ، هه تا قيامهت

حه شر

نه مه (برزخه) تا وهختى مه حشه
نه و جا (معاده) تو بکه باوهرر

نه عضاء ديته وه له گوشت و پيشه
خوين و پيست و مو و هم ره گ و ريشه

وهك له دونيادا جه مع نه بين يه كجار
نه چين بو مه حشه ر به نه مري قه ههار

ده فته ري نه عمال

نه م جار وهك طهيران به نه صى نه قوال
له نه طرافو ديت ده فته ري نه عمال

هه ركه س سه عيده به قه درو شه ر هف
نه دريته ده ستي راستى بى نه سهف

هه ركه س شه قى بى ته خريته مшти
ده فته ر له لاي چه پ ، يا له دواى پشتمى

حسابى ته عمل

جا ته كرى حساب بو جينن و ئينسان
هه ر عه مه لى بى : به د بى يا ئيحيان

به عضى له نامه ي عه مه لدا مو ثبه ت
به عضى ته عضاى خوى ته دا شه هاده ت

به عضى گونا هان كه س نا يان بينى
خودا به عيلمى خوى ده ينوينى

ته و جار ترازوو دينن بو ته رجيح
ته و ترازوو ، به قه ولى صه حيح ،

تاي هسه ناتى وهك به درى مونير
تاي سه يى ئاتى ظولماته ، وهك قير

سو و كى به ره و خوار ، قورسى به ره و ژوور
ته روا ، به عه كسى ترازووى مه شهوور

عيقاب و سو ئال

له وه دوا خوداى عه ليم و خه بير
ديته سه ر عيقاب له ته هلى ته قصير

پرسيار ده كا له مه خلوق يه ك يه ك
له به نى ئاده م ، له جينن ، له مه لك

له جه معى روسول ده پرسى موبين :
(بلغتسم حكمي للمكلفين ؟)

له عوله مایان ئه پرسی یه کسه ر
له ئه مری مه عرووف، نه هی له مونگه ر

له عامه ی ئوممه ت ئه پرسی به عام
له ئیطاعه ی قه ول عوله مای ئه علام

ئه پرسی به قه هر له ئه هلی بیدعه ت :
بۆ داتان هینا فه سسادو بیدعه ت

ئه مجا ئه مر ئه کا به جه زای ئه خیار
هه م به عه ذابی فه سه قه و ئه شرار

شه فاعه ت هه یه ، ئه یکه ن به بی شک
نه بی و ، وه لی ، صالح و ، مه لکه ک

روژی قیامه ت له بۆ گونا هبار
پینج جار شه فاعه ت هه یه به قه رار

یه که م : ئیستیعجال بو جیگه ی حیساب
دووهم : ئاسانی ی سو ئال و جه واب

سی هه م : خه لاص بو ون له هه ولی مه حشه ر
چوارهم : ده رچو و نی که سی له سه قه ر

پینجه م بو ته رفیع مه قام له به هه شت
ده رجه ی به هه شت ئه گه یین به هه شت

موسلمان به پی ی عه مه لو ره فته سار
له وده ره جانه بوی ئه دری قه رار

(صراط) پرد

دواي ٽه مه پردي دائه نري به راس
باريڪ تر له موو ، تيژ تر له ٽه لباس

جيگهي ٽه و پرده وا له سهر سه قهر
به سهر يا ٽه ڪهن مه خلو وقات گوزهر

به عضي ده خزين تا ده ڪه ونه خوار
له جهه ننه مدا ٽه بن گور وفتار

به عضي ميثلي به رق ، به عضي وه ڪ باي وه شت
لي عوبور ده ڪه نم ده چن بو به هه شت .

ڪه چو ونه به هه شت مه خلو وقات يه ڪسهر
به ٽيستي راحت ٽه چنه سهر ڪه وٽهر

ڪه وٽهر

ڪه وٽهر چه وضيڪه ٽاوي ٽه و له شيير
سپي تر ، بويشي خوشتر له عبير

ههر ڪه س هه زار سال له جهه ننه م بي
موبته لاي ٽيشو و ده ردو ٽه له م بي

ڪه ٽاوي خوار دو له چه وضي ڪه وٽهر
قهط تينووي نابي به (نصي خه بهر)

به هه شت و جهه ننه م

به هه شت و سه قهر ٽيسته مه وجو ودين
له قور ٽان دا زور زور مه عدو ودين

مه و قيعی به هه شت له ژور سه ماوات
سه قهر له زه وی ، له ژیر طه به قات
به لام فهرموویه کوردی مه عنه وی
(شیخ عبدالرحیم) له قهب (مه وله وی) :
نه صیکی صوریح هیچ نی یه دیار
له بو ته عیینی جی جه ننه ت و نار
حهق وایه ده میان هیچ لی نه دری
ته فویض به عیلمی ذاتی حهق بکری

٦ - وبالقدر خیره و شره

ئه صلی شه شه مین ئیمان به قه ده ر
یه عنی هه رچی حهق کردی موقه دده ر -
دیته وجودۆ بی کهم و زیاد
خالیق خودایه و کاسیبه عیباد
که سبت له بو کار ، به مه ذه به بی حهق ،
خارجی ناکا له ئیراده ی حهق
هه رچی مه یلی بی خودا روو ئه دا
هه رچی مه یل نه کا قه ط نابی په یدا
گه ر ئه هلی دنیا مه یل بکه ن یه کسه ر
یه کهموو کهم ناکه ن یا خوود زیاتر
رازی یه به خه یر نارازی له شه رر
بو ئاسانی کار ئه وه ته فیهق ده ر
ئه گه ر مه یلی بی ئه دات هیدایه ت
بو ریگهی خه یرت ئه کا عنایه ت

کاري ته نفعه عبي بو شه خصي کاسب
له سهر ذاتي حقه هيچ نيه واجب

ته تواني بيکا ته عذبي موطيع ،
عاصي بيا ته مه قامي ره فيع

چون ماليکي مولک مو ته صهر ريفه
ته مه ته زاني ههر کهس عارفه

هموو ته کليفي پي ده کري له خهلق
هيچ واجب نيه له سهر ذاتي حقه !

خيلافي ته مه خيلافه و جه هله
خودا چي ده کا فه ضله ، يا عه دله

وايه عه قيده ي ته ربابي سوننهت
(اصحاب الرسول ، آل الکرامه)

(کهريم) بهم ره ئيه له حقه راجي يه -
داخل بيته ناو فيرقه ي ناجي يه

يا ره هنوماي خير کار به دهس ئاسان
فه ياضي مو طلق بو عام و خاصات

بم به خشه به فه يرض شاهي ته نبيا (ص)
به نووري سينه ي صافي ته ولياء

لاده له قه لبم ره شي نه دامهت
خاتيمه م بينه به فه يرض و ره حمهت

روژي جومعه - دههمي مانگي ره مه زان
سالي ۱۳۵۲ ي کوچي - خانه قاي بياره

۲ تہساسی سہ عادت

بسم الله الرحمن الرحيم

له پاش حمدو ثنای ذاتی خوا وه تقدیمی صلاوة و سلام بو روحی حضرتی محمد (ص) وه بو روحی ههمو آلو أصحابی بزائن : ئەمه دفتریکه ناوی (ئەساسی سعادتە) چەند سووال و جوابیکي دینیەهی تیدا نووسراوه بو شارەزایی مندا لانی اسلامی کوردزبان . رجائە کهم خوای تعالی بیان کا به ئەساسی سعادت و اقبال .

(الاسلام أن تشهد أن لا اله الا الله وأن محمداً رسول الله وتقيم الصلاة وتؤتي الزكاة وتصوم رمضان وتحج البيت ان استطعت اليه سبيلاً) .

ئەم حدیثە مقدسە ههمو ئەرکانی اسلامی تیدایە .
با لەسەر ترتیبی ئەم کلامە زەرەیفە بروین بەریدا .

س ۱ - بناغەى اسلامیت لەسەر چەند چشتە ؟

ج - بناغەى اسلامیت لەسەر پینج چشتە ،
یە کهم دوو کلمەى شهادت . دوهم پینج فرضەى
نویژ لەههمو شهوو روژیکا . سى ههم روژوی مانگی
رمضان لە ههمو سالیکی دا . چوارەم عطا کردنی
زە کات و سەر فطرە بە مستحقان . پینجەم حج و
عمرە ، یانی طوافی بیت الله لە مکەى مکرّمە ، بەو آدابە
شرع بیانی کردووە :

۱ - **أشهد أن لا اله الا الله وأن محمداً رسول الله** .

س ۲ - معنای دوو کلمەى شهادت چییە ؟

ج - معنای کلمه‌ی یه کهم ئه‌مه یه به‌دل باوه‌ررم
 هه‌یه وه به زبان اقرار ئه‌کم هیچ ذاتی نیه عبادتی
 بوبکری به‌حق الا ئه‌و‌ذاته نه‌بی که ناوی (الله) یه .
 معنای دووه‌هم ئه‌مه یه به‌دل باوه‌ررم هه‌یه وه به
 زبان اقرار ئه‌که‌م به‌مه که حضرتی محمد (ص)
 پیغه‌مبه‌ری خوایه‌و ، خوای تعالی ره‌وانه‌ی کردوه به
 پیغه‌مبه‌ری بوسه‌ر انسان و جن و ملائکه .

س ۳ - نسبی پیغه‌مبه‌ر (ص) کامه ؟

ج - پیغه‌مبه‌ر (ص) کوری عبدالله یه‌و ، عبدالله
 کوری عبدالمطلبه ، عبدالمطلب کوری هاشمه ، هاشم
 کوری عبدالمنافه . دایکی ناوی آمینه‌یه ، آمینه‌کچی
 وهب ، وهب کوری عبدالمنافه ، عبدالمناف کوری
 زهره‌ی کوری کیلابه ، له‌میلله‌تی عه‌ره‌ب وه له
 طائفه‌ی قریشن .

س ۴ - پیغه‌مبه‌ر (ص) له‌کوی له‌دایک بووه‌و
 بووه به پیغه‌مبه‌ر وه له‌کوی متوفا بووه ؟

ج - پیغه‌مبه‌ر (ص) له‌شاری مکه له‌دایک بووه ،
 هه‌ر له‌شاری مکه له‌عمری چل‌سالی دا بووه به
 پیغه‌مبه‌ر له‌پاش چل‌ساله دوازده‌سال له‌مکه‌دا
 ماوه‌ته‌وه ئه‌مه په‌نجاودوسال ، له‌ووخته‌وه تشریفی
 رویشته‌وووه بو‌شاری (مدینه‌ی) منوره یازده‌سالیش
 له‌مدینه بووه ئه‌مه شه‌ست و سی‌سال له‌عمره‌دا له
 مدینه متوفا بووه . مرقدی مبارکی له‌شاری مدینه‌ی
 منوره یه .

س ۵ - هیئتی پیغمبر (ص) چون بووه ؟

ج - هیئتی زور جوان و شیرین بووه شما یلی ذاتی مبارکی قسیمیکی عادتتی بووه قسیمیکی غیره عاده تی . اما ئه و قسیمی کی عاده تی بووه ئه مه یه : سه ری مباره کی گه وره بووه ، موی ره ش بووه هه ندی جار گه یشته وه ته سه رشانی وه بعضی جار له وه که م تر بووه تاشیویه تی ، ته ویلی پان بووه ئه بروی دریژو باریک و پر مو بوون ، چاوانی گه وره و ره ش بوون برژانگیان زور بووه له سپیائی چاوانیا خالیکي سور بووه ، اغلب تماشا ی زه وی کردوه روی مباره کی گرد بووه ره نگی سورو سپی بوه ریشی پر بووه ، موی سپی له بیست مو که م تر بووه ، زبانی فصیح بووه ، ده نگی خوش بووه ، پیکه نینی تبسم بووه ، هه رگز قهقهه ی نه بووه ، له وه ختی شه و نو یژو قرآن خویندنا گریان ی بووه .

و اما شما یلی غیره عاده تی ئه مه بوه :

ئه که رچی ذاتاً بالای معتدل بووه له گه ل هه ر که سی راوه ستابی بالای له و که سه به رز تر بووه ، له هه تاوا سیبه ری نه بووه ، مخلوقی له پشنتی سه ره وه بینیه ، تفی شفای زام بووه ، چوار دفعه حضرت ی جبرئیل علیه السلام قلبی مباره کی له ت کردوه و شوری و یه ته وه وه پری کردوه له نوری معرفت : له عمر ی سی سالی دا ، له عمر ی ده سالی دا ، له عمر ی چل سالی دا ، له عمر ی په نجاویه کدا . له

ناوشانی دا به لای چه په وه موری نبوه ت بووه به
 قدری هیلکه کوتري ، علمای اسرار فرمویانه
 لی نوسراوه (تنجنگ هیصور) یعنی روبکه له خوا
 به راستی تو ذاتیکي نصرت دراوي . له راوه ستانا
 هه ردو بهری دهستی گه یشتوننه ته نه ژنوی ژیری
 پی ی ساف بوون ، بیني به ده نی مباره کی نه ونده
 خوش بووه له هه ر مجلسیکا دانیشتی نه و مجلسه ی
 معطر کردوه .

۲ - (وتقیم الصلاة)

س ۶ - پینج فرضه له چه وه ختیکا واجب کراون ؟
 ج - واجب کراون له شهوی معراجي
 بیست ووه و ته می مانگی رجب دا سالیك و شهش
 مانگ له پیش هجرتی حضرت (ص) له مکه وه بو
 مدینه .

س ۷ - نه م فرضانه ناویان چي یه ؟
 ج - ناویان ، صبح ، نیوه رو ، عصر ، مغرب ،
 عشا یه .

س ۸ - نه م فرضانه یه کی چه ند رکاتن ؟
 ج - صبح دوو رکات ، نیوه رو چوار ، عصر
 چوار ، مغرب سی ، عشاء چوار .

س ۹ - شرطی واجب بونی نویژ چي یه ؟
 ج - شرطی واجب بونی سی شته ، اسلام ،

بلوغ ، عقل • که وابی نویترو باقی احکام له سهر
کافرو مندالو شیت واجب نین •

س ۱۰ - شروطی نویترو چه ندیکن ؟

ج - شروطی نویترو پینجن ، یه کهم پاکی بدن و
لباس و جیگه نویترو له ههر پیسیه ، که عفوی
لی نه درابی • دووههم داپوشینی عورته ، که بو پیاو
مابینی نه ژنو و ناوکهو ، بو ژن همو بدنه الا دهم و
چاوو دستی نه بی ، که له نویترو عورت نین نه ما له
غیری نویترو همو گیانی عورته لازمه درنه که وی و
دای پوشی بو نه وه گونه هبار نه بی • سی ههم دست
نویترو بی و جه نابته و له ش گرانی به سه ره وه نه بی •
چوارهم هاتنی وقتی نویترو که یه • پینجم روو کردنه
له قبله •

(س ۱۰) فرضی دهست نویترو چه نده ؟ (ج) فرضی
دهست نویترو شهشن : یه کهم نیتی لابر دنی
بی دهست نویترو له وقتی شورینی دموچاوا •
دوههم ، شورینی ههموو دهم وچاوه به پانی مابینی
ههر دو گویچکه یه ، وه به دریتی مابینی موی سهرو
انتهای چه نا که یه • سی ههم شورینی ههر دو دهسته
له سهر په نجه وه تا نه و په رری نه نشک • چوارهم
مسحی بعضیکه له سهر • پینجم شهشن شورینی
ههر دو پی یه به ههر دو قوله پی وه • شه شه م رعایتی
نه م ترتیبه یه •

س ۱۱ - شروطی غسل چه ندیکن ؟

ج - شروطي غسل دوانن • اول نيتي لابر دني
حکمی له شپي سي يه له اول شوريني اعضاوه •
دووه شوريني هه مو اعضا يه چه پيست و چه مو •

س ۱۲ - ته و شتانه دهس نويز ته شکينن چه ندن ؟

ج - ته و شتانه ي دهس نويز ته شکينن چوارن •
يه کهم دهر هاتني شتيکه له پيش يا له پاش • دووهه
نوستنه بهم شرطه ژيري خوي له زهوي محکم
نه کر دبی • سي هه ته مه يه دهس بدا له عورتي خوي ،
يا عورتي که سيک به بهري دهست • چوارهم ته مه يه
پيستي ژنو پياوي نامحرهم به يه که بگهن •

س ۱۳ - وهختي ته مپينج فرضانه کامه يه ؟

ج - وهختي صبح له روژه وه بون تا خور ته کهوي •
وهختي نيوه رو له اولي لاداني روژه له ناوه راستي
آسمان هه تا سيبهري هه رچشتي به قدری ته وچشته ي
لی بی بیجگه له سيبهري وهختي استواء • وهختي
عصر لهم وهخته وه يه تا خور آوا ته بی • وهختي مغرب
له خور آوا بونه وه تا سوري قه راغي آسمان گوم
ته بی • وهختي عشا لهم وهخته يه تا طلوعی فجر يانی
روژه وه بون •

س ۱۴ - ته رکاني نويز چه ندن ؟

ج - ته رکاني نويز چواردهن : يه کهم نيته يانی
قصدي کردني فرضي ته وهخته به دل • دووم الله اکبر
بهم شرطه له گهل ووتني ته هم لفظه نيته کهي

له دل دابی . سی ههم خویندنی فاتحه یه له ههمو
 رکاتیک دا الا رکاتی که سی نه بی که امام لی پیش
 که وتبی . چوارهم راوه ستانه بو که سی قدرتی بی
 له وهختی خویندنی فاتحه دا . پینجه م رکوعه یعنی
 دانه وینه وه نه ونده انسان ههردو بهری دهستی
 بگاته نه ژنوی . شه شه م اعتداله یعنی بهر زبونه وه
 له م حاله بو وضعی راوه ستان . هه وتهم سجده ی
 اوله بهم نوعه ههردو نه ژنوی وه ههردو بهری دهستی
 وه ههردو سنگی پی ی وه ته ویلی بهر وتی له سه رجیگه
 نویژه که ی دانی . هه شته م دانیشتنه له پاش
 نه م سجده یه . نوه هم سجده ی دوه ههمه وه کو
 سجده ی اول . ده هم قرار گر تنه له رکوع و اعتدال و
 ههردو سجده کان و دانیشتنی مابین یان . یازده هم
 تحیاتی آخر . دوازده هم صلاواته له سه ر حضرت
 (ص) له پاش تحیاتی آخر . سیزده هم سلام
 دانه وه ی اوله . چواردده هم ملاحظه ی نه م ترتیبه یه
 که به یانمان کرد : مثلاً الله اکبر له پیش خویندنی
 فاتحه و خویندنی فاتحه بهر له رکوع .

۳ - (وتوتی الزکاة)

- س ۱۵ - زه کاة چه ند نوعه ؟
 ج - زه کاة دو نوعه : اول زه کاتی سه ره که
 مشهوره به سه ر فیتره ؛ دوه م زه کاتی مال .
 س ۱۶ - سه ر فیتره چه وهختی واجب کراوه ؟
 ج - فرض کراوه له مانگی شعبان له سالی
 دوهه می هجرت دا .

س ۱۷ - سه ر فیتره به چي واجب ئه بی ؟
ج - واجب ئه بی به ته و او بونی مانگی رمضان
له هه موسالیک دا .

س ۱۸ - سه ر فیتره له سه رکي واجبہ ؟
ج - واجبہ له سه ر هه موسالیکي حر ، که زیاد
له نفقه ی شه و و روژي جه ژني هه بی ، عطا کردنی سه ر
فیتره ی سه ری خوی و هه رکه س نفقه ی له سه ری
واجب بی ، وه کو ژنو مندالی ، یا خزمه تکاری که
اجره ی بوقرار نه درابی .

س - مقداری سه ر فیتره بو هه ریه کی چه ندیکه ؟
ج - مقداری سه ر فطره بو هه ر که سیک صاعیکه
به صاعی حضرتی پیغه مبه ر (ص) له هه رجیگه یی
عیاری ئه و صاعه ده س که وت باشه ، ئه گه ر نا
به حسابی کیشانه سه ر فطره ئه دری و ، وزنی
ئه و صاعه چوار سه دو هه شتاو چوار مثقاله .

س ۲۰ - زه کاتی مال چه وه ختی فرض کراوه ؟
ج - زه کاتی مال فرض کراوه له سالی دو هه می
هجره ت دا له پاش فرض بونی سه ر فطره .

س ۲۱ - زه کات له چه مالیک دا واجبہ ؟
ج - زه کاة واجبہ له آلتون ، زیو ، مالی تجارت ،
حوشتر ، گا ، مهر ر ، بز ن وه هه ر چشتی بو قوت
بشی وه کو برنج ، گه نم ، جو ؛ زرات ، خورما ،
میوژ .

س ۲۲ - شرطی زه کاتی آلتون و زیو چییه ؟
ج - شرطی زه کاتیان دوشته یه کهم ئه مه یه

بگه نه حدی زه کاة . دومه ئه مه یه له ملکی خاوه نیانا
سال ته و او بکهن .

س ۲۳ - حدی زه کات و مقداری واجب له آلتون و
زیودا چیه ؟

ج - حدی زه کاتی ئالتون بیست مثقاله وه حدی
زه کاتی زیو سه دو چل مثقاله ، که گه یشتنه ئه وه
ئه ندازه مقداری واجب یان (ربع العشرة) یانی
چواریک له ده یک ، که حاصله که ی چل یکه : مثلاً له
بیست مثقال آلتون نیو مثقال وه له سه دو چل مثقال
زیو سی مثقال و نیو واجبه .

س ۲۴ - زه کاتی مالی تجارت چونه ؟

ج - مالی تجارت وه کو آلتون و زیو واجبه سالی
به سه ردا بسورریته وه ، وه به هه ر پاره یی کررا وه
به اعتباری ئه و پاره یه بگاته حدی زه کات ، ئینجا
به و حساب به زه کاتی لی ئه دری .

س ۲۵ - شرطی زه کات له مه ررو بزندا چیه ؟

ج - زه کات له مه ررو بزندا واجبه به سی شرط :
یه کهم ئه مه یه که به ده می خویان بله وره ررین ،
آلف یان نه دریتی . دومه ئه مه یه عددیان بگات به
حدی زه کات . سی هم ئه مه یه له ملکی صاحبه که یاندا
سالیان به سه ردا بیتته وه له پله و حدی اولدا که
چل سره ، ئه ما له پله ی دوهمدا تا چوار صد و زیاتر
لازم ناکا سالیان به سه را بی ته وه .

س ۲۶ - حدی زکاتی مه ررو بزندا کامه یه ؟

ج - حدی زکاتیان چل سه ره که گه یشتن به

چل سهر ، يه ك سهر واجبه تا سه دو بيستويه ك
 سهر كه گه يشتن به سه دو بيستويه ك سهر
 دوسهر واجبه تا دوسه دويك سهر كه گه يشتن به
 دوسه دويك سهر سي سهر واجبه هه تا چوار سه د سهر
 كه گه يشتن به چوار سه د سهر چوار سهر واجبه كه
 له م عدد زياد بو به م حساب به له همو سه د سهر يكا
 سهر ي واجبه .

س ۲۷ - شرطی زكاة له قوتا چيه ؟

ج - شرطی نه وه يه بگاته حدی زكات به م نوعه
 نه و قوتانه كه بی تويكل هه ل نه گيرين وه كو برنج
 گه نم بگهن به پينچ ويسقو به حسابی مبالغه وزن ،
 به وزنی ته بریز دوسه دو بيستو پينچ تبریزيه و ،
 به پيوانه ی حلبجه كه مسكنی خومانه ، نصابی زه كات
 ۴۵ ته نه كه يه وه نه وانهی له تويكل دا هه ل نه گيرين
 وه كو چه لتوكو په رر شه نه بی بگهن به ده ويسق .
 مع العلم زه كات هه ر ده يه كه .

س ۲۸ - مقداری واجب له قوتا چه نديكه ؟

ج - واجب له وانده دا به باران يا به جو گه
 آو بدرين (عشره) يانی ده يك ، وه له وانده به دولچه
 آو بدری نصف العشرة يانی بيستيك .

س ۲۹ - نه و صنفانه مستحقى زكاتن چه ندن ؟

ج - نه و صنفانه هه شت صنفن له قرآنی
 شريف دا بيان کړا وون .

س ۳۰ - له وهه شت صنفا نه له زمانې ئیمه داچه نه
صنف هه یه ؟

ج - موجودیان چوار صنفه ، په کهم فقیر یانی
که سی نه مالی بېی نه کسب بزانی . صنفی دوه هم
مسکینه یانی که سی مال و کسبی بېی اما کفایتی
نقده شرعیه نه کا . سی هم قرضاره به لام نه گهر
بو نقده خویو عائله ی قرضار بوبی وهختی زکاتی
نه دریتی خوی نه توانی قرضه که ی بداته وه وه نه گهر
بو جی به جی کردنی احتیاجی مسلمانان وه کو
مهمان داری یا اصلاحي دوطائفه ی دوشمن
قرضار بوبی نه وه زکاتی نه دریتی با خویشی دوه له مه نه
بی . صنفی چوار هم مسافره ؛ که سی له سه فهریکي
حلال دا بی وه کو سفری تحصیلی علم یا صیله ی ره حم
وه خوی مالی نه بی خهرجی بکات یا مالی بېی و دهستی
پی نه گا نه وه زکاتی نه دریتی .

س ۳۱ - له وهختی زکات دا نا چی واجبه له سهر
خاوه ن مال ؟

ج - واجبه له سهر خاوه ن مال نیتی عطا کردنی
زه کاته که ی بېی ، وهختی زه کاته که له ماله که ی جیا
نه کاته وه یا له وه ختا تسلیمی مستحق ی نه کا .
وه نیتی وکیل کفایت نه کا له جیاتی نیتی خاوه ن
مال .

۴ - (وتصوم رمضان)

س ۳۲ - روژو چه وهختی واجب کراوه ؟

ج - واجب کراوه له مانگی شعبان له سالی دوهه می هجرت دا .

س ۳۳ - روژو به چی واجب نه بی ؟

ج - واجب نه بی به تبه و او بونی « ۳۰ » روژه ی شعبان یا چاوپیکه وتنی هلالی رمضان .

س ۳۴ - فرضی روژو چیه ؟

ج - فرضی روژو نیته له هه مو شه و یکدا .
به م نوعه هه مو شه و یکی رمضان قصدی روژوی فرضی صبحه ینی رمضان ی نه و سالی بی .

س ۳۵ - به چی روژو نه شکي ؟

ج - روژو نه شکي به جماع ، به استمنا ، به خورشانه وه ، به داخل بونی شتی بو جوفی یانی بو ناوسکی یا ناوی گویچکه ی یا ناوی ذکر ی . به م شرطه نه و که سه روژوه که ی له فکر دابی وه به اختیار نه مانه بکات .

ه - (وتعج البيت ان استطعت اليه سبيلا) :

س ۳۶ - حج و عمره چه وختی واجب بوون ؟

ج - واجب کراوون له سالی شه شه می هجرت دا .

س ۳۷ - حج و عمره چه ند دفعه واجب له عومردا ؟

ج - يه ك دفعه واجب له عومردا له سه ر هه مو فردی له مسلمان ی مکلف .

س ۳۸ - شی طی واجب بونی حج و عمره چیه ؟
 ج - شرطی واجب بونی چوار شته ، بلوغ ،
 حریت ، قدرت : بهم نوعه مقتدر بی به سهر مصرفی
 خویو عائلهی تا له وسفره دیته وه بو مه نزی خوی وه
 امین بونی نفس و مال .

س ۳۹ - ارکانی حج چه ندیکن ؟

ج - ارکانی حج شه شـن یه کهم احرامه یانی
 قصدی داخل بون له عملی حج دا له و موقعانه وه معلوم
 کراون . دوه ووقوفی عرفه یه یانی مانه وه له نهرزی
 عرفات دا له نیوه روی روژی نوه هـ می ذی الحجه وه
 تا طلوعی فجری روژی جه ژن با یک لحظه یش بی
 له و مده دا . سی ههم طوافی مالی خوايه یانی ده وره
 دان به ده وری مالی خودا دا حه وت دفعه . چوارم سعیه
 یانی را کردن له بینی صفا و مروه دا . پینجم حلقه
 یا تقصیر یانی تاشینی موی سهر یا کورته وه کردن
 به مقص مثلاً . شه شه م ترتیبه بهم نه وعه بیانمان
 کرد .

س ۴۰ - نهرکانی عمره چه ندیکن ؟

ج - ههرچی ارکانی حجه ارکانی عمره یشه الا
 ووقوفی عرفات نه بی نه وه بو عمره لازم نیه . نه مه ی
 که بیانمان کرد ارکانی اسلام بون لازمه له سهر
 هه مو مسلمانن بیانزانن وه عمل یان پی بکا وه تعلیمی
 بکا به مندالی خوی .

مادام ارکانی سلامت زانی با ارکانی ایمانیش

بیان بکهین : حضرت (ص) فہرمویہ تی .

(الايمان أن تؤمن بالله وملئكته وكتبه ورسوله
وباليوم الآخر وبالقدر خيره وشيره من الله تعالى) .
با لہ سہر ترتیبی ئەم حدیثہ شریفہ ارکانی ایمان
بیان بکہین .

س ۴۱ - ارکانی ایمان چہ ندیکن ؟

ج - ارکانی ایمان شەشەن (۱) ایمان بە خوای
تعالی (۲) ایمان بە ملائکہ (۳) ایمان بە وکتبانه خوا
رەوانەہی فہرموون بو پیغەمبەرەان علیہم الصلاۃ
والسلام (۴) ایمان بە و پیغمیرانە خوا رەوانەہی
کردوون بوسەر عباد (۵) ایمان بە روژی قیامت
(۶) ایمان بە قضاء و قدر .

۱ - (الايمان ان تؤمن بالله)

س ۴۲ - ایمان بە خوای تعالی چو نہ ؟

ج - ایمان بە خوا ئەمە یە بە دل تصدیق و باوەرت
ببی گە خوای تعالی موجودە یانی وجودی ھە یە ،
ئەزەلی یە یە عنی ئەو ولی نی یە ئە بە دی یە ، یانی ئاخری
نی یە ، واحده یعنی تنہایە ھەر ئە و خالقہ وە ھەمو
شتی دروست ئە کا ھەر ئە و عبادتی بو ئە کری ھەر
ئە و واجب الوجودە ، جسم نیە لە چە ند اجزایە تیکەل
بی ؛ جوهر نیە یانی مادە ی نیە محتاج ببی بە
جیگە یی ، عرض نیە یعنی شتی نیە وە کو رە نگ
محتاج ببی بە محلی ، جەت و محلی نیە یانی خوای تعالی

به‌ری‌یه‌له‌مه که له جی‌گه‌یک‌دا وه یا له ژور یا خوار
 وه یا مقابلی شتیک بی ، غنیه یانی بـه هیچ شتی
 محتاج نیه وه هه‌مو شتی محتاجه به‌و ، له که‌سی به‌ولد
 نه‌ها تو وه وه که‌سی لی به‌ولد نه‌بو وه هیچ شتی وه کو
 خوانیه وه هه‌ر چه به‌خیالی ایمه‌دا بی خوا وانیه .
 والحاصل خوای تعالی به‌ری‌یه له هه‌ر چه عیب و
 نقصانه وه هه‌ر چه صفتی کمال و چاکه‌یه هه‌یه تی .

س ۴۳ - خوای تعالی چه‌ند صفتی هه‌یه ؟

ج - خوای تعالی جهوت صفتی هه‌یه حیاة ، علم ،
 ارادة ، قدرة ، کلام ، سمع ، بصر . صاحبی حیاته
 یانی زیندوه نامری ، صاحبی علمه یانی هه‌مو شتی
 ئه‌زانی ، صاحبی اراده‌یه یانی میلی له‌سه‌ر بونی
 هه‌ر شتی بی ئه‌بی وه میلی له‌سه‌ر هه‌ر شتی نه‌بی
 نابی ، صاحبی قدرته یانی قدرتی هه‌یه وه ئه‌توانی
 هه‌ر کاری ممکن بی بیکا ، صاحبی که‌لامه ، یانی
 صفتیکی ذاتیه‌ی وه‌هایه که ئه‌بی به‌منشای
 نازل کردنی وحی بو لای پیغه‌مبه‌ران (ص) .
 صاحبی سمعه یانی هه‌مو ده‌نگی ئه‌بیسی ،
 صاحبی بصره یانی هه‌مو شتی ئه‌بینی ،
 وه ئه‌م صفاتانی خوا‌یه وه کو صفاتی ایمه نییه ، مثلاً:
 حیاتی خوا به‌روح و بدن نیه ، علم و ارادی خوا به‌دل
 نیه ، قدرتی خوا به‌ده‌ست و اعضا ده‌رناکه‌وی ،
 کلامی خوا ده‌مو زبانی ناوی ، بیستنی خوا به‌گویچه
 نیه ، بینینی خوا به‌چاو نیه . هه‌ر وه کو ذاتی خوا

به حقیقت ناسری ئهـم صفاتانهـش به حقیقت
نه ناسراوون .

س ۴۴ - دلیل له سهر وجودی خوا چیه ؟

ج - دلیل له سهر وجودی ذاتی خوا ئه وه یه که
ههر که سی ته ماشای آثاری عالم بکا معلومی ئه بی
که عالم صانعیکي صاحب کمالی هه یه ، مثلاً هه روه کو
انسان تماشای بنائی یا نقشی گی کرد اقرار ئه کا به مه
ئه و بنایه بنائیکي بو وه وه ئه و نقشه نقاشی کی
هه یه . مادام تماشای ئه جزای عالم بکا وه کو آسمان و
روژ و مانگ و ئه ستیره و ترتیبی طلوع و غروب یان ،
وه تماشای باو باران و بحر و کیوان و معادن و نباتات و
حیوانات و انسان و اختلافی ره نگ و زبان و مشرب یان
بکا معلومی ئه بی له م عالمه دا صانعیکي به کمال هه یه .

س ۴۵ - دلیل له سهر ته نهایی خوا چیه ؟

ج - دلیل له سهر ته نهایی ذاتی خوا ئه مه یه
مادام معلوم بو که که سی هه یه صانعی ئه م عالمه بی
ههر صانعی تو تماشای بکه ی ئه گهر بی کمال بی
ئه وه بو صانعیت ناشی و ئه گهر له هه مو عیبی به ری و
صاحبی هه مو کمالی بی فقط ئه وه بو صانع کافیه ،
ایتر اعتباری صانعیکي ثانی لغوه وه بی فائده یه ،
علاوه له مه شرکت و تعددی مه لاک به حسب عادت
منشائی نزاع و جداله ئه گهر صانعی عالم دوو بی
اوضاعی به انتظام نابی .

س ۴۶ - دلیل له سهر ئه م حهوت صفتانه چی یه ؟

ج - دليل له سهر هم صفتانه هممه يه هم گهر
 هم صفتانه بو خوا نه بن هم بي خلافي هم مانه ي بي وي
 خلافي هم صفتانه ، وه كو مردن و عجز و جهل هم ونده
 نقصن ادنا بشري راضي نابي پييان ، كه و ابو چون بو
 ذاتي خوا اعتبار هم كرين ، علاوه هم ترتيب و انتظامي
 عجيبه كه له عالم دا تماشا هم كرين به بي علم و قدرت و
 باقي صفاتي كماليه قابل نيه بين ؛ كه و ابې انسان
 ناچاره بهمه تصديق و باوهرې بي كه ذاتي خوا
 صاحبي هم حوت صفتانه يه .

س ٤٧ - خوا چه ند ناوي هممه يه ؟

ج - مشهور وايه خواي تعالي همزارويه ك ناوي
 هممه يه ، فقط لهم ناوانه نه وه دو نو بيان له قرآن و
 حديث دا موجودن ، له هم مويان گه وره تر اسمي
 (الله) يه .

س ٤٨ - خواي تعالي به چاو هم بينري يانه ؟

ج - به لي له قيامت دا هم مو مسلماني خواي
 چاوپي هم كه وي ، به لام له دنيا دا كه س نه ي بينيوه الا
 حضرتي محمد (ص) هم له شهوي معراج دا ذاتي
 خواي چاوپي كه و تو وه به نوعي بو انسان تقرير
 ناكريت .

٢ - و (ملئكتنه)

س ٤٩ - ايمان به ملائكه چونه ؟

ج - ايمان به ملائكه هممه يه تصديق و باوهررت

ببی که ملائکه نوعیکن له مخلوقی خوا جسمیان لطیفو نورانی یه ، ته توانن خویان ببه نه چه ند صورتو ره نگه وه دائماً وان له اطاعهی خوادا لذتو الفتیان به ذکر و عبادته تی خوا یه ، معصومن له گونا ه ، نه نیرن نه مین ، خوا میلی له دروست کردنی ههرمه لایکه یه بی به قدرتی خوی بی واسطهی باو و دایک خلقی ته کاو ههر گیز خواردن و نوشتن یان نیه .

س ۵۰ - ملائکه کارو ایشیان چیه ؟

ج - ملائکه غالبیان فقط عبادت ته کهن به و طرزه عبادته خوا امری پی کردوون وه بعضیکیان مأمورن له عالم دا له سهر ارض و آسمان و باو باران و حیوانات و انسان و باقی موجودات ، وه قسمی مأموری سوالی قبرن . ههر کهسی مرد مادام خرایه قبره وه یا له موقعی خوی دا به جی ما خوی تعالی زیندوی ته کاته وه وه دو ملائکه روانه ته کا بو لای سوالی لی ته کهن له خواو پیغه مبهرو دین و مذهب . ته گهر باش جوابیان بداته وه ته وه درجه و مقامی باش ته بی وه ته گهر نه زانی جوابیان بداته وه ته وه عذاب ته دری به ته ندازه ی گونا هی خوی وه یاخو عفو ته کری ، وه ته عذاب ی قبره حقه به موافقی آیت . وه قسمی مأموری حشر و میزان و حساب و عذابن له قیامت دا ، قسمی مأمورن له بو عذاب ی جهنم . ته مانه نوزده که سن یا نوزده طائفه رئیسیان ناوی مالکه ،

وه قسمی مأموری به هشتن رئیسی ئەمانه ناوی
رضوانه .

س ۵۱ - آیا له بینی ملائکه دا تفاوت له فضل و
شرف دا ههیه ؟

ج - بهلی چوار صنف له ملائکه له باقیه کانیان
گه ووره ترن یه کهم صنفی کروبی ، دوهم
صنفی روحانی ، سی ههم حمله عرش
یانی ئەوانه عرش یان ههل گرتوو ژماره یان له دنیا دا
چوارنو ، له قیامت دا ههشتن ، چوارهم مقربین .
لهم صنفه چواریان ناویان معلومه ، یه کهم (جبرائیل)
مأموره له سه رهاوردنی وحی له طرف خواوه بو لای
پیغمبران علیهم الصلاة والسلام . دووهم
(میکائیل) مأموری رزق و برکته له دنیا دا . سی ههم
(عزرائیل) مأموری روح کیشانه وه چه ند مأموری
ههیه له ملائکه بو قبضی ارواح . چوارم (اسرافیل)
مأموره به نفخی صور یانی مأموره به فو کردن به
صورا .

س ۵۲ - صور چیه ؟

ج - صور شاخیکه به عددی ارواحی ئەوانه ی
که زیندون له دنیا دا کونی تیایه . دوجار اسرافیل
فو ئەکا به و شاخه دا ، جاری اول هه رچی گیان له بهره
ئه مرن وه کیوانی دنیا له گهل ئه رزدا صاف ئه بن ،
پاش ئه م دفعه به مدهی چل سال ده دفعه ییکی تر فو

ٲه کاته وه به صوراً به مده فعه هه رچی مردوه زیندو
ٲه بنه وه وه ٲه برین بو محشر ؟

س ٥٣ - جن چه نوعیکن له مخلوق ؟

ج - جن طائفه ییکن ٲه صلاً له آگر دروست
کراون ٲه توانن خویان ببه نه چه ند صورت و ٲرنگه وه
فرقیان له گل ملائکه ٲه مه یه ٲه مان له بدن دا کثیف و
لطیفیان هه یه ، خواردن و نوشتنیان هه یه ،
نیرومییان هه یه ، کافرو مسلمانیان ، هه یه
له مسلمانان کانیش بی گوناوه و گوناوه باریان هه یه
گوناوه باریشیان له جهنم دا عذاب ٲه درین ، وه ٲه
طائفه له پیش ٲه وه آدم بکه ویتسه زه وی
له زه وی دا بوون ، وه ایستایش هه ن له دنیا دا ٲه وان
چاویان به بنی آدم ٲه که وی وه بنی آدم چاویان به وان
ناکه وی ، به لام له قیامت دا بالعکس ایمه ٲه وان
ٲه بینن وه ٲه وان ایمه نابین .

س ٥٤ - شیطان له چی طائفه ییکه ؟

ج - موافقی ظاهری آیتی قرآنی شریف شیطان
له طائفه یی جنه وه له اصل دا زور عبادته تی کردوه زور
محترم بوه ، به ناو ملائکه دا ٲه که را فقط له وه ختی کا
خوا حضرتی آده می دروست کرد امری فهرمو به
شیطان سجده ی لی بیا شیطان فیزی نوان ، اطاعه ی
خوا ی نه کرد ، له و خصوصه وه خوا ی تعالی له رحمتی
خوی بی به شی کردوه و له عنه تی لی کرد .

س ۵۵ - شياطين کين ؟

ج - شياطين نهو جنی يانهن که اطاعه ی خواي
تعالی ناکهن وه تابعی شيطانن بو ضرردان له بنی آدم
وه وه سه وسه خستن به دلی مسلمانان، نه شياطينانه
هه نديکيان له اولادی شيطانن، وه هه نديکيان
له اولادی باقی جنیه کائن .

۳ - (وکته)

س ۵۶ - ايمان به کتب چونه ؟

ج - ايمان به کتب نه مه يه باوهررت بی
نه وکتیبانه نازل کراون بو لای پیغمبران علیهم
الصلاة والسلام مه خصوص له طرفی ذاتی خواوه
هاتوون وه له قبيله ی سحر و القای شياطين نین، وه به
واسطه ی حضرتی جبرئيله وه نازل بوون به محفوظی
له هه مو عیبی .

س ۵۷ - نهو کتیبانه له طرفی ذاتی خواوه
هاتوون چه نديکن ؟

ج - نهو کتیبانه سه دو چوارن، ده بو حضرتی
آدم، په نجا بو حضرتی شیت سی ی بو حضرتی
ادریس، ده بو حضرتی ابراهیم . نه وسه ده مشهورن
به صحف چونکه پهره پهره نازل بوون، توراۃ بو
حضرتی موسی، زبور بو داود انجیل بو حضرتی عیسی
قرآن بو حضرتی محمد المصطفی علیهم الصلاة
والسلام .

س ۵۸ - قرآن له چه ند سالا نازل بووه ؟

ج - قرآن له مدهی بیست و سی سال دا به پیی
احتیاج نازل بووه ، یعنی له وهختیکه وه حضرت (ص)
بووه به پیغمبر تا وهختی که متوفی بووه . دوازده
سال له مکه ی مکرمه وه یازده سالیس له مدینه ی
منوره زادهما الله شرفاً .

ئه وسه د صحیفه که بیانمان کردن فوتاون ، وه
توراتو زبور به ساغی نه ماونه ته وه چونکه له پاش
وفاتی انبیاء علما کانیان تیک یان دان وه له سهر
ناره زوی بطالی خویان گورریان .

اصلی انجیلی حضرتی عیسی نه ما وه چه ند نفری
له پاش رفعی عیسی به آره زوی خویان چه ند
انجیلیکیان نوی وه له پاش مده تی له سهر چوار
انجیلیان اتفاقیان کرد وه ئه وانیش له بینی خویان دا
مخالفن ، اما قرآنی شریف له وه خته وه نازل بووه
هه تا امرو وه کو خوی به محفوظی ماوه ته وه وه تا
روژی قیامت ئه مینیته وه وه حکمی قرآن ناسخی
حکمی هه مو کتیه کانه ، فقط به ته نها قرآن معامله
دروسته .

۴ - (ورسله)

س ۵۹ - ایمان به رسل چونه ؟

ج - ایمان به رسل ئه مه یه تصدیق و باوررت
ببی که خوای تعالی به محضی لطف و عنایت چه ند

انسانيکي له بشر دا هه ليژاردووه و شريعتي پي داون
وه امري پي کردون به گه ياندني ته و شريعته به عبادي
خوا .

س ۶۰ - شرطي پيغهمبه ر ته مه يه پياويکي
« حر » بي ، ياني آزادو صاحبي صفات و اخلاقي
حسنه و گه وره تر بي له هه مو هاو عصرائي خوي ،
به ري بي له علت و دنائت ، معصوم بي له گوناھي
کبيره عمداً يا سهواً وه له گوناھي صغيره ي عمدي ،
وه خواي تعالي اظهاري راست گويي پيغهمبه ران ته کا
به معجزه .

س ۶۱ - معجزه به چي ته لين ؟

ج - معجزه کاريکه به خلافي عاده ت خوا
آشکراي ده کا له سه ر ده ستي پيغهمبه راندا ، له کاتي
ئيديعاي پيغهمبه ريډا ، وه ته و کارانه به غيري
پيغهمبه ران نا کرين وه کو گفتوگوي حيوانات و
تسبيحاتي به ردو سوجه بردني دارو شفق کردني
مانگ و خبردان به کاري غيبي .

س ۶۲ - عددي ته و پيغهمبه رانه شريعت يان
گه ياندوه به عباد چه نده ؟

ج - عهده ديان سيسه دو يازده يه .

س ۶۲ - له م جماعته ناوي چه نديکيان معلومه ؟

ج - له قران و حديث دا ناوي « ۴۰ » که سيان
معلومه ، حضرتي آدم ، شيث ، ادريس ، نوح ، هود ،

صالح ، ابراهيم ، لوط ، اسمعيل ، اسحق ، يعقوب ، يوسف ، أيوب ، شعيب ، موسى ، هارون ، يوشع ، الياس ، اليسع ، ذو الكفل ، شمعون ، اشمويل ، يونس ، داود ، سليمان ، زكريا ، يحيى ، عزيز ، عيسى ، محمد المصطفى صلوات الله وسلامه عليهم أجمعين . اما خضرو لقمان و ذو القرنين ثه وه تحقيق و ايه بيغهمبه ر نين بهلكو له اوليان .

س ٦٤ - رتبه ي بيغهمبه ران چونه ؟

ج - رتبه ي بيغهمبه ران له غيري بيغهمبه ران بهر زتره وه له بيني خويان دا بعضي كيان له بعضيكيان گه وره ترن . من جمله بيغهمبه راني اولو العزم يعنى ثه واننه يان صاحبي زه حمت و كاري پر ر مشقت بوون له گه يانندن شريعت دا وه كو حضرتي نوح و حضرتي ابراهيم و حضرتي موسى و حضرتي عيسى و حضرتي محمد المصطفى عليهم الصلاة والسلام له باقيه كاني تر گه وره ترن وه حضرتي محمد المصطفى (ص) له هه مو بيغهمبه ران گه وره تره به چهند دليل . وه له بهر ضعيفي طبيعتي مندا لان له و دليلا نه فقط (٥) دليل بيان ثه كه ين .

س ٦٥ - دليلي اول له و دليلا نه چيه ؟

ج - دليلي اول ثه مه يه به موافقي دليلي نقلي تاريخي و شرعي معلوم بو وه بيغهمبه راني سابق هه ريكي فقط بو ميله تيك ره وانه كراون ، اما حضرتي

محمد المصطفی (ص) رهوانه کراوه بو سهر هه مو
ملتی عالم وه دعوتی هه مو ملت و پادشاهانی دنیای
کردوه بو اسلامیت وه آشکرایه پیغمبه‌ری ارشادی
هه مو ملتی عالم بکا گه‌وره‌تره له‌وه که ته‌ن‌ها ارشادی
ملتی بکا .

س ٦٦ - دلیلی دوه‌م چیه ؟

ج - دلیلی دوه‌م ئه‌مه‌یه شریعت و دینی
پیغمبه‌رانی سابق هه‌روه کو بو ملتی بووه فقط بو
چه‌ند زه‌مانی بووه وه له‌پاش ئه‌و زه‌مانانه نسـخ
کراونه‌ته‌وه به‌ دین و شریعتیکی تازه . اما شریعتی
حضرتی محمد (ص) هه‌ر وه کو بو هه‌مو ملتی عالم
بووه بو هه‌مو زه‌مانه‌یکیشه وه تا روژی قیامت
باقیه .

س ٦٧ - دلیلی سی‌هه‌م چیه ؟

ج - دلیلی سی‌م ئه‌مه‌یه شریعتی پیغمبه‌ری ایمه
عباده‌تی له‌ باقی شریعته‌کان زورتر تیدا هه‌یه ؛ مثلاً
ئه‌و پینج فرضه‌ نوێژه له‌ هیچ شریعتیکی که‌دا ته‌واو
گردد نه‌بونه‌ته‌وه .

س ٦٨ - دلیلی چواره‌م چیه ؟

ج - دلیلی چواره‌م ئه‌مه‌یه معجزه‌ی پیغمبه‌رانی
سابق فقط له‌ زه‌مانی خویان‌دا بووه ، اما معجزه‌ی
حضرتی محمد (ص) له‌پاش زه‌مانی خوی بعضی‌کیان
ماونه‌ته‌وه وه کو قرآنی شریف که‌ یکیکه له‌ معجزاتی

قرآنی شریف هه یه له عالم دا هه مو وه کویه کن وه ابد

س ٦٩ - دلیلی پینجه م چی یه ؟

ج - دلیلی پینجه م ئه مه یه امتی پیغه مبه رانی
سابق اغلب له زه مانی پیغه مبه ره کان دا یا له پاش
زه مانی ئه وان اصولی دینه که یان گورریوه

وه اختلافیان تیدا پهیدا کردوه . من جمله له عینی
زه مانی حضرتی موسی دا دواي ئه وه هه مو معجزه وه
زه حمته که قبولی کرد بنی اسرائیل له خوا په رستیه وه
رویایان کرده گویره که په رستی وه هه رچی بشاره ت

بو نبوتی حضرتی عیسی و حضرتی محمد علیهما الصلاة
والسلام له تورات دا بو گوررییان وه اجماعیان کرد
بو کوشتنی حضرتی عیسی تا خوا رفعی کرد بو
آسمان ، وه له پاش رفعی عیسی اتباعی ئه وه چه ند

انجیلیان دروست کرد تا له آخر دا له سه ر چوار
انجیل اتفاقیان کرد وه ئه م چوار انجلیشه
مخالفی یه کن .

به لام امتی حضرتی محمد (ص) وه کو له حالی
حیاتی ئه ودا قبولی زه حمت و هجره ت و نصرت و
جهادیان کرد هه روه ها قرآن و احادیثی مقدسه یان
محافظه کرد وه له پاش وه فاتی ئه وه زور به اخلاص

جمعیان کرده وه و نویسیانه وه وه هه رچی نسخه ی
قرآنی شریف هه یه له عالم دا هه مو وه کویه کن وه ابد
له زیاده که می یک آیت دا به لکو له یک جمله دا

مخالفه یان نیه وه قرن به قرن آثاری علمای امت تا
امرو دهوامی کردوه .

س ۷۰ - خلفای حضرت (ص) چه ندن ؟

ج - خلفای حضرت (ص) پینجن .

س ۷۱ - خلیفه ی اول ناوی چییه وه نسبی چونه ؟

ج - خلیفه ی اول ناوی عبدالله یه ، کنیه ی
ابو بکره ، لقبی صدیقه باوکی ناوی عثمانه ، کنیه ی
ابو قحافه یه ، بابای ناوی عامره . دایکی ناوی
سلمایه کچی صخری کورری عامره ، نسبی له گهل
حضرت دا (ص) له جدی شه شه مدا (مره) ی ابنی کعب
ئه بی به یهک .

س ۷۲ - خلیفه ی اول چون بو به خلیفه وه خلافت و
عومری چه ند بو ؟

ج - له پاش وفاتی حضرت (ص) به اجماعی
صحابه ابو بکری صدیق بو به خلیفه وه دوسال و
سه مانگ به عدالت و کفایتی خلافتی کرد ئه م جار
متوفی بو وه عومری شه ست و سه سال بو وه له
حجره ی سعادت دا له پشتی حضرت وه دفن کرا .

س ۷۳ - خلیفه ی اول له مده ی خلافتیدا چی کرد ؟

ج - ئه م ذاته رحمتی لی بی فرمانی زوری کرد :
یه کهم : لشکری (اسامه) ی کورری زید که
حضرت (ص) له حیاتی خوی دا حاضری کرد بو ریکی

خست و ره وانه‌ی کرد .

دوهههم چونکه زور له اعرابی بدوی مرثد
بو بونه‌وه وه قسمیکیان منعی زه کاتیان ئه‌که کرد
له شکری برده سهریان و مجبوری اطاعه‌ی کردن .

سی‌ههم : له شکری نارد سهر مسیلمه‌ی کذاب
که ادعای نبوه‌تی ئه‌کردو محوی کردوه .

چوارهم : له بهر ئه‌وه له‌م حربه‌دا ئه‌و اصحابانه
که حافظی قرآن بون زوریان لی شهید کرابون
خلیفه‌ی اول به اتفاق‌ی اعیانی ئه‌صحابه (زید) ی
بن ثابتی حاضر کرد وه ئه‌و صحابی‌یان به قرآن‌یان
له حفظ‌دا بوو ، یا نوی بویانه‌وه گردی کرد نه‌وه وه
به کتابتی زید قرآنی به تواوی نویسه‌وه له مده‌ی
خلافتی خوی‌دا لای خوی حفظی کرد له پاش ئه‌و له‌لای
حضرتی عمر ، له پاش ئه‌و له لای سیده (حفصه) ی
حرمی حضرت (ص) مایه‌وه تا که و ته زه‌مانی حضرتی
عثمان .

پینجه‌م به ریاسه‌تی خالدی کورری ولید
له شکریکی ریک خست بو عراق . ئه‌و‌ذاته دو شاری
فتح کرد : شاری حیره ، شاری انبار . شه‌شه‌م :
له شکری ریک خست بو فتحی شام ، وه امیری
ئه‌م له‌شکره ابو عبیده‌ی کورری جراح بو . تا ئه‌م
ذاته گه‌یشته شام وه بعضی جهادی کرد ، خلیفه‌ی اول
امری فهرموو به خالدی کورری ولید له عراقه‌وه

هات بو شام وه بو به امیری ئه وه له شکره ، وه به موافقه ی ابو عبیده دوشاریان فتح کرد : شاری (بصری) وه شاری (دمشق) . بعضی له مؤرخین ئه لین فتحی دمشق که وته روژی حضرتی عمر (رضی الله عنه) . والحاصل ئه م ذاته بو محکم کردنی بناغه ی خلافتی اسلامیته زور اهتمامی کرد . خوا جزای بداته وه به خیر و رحمت .

س ۷۴ - خلیفه ی دوههم ناوی چیه وه نسبی چونه ؟

ج - خلیفه ی دوههم ناوی عمره ، لقبی فاروقه ، کنیه ی ابو حفصه . باو کی ناوی خطاب به باپیره ی ناوی نفیله . دایکی ناو حنتمه یه نسبی ئه م ذاته له گهل حضرت دا ئه بی به یک له جدی هه وتم دا که (لوئی) کورری غالبه .

س ۷۵ - ئه م ذاته چون بو به خلیفه و مده ی خلافت و عومری چه ندبو ؟

ج - ئه م ذاته به امری خلیفه ی اول بو به خلیفه وه اجماعی صحابه له سهری دامه زرا ، مده ی ده سال و سه مانگ خلافتی کرد ، عومری شهست و سی سال بو ، وه له حجره ی سعاده ت دا له خواری خلیفه ی اوله وه دفن کراوه .

س ۷۶ - خلیفه ی دوههم له مده ی خلافتی دا چی کرد ؟

ج - ته و ذاته له مدهی خلافت دا آثاری حسنه ی
 ته ونده زور بو عالهمی اسلامی ممنون کرد : فتحی
 عراقی ته و او کرد به امیری عبیده ی کورری مسعود ،
 مدائنی فتح کرد به امیری سعدی کورری ابی وقاص ،
 مملکتی عجمی فتح کرد به امیری چه ند که سی لسه
 گه و رانی صحابه ، شاره زوری فتح کرد به امیری
 عتبه ی کورری فرقد ، ارمینه و قفقازی فتح کرد به
 امیری سهیلی کورری عدی ، فتحی شامی ته و او کرد
 به امیری ابو عبیده ی کورری جراح ، مصری فتح کرد
 به امیری عه مری کوری عاصو ، شارانی مهمله که تی
 ئیسلامی دامه زران دو ، قاضی له مه حکمه که کاندان او ،
 دفتیری بو نویسنی واردات و مصارفی حکومتی
 اسلامی ی ریک خستو ، تاریخی هجری کرد به مبدئی
 حساب . خولاصه فتوحات و آثاری حسنه ی ته م ذاته
 له عالمی اسلامی ته دا تاریخیه ، خوا لی راضی بی وه
 جزای بداته وه له جیاتی اسلام و موسولمانان .
 س ۷۷ - خلیفه ی سی هم ناوی چی یه و نسبی
 چونه ؟

ج - خلیفه ی سی هم ناوی عثمانه ، باو کی
 ناوی عفانه ، باپیره ی ناوی ابو العاص . دایکی ناوی
 اروی یه ، نسبی له گهل حضرت (ص) دا لسه جدی
 سی هم دا که ناوی عبدالمنافه ته بی به یک .
 س ۷۸ - خلیفه ی سی هم چون بو به خلیفه و ،

خلافت و عومری چه ند بو ؟

ج - حضرتی عمر رضی الله عنه له پیش وفاتی

خو یا امری خلافتی به صورتی مشورت خسته بین
 شهش کهس له کباری صحابه که خویان یکیان
 تعیین بکه ن ، علی و عثمان و طلحه ، زبیر ، سعد بن ابی
 وقاص ، عبدالرحمن بن عوف . ثم ذاتانه له پاش
 مشورت حضرت عثمان یان اختیار کرد وه اجماعی
 باقی اصحاب له سهر خلافتی مقرر بو . حضرت
 عثمان مدهی دوازده سال دوازده روز که خلافتی
 کرد . عومری هشتاد و دو سال بو ، له مقبره ی (جنة
 البقیع) دفن کراوه .

س ۷۹ - خلیفه ی سی هه م له مدهی خلافت دا چی
 کرد ؟

ج - ثم ذاته له ایامی خلافت دا غزواتی زور بو
 چه ند مملکت که له پاش وفاتی حضرت عمر نقضی
 عهدیان کرد بو مجبوری اطاعه ی اسلامی کردنه وه وه
 به امیری حضرت معاویه که والی شام بو فتحی
 جزائری قبرص و جریدو رودسی کردوه . عبدالله
 کورری ابی سرحی نارد بو مملکتی افریقیه . عبدالله
 به قوه ی کفایت و رشادت عبدالله کورری زبیر فتحی
 افریقیای کرد ، وه به امیری عبدالله کورری عامرو
 چه ند کهسی له اشرافی صحابه فتحی مملکتی عجمی
 ته و او کرد ، وه به اتفاقی گه و رانی صحابه چه ند
 نسخه ی له قرآنی شریف نویسه وه به دنیا دا بلاوی
 کردنه وه . والحاصل له عصری ثم ذاته دا مملکتی

اسلامی وسعتی ته و او ی په یدا کرد خوای لی راضی بی .
س ۸۰ - خلیفه ی چوارهم ناوی چیه وه نسبی
چونه ؟

ج - خلیفه ی چوارهم ناوی (علی) یه . کنیه ی
ابو الحسن وه ابو ترابه . باو کی ناوی (ابو طالبه)
با پیره ی ناوی عبدالمطلبه جدی اولی حضرت (ص) .
دایکی ناوی فاطمه یه کچی اسدی کورری هاشمه .
س ۸۱ - خلیفه ی چوارهم چون بو به خلیفه وه
خلافت و عومری چه ند بو ؟

ج - له پاش وفاتی حضرتی عثمان بیعتیان پی کرد
وه مده ی چوارسال و نومانگ و ههشت روژ خلافتی
کرد ، وه عومری شهست و سی سال بو ، مدفنی له
شاری نه جفه .

س ۸۲ - خلیفه ی پینجهم ناو و نسبی چونه وه
چه نده خلافتی کرد ؟

ج - خلیفه ی پینجهم ناوی (حسن) ی کورری
حضرتی علی یه . دایکی ناوی « فاطمه ی زهرا یه » .
له پاش وفاتی حضرتی علی بیعتیان پی کرد و شهش
مانگ خلافتی کرد به لام . له پاش نه و مده یه استعفای
کرد له رتبه ی خلافت بو حضرتی معاویه وه خلافتی
حضرتی معاویه دامه زرا .

س ۸۳ - ترتیبی فضل و شرف له امتی پیغه مبه ردا
«ص» چونه ؟

ج - گه وره تری هه مو امت حضرتی ابوبکری صدیقه ، له پاش تهو حضرتی عمر امجار حضرتی عثمان تهم جار حضرتی علی . له پاش خلفای اربعه حضرتی حمزه و حضرتی عباس ، پاش تهوان حضرتی حسن و حضرتی حسین ، له پاش تهمان شهش نه فهری باقی له عشره ی مبشره ؛ طلحه ، زبیر ، ابو عبیده ، کورری جراح ، عبدالرحمن کورری عوف ، سعیدی کورری زهید ، سعدی کورری ابی وقاص . له پاش تهمان باقی اصحابی غزای بدر که سیسه دو حه فده که سن ، امجار اصحابی غزای احد که حه و ت سه د که س بوون تهم جار اصحابی بیعة الرضوان که هه زارو چوار سه د که س بوون . له غیری تهمانه تهونده معلومه باقی اصحابی پیغمبر (ص) له غیری اصحاب گه وره ترن ، وه له تابعین دا حضرتی اویسی قهره نی و سه عیدی کوری مسیب له باقی گه وره ترن . له پاش تهوان امامانی مجتهدین له دیناو ، تیکرا اهلی هه ر قرنی نزیک بی به قرنی حضرت «ص» له اهلی قرنی دوائی گه وره ترن . به لام فضل و شرفی خصوصی تهوه حواله ی تقوی و عبادت و منفعتی دینی و افاده به عاله می اسلامیه یه .

س ۸۴ - ترتیبی گه وره یی له ژنانا چونه ؟
ج - گه وره تر له هه مویان «فاطمه ی» زهراء ، سیده خدیجه ، سیده عایشه ، امجار باقی ازواجی حضرت «ص» . بعضی له بینی او انیشا ترتیبی

قرارداوه . له غیری ته مانده دا شرفی خصوصی حواله ی
تقوی و عبادته .

س ۸۵ - امامانی مجتهد لسه احکامی شریعت دا
چه ندن ؟

ج - امامانی مجتهد زورن به لام چواریان
مذهبیان جمع کړاوه ته وه وه تقلیدیان صحیحه ، امام
ابو حنیفه ، ئیمامی مالک ، ئیمامی شافعی ، امامی
احمد خویان لی راضی بی .

س ۸۶ - امامی شافعی ناوی چییه وه نسبی
چونه ؟

ج - امامی شافعی ناوی محمده ، باوکی ناوی
ادریسه ، باپیره ی ناوی عباسه ، له جدی سی ههم دا
که عبدالمنافه ته گات به حضرت «ص» .

س ۸۷ - امامانی اعتقادی اهلی سنت و جماعت
ناویان چییه ؟

ج - ته و امامانه دو که سن اولیان ناوی محمده ،
کنیه ی ابو منصوره ، مه شهوره به ماتریدی ،
دو وه میان ناوی علی یه کنیه ی ابو الحسنه ، مشهوره
به اشعری .

س ۸۸ - انسانی ولی ته بی چون بی ؟

ج - ولی انسانیکه به قدر واجب معرفتی بی
به ذات و صفاتی خوا ، حریص نه بی له سهر آرزوی
دنیا ئی ، وه اغلبي اوقاتی صرف بکا له طاعت و
عبادت او ذاتا اتباعی شریعتی بی ، عمده ی نشانه ی

ولی ټهمه یه له رفاقتیان بو اهلې انصاف محبتې
اتباعې شریعت پیدا بڼې .

س ۸۹ - کراماتې اولیا چییه ؟

ج کراماتې اولیا حقه و ثابتہ . کرامت کاریکه
به خلافې عادت خوا ظاهري ټه کا بو اولیاء بو
اطمئناني قلبی ټه وانه که طالبې مجاوره و تزکیه ی
نفسن یا بو که سانیکې تر وه کو اظهارې خطرات و
طی مسافه ی زور له مده ی که م دا ، وه وه کو اغاښه ی
اهلی مصیبت وه نوراني کردنې قلبی اهلې غفلت ،
ټه مانه له حضراتې اولیا وه درک کراوون .

س ۹۰ - طریقې اولیا چییه ؟

ج - طریقې اولیا عبارتہ له جوړه آداب و
عبادتې له سر ټه و منهجه تعلیمی طالباني دین
ټه که ن وه ټهم آدابہ سه راسه ر موافقې آدابی
شریعتہ ، بعضې له اشرفی اولیا وه کو حضرتې
عبدالقادري گیلاني و شاهي نقشبند قدس سرهما
فرمویانه هر طریقتي مخالفې آدابی شه ر یعت بڼې
ټه وه بطاله ، بطاله ، بناءً علیه هر که سیکتان
چاوپي که وت ادعای ولایتې کرد وه حالی خوی مخالفې
آدابی شریعت بو ټه و که سه له اهلې فسق و بدعتہ
وه عاقبېه تی خویو و اتباعې شرو گومراهې و ضلالتہ ،
چونکه شریعت قانونیکه خوائې به سر هر ه مو
مکلفیک دا جاریه .

س ۹۱ - حکمې دامه زراني امام بو اسلام چییه ؟

ج - واجبه له سهر ملتي اسلام له هه مو زه مانیک دا بیعت بکه ن به امامی بو عمومی مسلمانان . وه شرطی امام ته مه یه پیاویکی آزاو مسلمان ، عاقل و عالم و وارع و صاحب شجاعت و کفایت بی وه نسبی له قریش بی ، ته گهر امامی وه ها ری نه که وت بیعت بکه ن به که سیکي تر چونکه امام بو اسلام له مهماته .

س ۹۲ - حالی مسلمان له گهل مسلمان ئه بی چون بی ؟

ج - واجبه انسان له گهل هه مو بشری مخصوص له گهل هه مو مسلماننی اخلاق و معامله ی باش بی ، دلی دهر حق به مسلمانان ساف بی ، وه له پشستی هه مو مسلمانیکه وه نویژ بکا وه هیچ که س له اهلی قبله به کافر نه زانی تا کفری لی دهر نه که وی وه لعنت نه کا له هیچ مسلماننی به لکو لعنت نه کا له کافریش به خصوصی تا معلومی نه بی ته و که سه به کفری مردوه یا امری ، چونکه بو هه مو بشری دعا و طلبی رحمت مناسبه .

ه - « وبالیوم الآخر »

س ۹۳ - ایمان به روژی آخرت چونه ؟

ج - ایمان به روژی آخرت ته مه یه تصدیقو باوه ررت بی هه روه کو خوا اساساً ته م عالمه ی دروست کردوه وه ته م روح له به رانه ی ایجاد کردوه له مه ولایش ته م دنیا یه تیک ته دا وه هه رچی زیندون

ٲه ٲان مريني وه عالهمي كي تر كه ناوي قيامت و
آخړه ته ، ظاهر ٲه كا ٲهم چاره هه رچه مردون زيندويان
ٲه كاته وه وه سوق ٲان ٲه كا بومحشر .

س ٩٤ - علامت و نيشانه ي روژي قيامت چيه ؟

ج - نيشانه ي روژي قيامت زورن فقط نيشانه ي
كه وړه ٲان يازده نيشانه يه ، سه نشانه له وانه خسف ه ،
ٲاني زه وي روچون ، خسفي له مشرق ، خسفي له
مغرب ، خسفي له جزيرة العرب . چوارهم په ٲيدا بوني
(دجال) كه انسانيكه يه كچاو سحر باز ٲه كه رريت
به دنيا دا وه دعواي خوائي ٲه كا . ٲينجه م ظهوري
مهي كه انسانيكه له اولادي حضرتي « علي » له
زه ماني په يا بوني دجال دا په ٲيدا ٲه بي وه مسلمانان
بيعتي ٲي ٲه كن . له مكه ي مكرمه دا دنيا پر ٲه كا له
عدالت و احسان . شه شه م نزولي حضرتي (عيسي) له
آسمان بو خاكي شام . ه و ته م غلبه ي يا جوج و ما جوجه
به سهر دنيا دا . ه شته م طلوعي روژه له مغربه وه .
نوه م دهره اتني دابه الارضه له خاكي مكه . ده هم
په ٲيدا بوني دو كه ليكي به ده شه ته له آسمانه وه كه
صفحاتي دنيا ٲه گريته وه . يازده هم په ٲيدا بوني
آگريكه له خاكي يمن كه ٲه هلي دنيا ناره حت ٲه كا .

س ٩٥ - دواي ٲهم علامتانه چي ٲه بي ؟

ج - دواي ٲهم علامتانه حضرتي « اسرافيل »
دو دفعه فو ٲه كا به صورا ، به دفعه ي اول هه رچي
زيندوه ٲه مرن وه كيواني دنياش نامينن . به دفعه ي

دووهم ، که چل سال له پاش نفخه‌ی ټوله ، هه‌رچی
مردو هه‌یه زیندو ټه‌بنه‌وه‌وه سوق ټه‌کرین بو محشر .

س ۹۶ - له پاش گردبو نه‌وه له محشر دا
چه معامله‌یه‌ک ټه‌کری له‌گه‌ل مخلوقات دا ؟

ج - له پاش گردبو نه‌وه له محشر دا دفتری
ټه‌عمالیان پی‌ټه‌دری ، بو اهلی سعادت له‌لای
راسته‌وه ، بو اهلی شقاوت له‌پشته‌وه یا له‌لای
چه‌په‌وه . له پاش ټه‌مه وه‌ختی میزانه ، کیشانه‌ی
اعمال .

میزان به‌م‌نوعه‌یه چاکه ټه‌کریت به‌ماده‌ییکی
نورانی و روشن وه خراپه ټه‌کریت به‌ماده‌ییکی
ظلمانی و کیشانه ټه‌کرین ، پاش کیشانه‌ی اعمال
وه‌ختی حساب و سؤاله له عباد .

خوا سؤال ټه‌کا له پیغه‌مبه‌ران علیهم‌الصلاة
والسلام ، له‌گه‌یاندنې احکامی شریعت ، سؤال ټه‌کا
له‌علمای امت ، له‌گه‌یاندنې شریعه‌تی پیغه‌مبه‌ران ،
سؤال ټه‌کا له اهلی بدعت ، له‌سهر دامه‌زاندنې
بدعت و فساد سؤال ټه‌کا له باقی عباد له‌عملی
خراپه‌یان ، له پاش ټه‌مانه وه‌ختی عبوره به‌سهر پردی
صراط دا .

پردی صراط پردیکه را کیشراوه به‌سهر جهنم دا
له موو باریک‌تره وه له ټه‌لماس تیژتره . خوا بو عذابې
اهلی شقاوت وای دروست کردوه ، چون اهلی سعادت

به خوشی به سهریا راته بورنو ههر کهس تا چاکه ی
 زورتر بی باش تر به سهریا عبور ئه کا ، وه اهلی
 شقاوت لی ئه خلیسکین وه ئه که ونه خواره وه
 بوجهنم . ئینجا ههر کهسی کافر بی (العیاذ بالله) به
 ابدی له جهنم دا ئه مینیتته وه ههر کهسی ایمانی بی به
 ئه ندازه ی گونا هه که ی عذاب ئه دریت له پاشا
 دیتته دهره وه بو به ههشت . وه اهلی به ههشت بهرله وه
 برونه به ههشته وه له سهر « حوض المورود »
 گرد ئه بنه وه .

حوض المورود وا له خارجی به ههشتا وه له حوضی
 کوثر وه آوی بو دی ، آوی له شیر سپی تر وه له
 ههنگوین شیرین تره . ههر کهسی دفعه ی آوی لی
 بخواته وه ههر گیز تینوی نابی ، له پاش ئه وه که
 له سهر ئه و حوضه گرد بو نه وه ئهرون بو به ههشت .
 س ۹۷ - به ههشت و جهنم ایسته موجودن یانه ،
 وه موقعیان له کوییه ؟

ج - موافقی ظاهری آیت ایسته موجودن ،
 به ههشت و له ژوری آسمانه وه وه جهنم و له
 زهوی دا . فقط چونکه نصیکی صریح بو تعیینی
 جیگه یان نیه حق وایه حواله ی بکه ین به علمی خوا .
 س ۹۸ - آیا له قیامت شفاعت ههیه ؟

ج - بهلی له قیامت انبیا و علما و شهدا و باقی
 صالحان شفاعت ئه کهن . شفاعت له قیامت له پینچ
 موقع دایه ، یه کهم بو نجات بونی عباد له خوف و
 زلزله ی محشر . دوهم زوهانینیان بو حساب .

- سی ههم بو آسانی سؤال و جواب له وهختی حسابا .
- چوارهم بو نجات دانی اهلی گوناوه له عذابی جهنم .
- پینجهم بو ترفیعی رتبه و مقام له بههشتا .

٦ - (وبالقدر خیره و شره)

س ٩٩ - ایمان به قضا و قدر چونه ؟

ج - ایمان به قضا و قدر ئەمەیه باوهررت ببی ههرچی له عالهه ما پهیدا ئەبی خوا له ازلدا زانیویهتی وه ارادهی کردوه وه له وختی پهیدا بونیا به قدرتی خوا پهیدا ئەبی وه له گهل ئەمه دا له کار و فرمانی اختیاری دا وه کو دانیشن و رویشن و امثالی ئەمانه عبد اختیار و کسبی ههیه وه تأثیری خوا تابعی اختیاری عبده ، یعنی عبد چون اختیاری ببی خوا وای دروست ئەکا ، وه خوا ی تعالی راضیه به کسبی خیر ، ناراضیه به شرر وه لازمه بزانی خوی تعالی ئەتوانی ههمو تکلیفی له عباد بکا وه ههر تکلیفیکیان لی بکا به محضی اختیاره وه بهههر نوعی میلی ببی ئەتوانی تصرف بکا له عالهه ما وه واجب نیه ههرچی مصلحتی مخلوق بی ئەوه بکا ، ههمو فرمانیکیشی حکمت و مصلحتی تیا ههیه .

ئەمه که نویسمان عقیده ی اهلی سنت و جماعته موافقی عقیده و مذهبی اصحابی پیغمبهره (ص) .

سبحان ربك رب العزة عما يصفون وسلام على المرسلين والحمد لله رب العالمين .

یهكشهممه - ٢ی شهووالی ١٣٥٤ی کوچی - بیاره

۴
گاوۃ حیات

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين والصلاة والسلام على سيدنا
محمد وعلى آخوانه النبيين والمرسلين وسائر عباد الله
الصالحين الى يوم الدين .

(و بعد) ئەم دەفتەرە چەند درسیکی به قازانجە
له بیانی اوضاع و احوالی ئەو پیغبرانه که ناویان له
قرآن و حدیثی صحیحا نشان دراوه . وه احوالی
(عشره ی مبشره) ئەو ده صحابه یه که حضرتي محمد
المصطفی (ص) مژده ی پیداوون به به ههشت وه
(امامانی مجتهدین) ئەو عالمانه که احکامی شریعتی
اسلامیان بیان کردوه بو ملتی اسلام ، وه له بهر ئەوه
که زانینی احوالی ئەم ذاتانه دلی انسان روشن
ئەکاتەوه و مایه ی سعادت و حیاتی بهرده وامه ناوی
ئەم دەفتەرەم نا (آوی حیات) له هه مو استادیکی دینی
تکا ئە کهم ئەم درسانه به مسلمانان نشان بدن .
شایه ده مومان به ثواب و سعادت نائل بین .

(درسی به کهم) خلقی حضرتي آدم علیه السلام :

موافقی عقل و نقلی صحیح زانراوه ، ئەم دنیا یه که
عباره ته له خاك و آوو ههوا وه آسمان و مانگ و روژو

باقی تهستیره کان وه ههرچی ههیه له ناویانا وه کو
 انسان و حیوانات و معادن و نبات هیچیان نه بوون وه
 خوای تعالی جلّ جلاله به قدرتی خوی له نه بونی
 دروستی کردون وه له پاش تهوه که ارض و آسمانی
 دروست کرد مدتيك تهمدنیایه خالی بو له بشر ، جا
 که میلی کرد بشر دروست بکا امری فهرمو به
 (جبرئیل) علیه السلام که یکیکه له ملائکهی مقربین
 بعضی خاکی له زهوی هه لگرت و بردی بو به ههشت ،
 به آوی جو گهی « تسنیم » که جو گه ییکه له به ههشتا
 شیلای ، وه خوای تعالی به قدرتی خوی مصوری کرد
 به صورتی انسان وه روحی پیوه مربوط کردو
 ناوی نا (آدم) وه له به ههشتا - که جیگه ییکی زور
 خوش و به صفایه و به قدری ارض و آسمان گه وره یه و ،
 له خواری عرشه وه یه - دای ناوه بو اظهاری شرافتی
 انسان و ، بو تهمه بزانی شرافت به علم و معرفت -
 ناوی ههرچی ههیه له دنیا دا تعلیمی حضرتی آدمی
 گردو ، امری فهرمو به هه مو ملائکه تانی آسمان
 تعظیمی حضرتی آدم بکه نو ، سجده ی له بهر بهرن ،
 هه مو ملائکه کان سجده یان لی بردالا (عزایل) شیطان
 که گه وره ی ملائکه کان بو وه خوی به چاکتر ته زانی ،
 ووتی من له اگر دروست کراوم گه روشن و نورانیه و ،
 آدم له خاک دروست کراوه که تاریک و ظلمانیه ،
 سجده ی لی نابهم ئینجا له بهر ته غروره خوای تعالی
 غضبی لی گرت و ، لعنتی لی کردو له به ههشت
 ده ری کرد .

(درسی دوههم) :

مدتی له پاش ئه مه حضرتی آدم به ته نیا له به هه شتا
ئه گه را ئه م جار خوای تعالی ویمستی رفیقی کی له
نوعی خوی بو دروست بکا ، له وه ختیکا آدم نوستبو
پراسویکی له لای چه پیه وه له بده نی آدم ده رهینا
ژنیکی به کمال و معرفتی لی دروست کردو ناوی نا
(حواء) . که آدم له خه و خبری بو وه چاوی به حواء
که وت زور خوشحال بو وه خوای تعالی خبری دا به
حضرتی آدم که ئه م ژنه رفیق و حلالی تویه ، پیکه وه له
به هه شتا سکونت بکه ن وه له هه مو میوه ی به هه شت
بخون ، به لام نزیکی داری گه نم مه که ون ، ئه وانیش
به یکه وه له به هه شتا رایان ئه بوارد ، وه له م مدته دا
خودا به قدرتی خوی لباسیکی زور ظریف و جوانی بو
یه ده نی آدم و حواء خلق کردبو که هه مو له شیان
دائه پوشی وه قطعاً عورتیان ده رنه ئه که وت .

(درسی سی ههم) : هاتنه خوارهوی آدم و حواء له آسمانه وه بو زهوی .

ده رچونی شیطان له به هه شت به واسطه ی
سجده نه بردنی له حضرتی آدم بو به واسطه ی
دوژمنایه تی له گه ل آدما ، دایما بو فرصت و حق سانندن
ئه گه را . روزی رویشته ده رگای به هه شت ، بانگی له
حضرتی آدم و حواء کرد : وتی باوه رم پی بکه ن
نصیحت تان ئه که م له بهر ئه مه خوا منعی خواردنی
گه نمی لی کردوون که وه کو ملائکه بن وه له لذتی

عالم محروم بن وه له سهر ئهم مطلبه قسمی کی زوری
 بو خواردن ئهوانیش وایان ئه زانی هیچ کهس درو
 ناکا وه قسمی درو ناخوا ، بهم وضعه کهوتنه
 اشتباهه وه وه گه نمیان خوارد . ئینجا به شوم و
 نه گبه تی خواردنی گه نمه وه لباسه که یان له بهر لاچو
 وه عورت یان دهر کهوت وه خوای تعالی عتابی لی گردن
 وه ئه مری فه رمو به جبرئیل له به ههشت هاوردنیه
 خواره وه بو زهوی ، حضرتی آدمی له (سرندیب) له
 مملکتی هندوستان وه خوای له جدّه له مملکتی
 حجازا دانا .

(درسی چوارم) : پارانیه وهی حضرتی آدم و قبول بونی معذرتی له لای خوای تعالی .

که حضرتی آدم کهوته سرندیب وه له عتابی
 خودای تعالی حالی بو گریا وه زور له خودا پارایه وه تا
 خودای تعالی چه ند کلمه یکی به الهام خسته دل یه وه
 که بیان لیت تا بین به ئه سبابی عفوی خودای تعالی .
 یه کی له و کلماته ئه مه یه (ربنا ظلمنا انفسنا وان لم
 تغفر لنا وترحمنا لنکونن من الخاسرین) . یه عنی
 ئه ی خوای ئیمه ئیمه ظلممان کرد له خومان که
 نصیحته که ی تومان فه راموش کرد ایستاش ئه گهر
 تو عفومان نه که ی وه رحمان پی نه که ی به راستی
 ئه بین به وانه که ضرری گه وره یان کردوه . ئینجا
 خودای تعالی به لطفی خوی عفوی گردن وه فه رموی
 به آدم بروات بو مملکتی حجاز ، که رویشته له خاکی

(عرفات) دا حوای دوزیه وه . وه له خاکی مکه سکونت وه دهستیان کرد به طاعت و عبادتی خودا .
 وه ها مشهوره له کتیبی سپردا که حواء بیست و یک سکی کردوه . وه له هه مو سکی کا به جاریک کوررو کچیکی ته بو ، کچی سکی بو کورری سکی کی تر نکاحی دروست بو ، له سکی آخرا فقط کورریکی بو ناوی نا (شیت) مادهی وجودی حضرتی محمد المصطفی (ص) له لاینی آدمه وه گه یشته لای تهو بویه به ته نها له دایک بو وه خوای تعالی تشریفی کرد به سهر باقی ته ولاده کانی آدم دا .
 حضرتی آدم له مکه وحی بو هات و بو به پیغمبه ره له سهر ته ولاده کانی وه خودای تعالی ده (صحیفه) په رره شریعت و احکامی بو نازل کرد ، وه ها مشهوره هه زار سال عمری را بواردوه ، وه له مکه وفاتی کردوه و قبری له کیوی (ابو قبیس) ه .

(درسی پینجه م) حضرتی شیت علیه السلام :

تهم ذاته کورری حضرتی آدمه وه له پاش وفاتی حضرتی آدم بو به پیغمبه ره وه ره وانه کراوه بو سهر برازا کانی وه په نجا صحیفه ی له لایه نی ذاتی خودا وه بو نازل بوه و له سهر و صوره تا مناسبه ی زور بوه به حضرتی آدمه وه . روایت کراوه که عمری نوسه دو دوا زده سال بوه وه قبری مبارکی له شاری موصله .

(درسی شه شه م) حضرتی ادریس علیه السلام :

ئەم ذاتە مقدسە لە نسلی حضرتى شيشە
 انسانىكى بالا بەرزو جوان بوەووە خودا كردى بە
 پىغەمبەر و رهوانەى كرد بو سەر اولادو نسلى قابىلى
 كوررى حضرتى آدم وە خوداى تعالى سى صحىفەى بو
 نازل كرد . ئەم ذاتە لە اصلا ناوى (اُوخنوخ) بوە ،
 لە بەر ئەمە كە زور تعلیم و تدریسی ئەفەرمو
 مشهور و ملقب بو بە ادریس وە اول شىخى بوە كە
 بە قلم نوسیویەتى وە جلی دوریووە و كردویەتە بەر ؛
 چونكە لە پیش زەمانى ئەو عادەتى بشر و ابو كە
 پىستى حیواناتیان لە خویانەووە ئەپىچا . عمرى
 سى سەدو شەست و سى سەل بوە . بعضى علما
 فەرمویانە لە تفسیری آیەتى شریفەى (ورفعننا مكاناً
 علیا) كە حضرتى ادریس وفاتى نە كردووە وە خوداى
 تعالى بەرزى كردووە بو بەهەشت وە حالى حاضر
 زیندووە .

(درسى ھەوتەم) حضرتى نوح علیہ السلام :

ئەم ذاتە عالیە لە نسلی حضرتى ادریسە لە عمرى
 پەنجا سالی یا خودا كردى بە پىغەمبەر وە ناردى بو
 سەر قومىكى بت پرست . نوسەدو پەنجا سەل
 دعوت و نصیحتى كردن هیچ فائەدەى نەبو . نتیجە
 دوعاى كرد لە قومه كەى وە خودا بە طوفان ھلاكى
 كردن .

لە پیش طوفانا خوداى تعالى وحى كرد بو حضرتى
 نوح وە ئەمرى پىفەرمو كە شتىكى گەورەى دروست

کرد وه له وهختی طوفانه که دا له هه مو گیان له بهریک
 نیرومییکی تی خست وه خویر اولادو اتباعی
 رویشتنه ناوی الاژنه که ی وه کنعانی کورری نه بی .
 که ئەم طوفانه نیشته وه که شتییه که ی له سه ر کیوی
 (جودی) نزیکی موصل له خاکی جزیره قراری
 گرت . به تقدیری خودا هه رچی بنی آدم له
 که شتییه که هاتنه خواروه هه مو مرد نالا حضرتی
 نوح وه سی کورری حام ، سام ، یافث و عائله کان یان
 نه بی سلسله ی به شه ر له سه ر ئەم سی شخصه
 دامه زراوه و له وان ه وه آده میزاد به دنیا دا بلاو بو نه وه .
سه رنج :

له م تقریره وه بو انسان روشن ته بیته وه که
 خاکی کوردوستان (مهدی ثانی) بیشکه ی دوهه می
 بشره ، وه ها مشهوره حضرتی نوح علیه السلام
 هه زارو په نجا سال عمری رابواردوه قبری مبارکی
 له شاری موصله .

(درسی هه شتم) حضرتی هود علیه السلام :

ئه م ذاته عالی صفاته له اولادی سامی کورری
 حضرتی نوحه ، خودای تعالی کردی به پیغه مبه ر وه
 ره وان ه ی فه رمو بو سه ر قومی عاد که طائفه ییکی
 زور گمراه و به د به خت بون و دائه نیشتن له خاکی
 (رمله) له بینی عمان وه حضر موت دا . حضرتی هود
 دعوتی کردن بو توحیدی خودا واته : به یه ک زانینی
 وه ترکی بت په رستی ، ئەوانیش انکاریان کرد وه

مبالاتیان پی نه کرد تا خودای تعالی غضبی لی گرتن ؛
 له پیشاسی سال منعی بارانی لی کردن له دواپی دا
 هه وریکی ره شو و تاریکی نارد هه ریان نه وانیش
 وایان زانی باران نه باری (وال حال) نه و هه و ره
 باییکی زور به قوت و هیبتی پیوه بو ، مدتی
 هه و ت شه وو هه شت روژ هات به سه ریا نا تا نه و
 مملکته ی ویران کرد وه هه مو ملته که ی مرد ، وه
 حضرتی هود علیه السلام له اثری نه م حادثه وه
 له و خاکه هجرتی کرد رویشت بو مکنه ی مکرمه
 وه له وی وفاتی کرد . مشهور وه هایه قبری مبارکی
 وا له به ینی رکن و مقامی ابراهیم و بئری زمزم دا ،
 نه هلی سیر نه لین نه و موقعه قبری نه وه دو نو
 پیغه مبه ری تیایه ، له جمله ی نه و پیغه مبه رانه یه :
 هود ، صالح ، ئیسماعیل ، شعیب ، علیهم السلام .
 عمری حضرتی هود سه دو په نجا سال بوه .

(درسی نوههم) حضرتی صالح علیه السلام :

نه م ذاته مقدسه له نسلی سامی کورری حضرتی
 نوحه خودای تعالی کردی به پیغه مبه ر وه ره وانده ی
 فه رمو بو سه ر قومی (ثمود) که طائفه ئیکی
 بت په رست بو ون وه له جیگه ی قومی عاذا
 دائه نیشتن . حضرتی صالح دعوتی کردن بو
 خودا په رستی ، نه وانیش اطاعه یان نه کرد وه
 ئیمانیا ن نه هینا ، له پاش مدتی داوای (معجزه) یان
 لی کرد ؛ ووتیان نه گهر راست نه که ی تو پیغه مبه ری

لازمه له‌م به‌رده که له‌م جیگه یه وشتریک بیهته ده‌ره وه .
 خودای تعالی بو اثباتی پیغه‌مبه‌ریه‌تی صالح
 وشتریکی له‌و به‌رده هینایه‌ده‌ره وه نتیجه ئه‌وقومه
 نه‌گبه‌ته‌له‌سه‌ر انکاری خویسان دوامیان کرد وه
 وشتره‌که‌شیان کوشت .

ئینجا خودای تعالی غضبی لی‌گرتن وه خبری‌دا به
 حضرتی صالح که له‌پاش‌سی روژی‌تر غضب و عذاب
 نازل ئه‌بیهته سه‌ر قومه‌که‌ی ، حضرتی صالح له‌ترسی
 ئه‌و عذاب‌ه‌خویو اتباعی له‌وجیگایه‌ده‌رچون بو
 مملکتی شام له‌پاش‌سی روژه‌که له‌وه‌ختی قاوه‌لتی‌یا
 خوای تعالی حضرتی جبرئیلی مأمور کرد به‌صیحه‌ی
 ده‌نگیکی به‌هیبت و شدتی به‌سه‌ریانا کرد ، له‌اثری
 ئه‌و صیحه‌وه‌همو ئه‌فرادی ئه‌وملته‌دلیان له‌ت بوو
 مردن . له‌پاش ئه‌مه‌حضرتی صالح له‌شام‌وه
 رویشت بو‌مکه‌وه‌له‌مکه وفاتی کرد . مشهور
 وه‌هایه‌عمری په‌نجاوه‌شت سال بوو .

(درسی ده‌هم) حضرتی ابراهیم خلیل علیه‌السلام :

ئه‌م‌ذاته‌جليله‌کورری تارخ وه له‌نسلی سامی
 کورری حضرتی نوح‌ه . علمای سیر ئه‌لین :
 دوه‌زار و سه‌دسال له‌پاش طوفان له‌دایک‌بووه .
 بعضی له‌ئه‌هلی تاریخ ئه‌لین له‌(سوس) له‌دایک‌بووه
 که شاریکه له‌خوزستان مشهوره به‌شوشته‌ر وه
 بعضی ئه‌لین له‌کوئی (کوتی) له‌دایک‌بووه که
 موقعیکه له‌عراقا ، له‌به‌ینی دجله‌و ، فرات ، وه

بعضیکی تر ئەلین له (وركاء) له دايك بوه ئەویش
 جیگەییكه له نزیکی شرقاڤ له كناری دجله .
 والحاصل خودا کردی به پیغمبهر و روانه‌ی کرد بو
 سهر قومی (نمرود) پادشای (بابل) له عراقا .
 ئەو قومەیش بش بت‌پهرست بوون ، حضرت‌ی ابراهیم
 علیه السلام دعوتی کردن بو توحید و خوداناسین .
 نمرود لهم وضعیتە زور عاجز بو وه زور مجادلە‌ی
 له گەل حضرت‌ی ابراهیم کرد . له ئەنجامدا له سهر
 مشورەتی قومە‌کە‌ی ئەمەری کرد ئاگریکی زور
 گەوره‌یان کردە‌وه به (منجنيق) حضرت‌ی ابراهیم‌یان
 هاویشته ناوی ، خودای تعالی بو اظهاری قدرتی
 خوی محافظە‌ی کرد وه له پاش مدتی به ساغ و
 سلامە‌تی له آگرە‌کە‌ ها ته دەرە‌وه ، ئینجا له گەل
 حضرت‌ی لوطی کورری هارانی برای وه ساره‌ی عائله‌ی
 له خاکی بابل دەرچون و رویشتن بو مصر ، مدتی له
 مصر مایه‌وه ، وه حکومە‌تی مصر جاریه‌ییکی «هاجره»
 ناوی پی‌به‌خشی . ئینجا له مصر ها تنه‌وه حضرت‌ی
 ابراهیم له فلسطین دانیشت وه حضرت‌ی لوط له
 مؤتفکه‌دا له نزیکی ابراهیم‌اقامتی کرد . له پاش
 ئەمه خودای تعالی دو کورری پی‌دا ، له ساره‌ اسحاق وه
 له هاجره اسماعیل ، حضرت‌ی ابراهیم به ئەمەری
 خودا هاجره و اسماعیلی کورری برد بو خاکی مکه وه
 له‌وی به‌جی هیشتن و خوی گە‌رایه‌وه بو فلسطین ،
 له پاش مدتی خودا ئەمەری فەرمو به‌براهیم رویشت

بو خاکی مکه وه به یارمه تی اسماعیلی کورری له سهر
 بناغهی قدیم مالی (کعبه) ی دروست کرده وه . ئینجا
 تشریفی گه ررایه وه بو فلسطین وه له وی مایه وه تا
 وفاتی کرد . وه ها مشهوره عمری دوسه دسال بوه .

ئه م ذاته مقدسه انسانیکی زور به قدر و قیمت
 بوه وه دینی توحیدی له دنیا دا دامه زرا ندوه و تشریعی
 ده خصلتی کرد که عبارتن له مانه ؛ جیا کردنه وه ی
 موی سهر به لای راست و چه پا ، به رسمیل کردن ،
 سواک کردن ، آورادان له ده م و لوت ، ناخون کردن ،
 خه ته نه کردن ، لا بردنی مو ، طهارت گرتن . وه زور
 زحمتی کیشا له ریگا خودادا بویه خودا جزای داوه و ،
 کردی به باو کی عددیکی زور له پیغه مبه ران علیهم
 السلام . وه ده صحیفه ی بو نازل کرد .

(درسی یازدهه م) بحثی حضرتی لوط علیه السلام :

ئه م ذاته صاحب مقامه کورری هارانای برای
 حضرتی ابراهیمه . خودای تعالی کردی به پیغه مبه ر
 وه ره وانهی فهرمو بو سهر قومی کی بت په رست که له
 (مؤ تفکه) دائه نیشتن ، زور قومی کی عادی و عاصی
 بون وه له سهر فسق و فجور دوام یان ئه کرد ،
 هه رچه ند حضرتی لوط منعی ئه کردن ده ست به ردار
 نه ئه بون تا خودای تعالی غضبی لی گرتن وه جبرئیلی
 مأمور کرد له گهل جماعه تی له ملائکه بو سهر یان .
 ئه م ملائکه تانه مصور بون به صورتی انسان وه له

ریگه وه رویشتن بو خزمه تی حضرتی لوط ، که
 قومه که خه به ردار بون هاتن بویان به بی حیائی و
 جسوری وه نصیحتی حضرتی لوط هیچ فائده و
 تأثیری نه بو ، لهویا ملائکته کان دل خوشی حضرتی
 لوطه یان دایه وه و فه رمویان هیچ له م وضعه متاثر
 مه به صبحه ینی وعده ی هلاک بونی ئه م قه و مه یه وه
 لازمه سبه ینی زو خوتو اتباع له م جیکه ده رچن الا
 عائله که ت ئه ویش غضبی لی کیراوه . له پاش ئه م
 قصه یه غائب بون . حضرتی لوط صبحه ینی زو
 خویو اتباعی له وجیکه ده رچون ، له پاش ده رچونی
 ئه وان حضرتی جبرائیل به ئه مری خودای تعالی
 ئه وجیکه یه ژیراوژور کرد وه له پاش ئه ویش خودای
 تعالی به رده بارانی کردن به به ردی رهش تا بین به
 نشانه و عبرت بو باقی مخلوقات . مدتی له پاش
 ئه م حادثه حضرتی لوط وفاتی کرد .

(درسی دوازده هم) به ختی حضرتی اسماعیل علیه السلام :

ئه م ذاته جلیله کورری حضرتی ابراهیمه وه له
 (هاجره ی) مصریه متولد بو . حضرتی ابراهیم به
 ئه مری خودای تعالی به مندالی له گهل والده یان بردنی
 بو خاکی مکه وه به جی هیشتن له ووه خته دا قبیله یی
 له عهر بی یه مه ن که مشهورن به (جرهم) هاتن له
 خاکی مکه دا اقامت یان کرد وه حضرتی اسماعیل
 ژنیکی لی خواستن ناوی (سیده) بو کچی مضاض

کورری عمری جهره‌می بوو ، له‌وژنه دوازده کورری
 بو ناوی دوانیان : (نابت) وه (قیدار) بوه ، میلله‌تی
 عه‌ره‌بی حجاز له نسلی ئهم دو کورره‌ن وه حضرتی
 (محمدی عه‌ره‌بی) «ص» که پیغه‌مبه‌ری ایمه‌یه له‌نسلی
 (قیداره) ؛ چونکا حضرتی محمد «ص» له طائفه‌ی
 به‌نی‌هاشم وه هاشم له طائفه‌ی قریش وه قریش له
 به‌نی کنانه وه به‌نی کنانه له نسلی قیداری کورری
 حضرتی اسماعیله .

زورکه‌س له مؤرخه معتبره‌کان ئه‌لین ئه‌قوامی
 سامی که له (جزیره العربا) بلاو بو بو نه‌وه تا حدودی
 عراق و شام هه‌رچه‌ند له‌جه‌و زمانیان جیا جیا بو ئه‌ما
 له‌پاش دوسه‌هفته‌ی باش له‌قسه‌ی یه‌ک حالی ئه‌بون
 وه مکاله‌مه‌یان پیکه‌وه ئه‌کرد .

له‌ عبارتیی بعضیکیان وا استفاده‌ی ئه‌کریت که
 لفظی «عهرب» به‌دومه‌عنا استعمال کراوه : مه‌عنای
 مشهوری عبارتته لهم قومه که ایسته به‌زمانانی
 حجاز و مصر و شام و یه‌مه‌ن قسه‌ی ئه‌که‌ن . مه‌عنای
 غیری مشهوری واسع‌تره ، وه هه‌مو ئه‌قوامی سامی
 دئه‌گریت . خولاسه‌ی عهرب به‌مه‌عنایه ئه‌و قومه‌ن که
 مبدئی لغت و زمانیان له‌سه‌ر حروفی هجای عه‌ره‌بی
 ایسته‌بی .

بروینه‌وه بوسه‌ر مطلبی خومان : حضرتی
 اسمعیل علیه السلام له مکهدا نشأتی کرد وه خودا
 کردی به‌ پیغه‌مبه‌رو ره‌وانه‌ی فه‌رمو بو سه‌ر عه‌ره‌بی

حجازو ، له مکهدا وفاتی کرد . قبری مبارکی له
نزیکی کعبه دایه .

(درسی سیازدههم) به حثی حضرتی اسحاق
علیه السلام :

ئهم ذاته عالی درجاته کوری حضرتی ابراهیمه وه
له ساره متولدبوه له خاکی فلسطین . خودای تعالی
کردی به پیغمبهر بو سهر ئه وقومه که له فلسطینا
بون عمری سه دو هشتا سال بووه ، قبری مبارکی
له (خلیل الرحمانه) له لای مرقدی حضرتی ابراهیم
علیه السلام .

(درسی چوارددههم) به حثی حضرتی یعقوب علیه
السلام :

ئهم ذاته مقدسه کورری حضرتی اسحق بوه . له
فلسطینا له گهل (عیصوب) ی برایا به جاری له دایک
بون ، که گه وره بو له گهلی جیگا له خاکی شاما
سکونه تی بوه ، نتیجه به سواحلی بحرا عبوری کرد
بو روم ، خاکی رومی کرد به وطنی خوی وه له
بهره که تی دعای باوکیه وه خودا کردی به پیغمبهره
ره وانهی کرد بو سهر ئه هلی (نجران) وه عددیکی
زور له انبیاءو پادشایان له نسلی ئه و په یدا بوون .

لفظی (اسرائیل) که به زبانی عبری مه عنای
(عبدالله) یه له قه بی ئه و بوه و به نی اسرائیل به و
نسبت ئه درین . گهلی زحمه تیشی توش بو له آخری

عمر یا تشریفی رویشیت بو مصر بو لای حضرتی
یوسف وه له مصر اوفاتی کرد ، فقط له سه ره وصیتی
خوی له پاش مردن جسدی مبارکی نقل کرا بو خاکی
فلسطین وه له (خلیل الرحمانا) له لای مرقدی
حضرتی ابراهیم و اسحاقی باوکی دفن کرا . وه ها
مشهوره عمری سه دوشه ست سال بوه .

(درسی پانزدهم) به ختی حضرتی یوسف علیه السلام :

ئه م ذاته جوان و محبوبه کورری حضرتی یعقوبه .
له گهل (بنیامینی) بر ایا له دایکیکن وه باقی برا کانی
دایکیان جیا جیا بوه . حضرتی یوسف زور عاقل و
جوان بوه له بهر ئه وه باوکی زوری خوش ئه ویست ،
له م خسوسه وه برا کانی حله زیانی نه ئه کردو بو
فرسه ت ئه گهران بی فه وتینن ، تاروژی ئیز نیان له
باوکیان وه رگرت و بردیان بو سه یران بو صحرای
کنعان . له وی خستیانه چاله وه حیوانیکیان به سه ره
جله کانیان سه ربری ئیواره هاتنه وه ده ست یان کرد به
گریان وه کراسه که یان هینایه خزمه ت باوکیان و
ووتیان : ئیمه له صحرادا صحبت مان ئه کرد غافل
بوین له یوسف و گورگ خواردی ، حضرتی یعقوب
باوه ری پی نه کردن و زور عاجزو محزون بو .

بو دوزینه وه ی یوسف زور له خردای تعالی
ئه پار رایه وه . به تقدیری خودای تعالی پاش ئه وه که
یوسفیان له چاله که دا به جی هیشه ست کاروانی

هاته سهر چاله كه پياويكيان رو پشت بو آو ، كه
 دولچه كه داهيشته خواره وه يوسف رو پشتته ناوي
 كه دولچه كه هل كيشا ته ماشاي كرد منداليكي
 زور جوان و نجيبى تيايه . ته و يش به مهروري هيناي
 بو ناو كاروانيه كان و فروشتى به چه ند دره ه مي ،
 كه كاروانه كه گه يشته (مصر) يوسفيان برد بو
 بازار بي فروشن له هه مو لايكه وه مشتري بوهات تا
 به قيمتيكي زياد فروشتيان به (عزيزي مصر)
 يوسف له مالي عزيزا به قه درو عزت راي ته بوارد .
 ژني عزيزي مصر عاشق بو به يوسف و ، هه رچي
 حيله و ته لاشي كرد حضرتي يوسف مبالاتي پي نه كرد ،
 له بهر ته مه ته و ژنه غضبي لي گرت وه ته مري كرد
 برديان بو چه بس خانه . مدتي حوت سال له چه بسا
 مايه وه . وه له وه خته دا دو خزمهت كاري پادشاي
 مصريش محبوس بون يه كي كيان خه وي بيني كه
 تري ته گوشي وه شه راب دروست ته كا بو پادشا .
 ته وي تريان خه وي بيني كه سينييه كي پر له نان وا به
 سهر سهر يه وه وه طير به سهر يا داته بارن و ته ي خون .
 له بهر ته مه ته م دو كه سه اعتقادي نه جابت و حكمت و
 معرفتيان به يوسف بو هاتن بو خزمه تي بو
 ته عبيري خه وه كه يان ، ته و يش فهرموي به يه كه ميان :
 ته عبيري خه وي تو ته مه يه له حبس خانه نه جاتت
 ته بيت و ، ته رو يته وه بو خزمه تي پاشا وه كو سابق
 له خزمه تي يا به حورمهت ته بيت . فقط رجا ته كه م

که رویشتی بو خزمهت پاشا فکری منت بیی وه
عهرضی پاشا بکه به لکو ئه مر بکا نه جاتم بیی .

فه رموی به شه خه صی دوه هم ته عه بیری خه وه که ت
ئه مه یه ئه ت کوژن و ئه ت که ن به دارا وه طیور
گوشته که ت ئه خون . پاش مدتی به ونوعه که یوسف
فه رموبوی اولیان نه جات دا وه رویشته وه بو وظیفه ی
خوی له خزمه تی پاشا . وه شه خه سی دوه هم یان

کوشت و کردیان به دارا طیر خواردی ، له پاش مدتی
پادشای مصر خه ویکی دی وای هاته پیش چاو که
حه وت گای ضعیف و لاواز حه وت گای چاخیان خوارد

وه حه وت گول که نمی سه وز وه حه وت گول
وشکی دی ، زور سه عی کرد که سیکي
ده ست نه که وت ته عبیریکی ئه م خه وه ی به

سوره تیکی مه عه قول پی بلیت . له م وه ختا ئه و
خزمه ت کاره که له حبس خانه نجاتی بو بو یوسفی
که وته وه فکر وه پاشای حالی کرد شه خسیکی وه ها

یوسف ناو له حه بس خانه دایه مه گهر ته عه بیری
ئه م خه وه ئه و بیانی بکات ، پاشا هه ناردی یوسف یان

له حه بس خانه هیناده ره وه هاوردیان بو حضوری
پاشا ، داوای ته عه بیری خه وه که ی لی کرد . یوسف
فه رموی ته عه بیری ئه مه یه له مه ولا حه وت سال خوشی و

هه رزانی ئه بیت له پاش ئه وه حه وت سالی تر دیت زور
قه حت و گرانی په یدا ئه بیت وه ئه گهر من بکه ن به

ئەمىن داری مەخزنى ئەرزاق ئەزانم تەبىرى ئەو و وضعە
بکەم . که پاشا مقداری فکرو ذکاوتی یوسف، حالی
بو کردی به ئەمىن داری خەزىنەى خەوى ، له پاشا
مدتی ئەو و نەدە معاملاتی نەجىبانەى کردو رفتاری
چاکی نشانی مېللەتی مصردا . ئەهلی مصر به سورتی
عمومی محبت و رغبتیان پەیدا کرد به یوسف ،

به قضا و قدری خودا لەو وختا پادشای مصر وفاتی
کرد . وە مېللەتی مصر یوسفیان کرد به پادشای
خویان . وە خودای تعالی کردی به پیغەمبەر بو سەر
ئەو مېللەتەو زور کەس ایمانیان پی هینا .

لەم اثنا یەدا براکانی لەبەر گرانی و قاتی لە خاکی
که نەعانه وە هاتن بو مصر بو ئەرزاق ، که حضرت
یوسف خبردار بو ئەمری فەرەمۆ به خورایی هەر
چەند و لاغیان پی بو باریان کرد لە ئەرزاق و ،
هەر مەتا عێکیشیان هینا بوو ، کە بیدەن به قیمتی
ئەرزاقە که ، پی دانه وە وە فەرەمۆ پییان ئەم دفعە

که هاتنە وە برائیکی باوکی تان هەیه لە گەل خوتان
بی هینن ، که هاتنە وە بو که نعان ئەم موضوعەیان
گیرایە وە بو حضرت یحقوق ئیزنی پی دان که
(بنیامین) لە گەل خویان ببەن بو مصر . که دفعەى

دوهم هاتن بو مصر و بنیامینیان لە گەل بو حضرت
یوسف چاوی پی کەوت وە بە چاوی پیکەوتنی زور
مەسرور بو وە به خسوسی بانگی کردو تی گەیانە
که تو برای منی وە من یوسفم ، ئەم جار کە

باره کان یان بو ته و او کردن یوسف ته مری فله رمو
 ټه و (مهنه) که ده غل یان پی ټه پیرا خستیا نه ناو
 باره که ی (بنیامین) ، که که وتنه ریی بو کنعان
 جارچی بانگی کرد له ټه هلی قافله که : مهنی عماري
 پاشا دزراوه . ټه هلی قافله که ووتیان (خودا
 ټه یزانی) ایمه بو دزی نه هاتوین . بین باره کانمان
 بگررین مهنه که له باری هر که سبکدا بو ټه و که سه
 بگرن حبسی بکهن ، که مأموره کان گهرران
 مهنه که یان له باره که ی (بنیامین) دهرهینا وه
 بنیامین یان چه بس کرد . براکانی حضرتي یوسف
 له هم کاره زور متاثر بون وه رویان نه بو به بی
 (بنیامین) برو نه وه بو کنعان بو خزمهت حضرتي
 یعقوب . له بهر ټه مه رویشتن بو حضوري یوسف
 زور پاررانه وه که (بنیامین) مرخص بکات ، ټه ویش
 رحمی جولاهه خووی لی ناشکرا کردن فهرموی : من
 یوسفم وه ټه مه ویش (بنیامین) ی برامه ټیوه ویش
 هرچی تان له گهل من کرد گهردنتان آزادبی ، برون
 باو کم و دایکم و هرچی ټه هل و عائله تان هه یه بی هینن
 بومصر ، وه ټه هم کراسه م ببهن بو باو کم بیهنی
 به سه ر چاره کانیا چاک ټه بیته وه .

ټه و انیش زور به کیف خوشی گهرران وه ،
 هیشا نه که یشتبونه به ره وه حضرتي یعقوب
 فهرموی ټه گهر باوه ررم پی ټه کهن بیني یوسف ټیت
 به سه رما . که که یشتنه به ره وه مرده یان پی دا وه

کراسه که یان نایه سه رچاوی فورا چاوی روشن
 بوه وه ، جا هه مو یان رویشتن بو مصر وه به دیداری
 یوسف شاد بون ، له پاش مدتی حضرتی یعقوب
 وفاتی کرد . له پاش وفاتی تهو حضرتی یوسف
 پار رایه وه له خودای تعالی که به اسلامیت وه بیمرینی ،
 خودای تعالی دوعا که ی قبول فهرمو تهویش له عمری
 سه دو بیست سالیا وفاتی کرد وه له مصر دفن
 کران تا زمانی حضرتی موسی علیه السلام تهو وه خته
 جسدی مبارکی یعقوب و یوسفی نقل کرد بو (خلیل
 الرحمان) لهوی دفنی کردن .

(درسی شازده هم) حضرتی ایوب علیه السلام :

تهم ذاته صاحب برکاته له نسلی (عیصوی)
 کورری حضرتی اسحاقه . دایکی له اولادی حضرتی
 (لوط) ه . وه عائله که ی کچی (افرائیم) کورری
 حضرتی یوسفه . له خاکی شاما تولدی بوو که وره بو
 خودای تعالی کردی به پیغمبر وه روانه ی فهرمو
 بو سهر ته هلی « حوران » .

تهم ذاته زور صاحب ثروت و دولت و جمال و جاه
 بو . تا خودای تعالی بو امتحان و تاقی کردنه وه هه موی
 لی سه نده وه ، ماله که ی روخان به سه ریانا غله یری
 عائله که ی (رحمه) ناو هه مو ته هل و اولادی فهوتان
 وه ثروت و دولته که یشی فهوتان فقیر و محتاج و
 بی کهس کهوت . وه ذاتی خویشی دوو چار کرد به
 علت و زخم به ته و او ی اعضای زخم دار بو .

تا جهوت سال بهم نوعه مایه وه ، لهم مده تا غه یری
 رحمه ی حرمی که سی به لاوه نه ماوه که س خزمه تی
 نه نه کردن . نه و ذاته عالی صفاته له نهل نهم هه مو
 زحمت و مصیبتانه دا سعات به سعات زیاتر شکری
 خودای نه کرد تا گه یشت به درجه یی کرم دایه دلی
 وه زور بی صبر و قه رار بو ، نهم جار له خودای تعالی
 پار رایه وه فهرموی (ربّ انی مسّنی الضر وانت
 ارحم الراحمین) یا ربی به راستی ضررو
 زحمت گه یشته و پیم وه تویش له هه مو صاحب زحمیک
 به رحم ترو و مهر بانتری . ئینجا خودا رحمتی جر لاوه و
 وحی بونارد که واه نه جاتم دای وه له شیرینی خو تا
 پی بگوته به زه وی یا آویکی صاف و سارد و خوش
 دیتله دهره وه لی بخوره وه دلت فینک نه بیتله وه وه
 ناساغی له دهر و نتا نامینی وه خویشتی پی بشو
 زه خمی بده نت چاک نه بیتله وه ، نه ویش له سه ر
 نه مری خودای تعالی معامله ی کرد تا به ته وای شفای
 بوه سات و نه جاتی بو ، وه اولاده مردوه کانی
 بوزیند و کرده وه . نه وه نده ی تریش اولادی پی داوه ،
 ثروت و مالی کی زوری به سه را رژان . مدتی بهم
 رفاهیت و خوشی به مایه وه جا وفاتی کرد ، عمری
 نه وه دوسی سال بوه قبری مبارکی له شامه .

(درسی جه قده هم) حضرتی ذو الکفل علیه
 السلام :

نهم ذاته عالی مقامه کورری حضرتی ایوبه ، ناوی

« بشیر » بوه ، له زه مانی ئه و جماعتی له پیغه مبه رانی
 بنی اسرائیل له دهستی ظلمی بعضی ظالمان فراریان
 کردو هاتن بولای حضرتی بشیر علیه السلام ،
 ئه ویش به جوانمه ردی په نای دان وه خزمه تی کردن
 وه بو به کفیلی استراحتیان له سهر ئه مه دشهور بو
 به (ذو الکفل) یه عنی صاحب کفالت . ئه م ذاته
 خوا کردی به پیغه مبه ر وه روانه ی کرد بو سهر
 قومیکی رومی له شاما ، هه مو ایمانیان پی هیناو ،
 زور جهادو غزایان له گه لا کرد تا وفاتی کرد ، عمری
 نه وه دو پینج سال بوه .

(درسی هه ژده هه م) بحثی حضرتی شعیب علیه السلام :

وا مشهوره ئه م ذاته مبارکه له نسلی حضرتی
 ابراهیمی خلیله . خودای تعالی کردی به پیغه مبه رو
 روانه ی کرد بو سهر ئه هلی (مدین) له خاکی شاما
 که مشهورن به (اصحاب الایکه) وه ئه و قه ومه
 رسمیان بوه له کیشانه و پیوانه دا غشو و خیانتیان
 ئه کرد ، هه رچه ند حضرتی شعیب علیه السلام منعی
 ئه کردن فائده ی نه بو ، له سهر ئه م وضعه خودای
 تعالی غضبی لی گرتن حضرتی جبرئیلی مأمور کرد
 ده نگیکی به هیبتی به سریانا کرد ، له اثری ئه و
 صیحه و ده نگه هه مو فه وتان .

(درسی نوزده هه م) حضرتی موسی علیه السلام :

ئه م ذاته صاحب مقامه کورری عمران وه له نسلی

(لاوی) کوری حضرتی یعقوبه ، وهختی که تولدی بو دایکی به الهامی خودای تعالی خستیه صندوقیکه وه دای به دهم آوی نیله وه ، وهختی آوه که گه یاند بویه نزیکی قصری فرعون خزمهت کاری صندوقه کهی گرته وه و بردی بو مالی فرعون ، نه وانیش که سه ری صندوقه که یان لای برد ته ماشایان کرد کورریکی جوانی تیایه کردیان به کورری خویان ، هه ردایه نیکیان بو نه هینا شیر پی بدا شیر کهی نه نه خوارد تا دایکی خویان بو هینا ، نه وانیش به صورتی دایانی تسلیمی دایکه کهی خویان کردو له لای دایکی گه وره بو هه تا بالغ بو . له مصر ده رچوو و رویشیت بو مدین بو خزمهتی حضرتی شعیب علیه السلام ، ده سال له خزمهتی حضرتی شعیب دانیشیت له پاش ده ساله کچی خوی یونکاح کرد ، له پاش مدتی له گهل عائله که یا گه ررایه وه بو مصر . له ریگادا له طوری سینا خودای تعالی کردی به پیغمبر وه کلامی خودای گه وره ی بیست و تمنای کرد له خودا هارونی برایشی کرد به پیغمبر وه ره وانهی فهرمون بو سه ر قبطی و بنی اسرائیل له مصر . که رویشتنه مصر و اظهار پیغمبره ری خویانیان کرد قسمی اعظم له بنی اسرائیل ایمانیان پی هینا ، اما طائفهی قبطی که اتباعی فرعون بون له گهل فرعون انکاریان کرد وه داوای معجزه یان لی کرد ، خودای تعالی عصا کهی ده سستی موسای

مأمورو مسخر کرد ههروختی حضرتی موسی
تهیویست تهبو به (تهژدهها) ، وه (یدی بیضای)
شی پی دایهعنی ههروختی بیویستایه دهستی ته کرد
به باخه لیا که تهی هینایه ده ره وه وه کو چرا شهوقی
ته دایه وه .

لهم خصوصه وه فرعون و جماعتی وزرا اتهامیان
کردن به سحر بازی . وه بو تحقیقی ته م مسئله له
میعادیکی معلوما ساحره کانی مصریان کو کرده وه .
وه موسی و هارونیشیان حازر کرد . ساحره کان
هه رچی سحریان زانی به کاریان هینا و چه ندماری
ناباریان نشانی خلقه که دا . که حضرتی موسی
به ته مری خودا عصاکهی فرریدا . بو به ته ژده هاییکی
وه ها هه مو ماره سحریه کانی تهوانی قوت دا . له بهر
ته مه ساحره کان تیگه یشتن که مسئله ی حضرتی
موسی سحر نیه ، وه معجزه یه هه مو ایمانیان پی هینا ،
له سهر ته م قضیه یه فرعون هه رره شه ی کرد له
موسی و اتباعی موسی علیه السلام . ئینجا خودای
تعالی ته مری فهرمو به حضرتی موسی که له ئاخری
شه و اخیو بنی اسرائیل برون بو سهر بحری نیل وه
به عصاکهی بدا له نه ری نیل بوبان ته بی به کولانی
وشك و بپهر رنه وه له سهر ته م ته مری خودایه حضرتی
موسی خویو اتباعی رو یشتن وه له نیل پهر رینه وه .
که فرعون خبردار بو تعقیبی کردن وه به مغروری
ته مری کرد به له شکره که ی بکه ونه شوینیان و بدهن

له نیل ، که رویشتنه ناوی آوه که وه و چه ند قده می
 رویشتن هه مویان غرق بون و ئه م عظمته بهم نوعه
 فه و تا ، که حضرتی موسایش په رریه وه له ئاوه که
 خودای تعالی (تهوراتی) بو نازل کردو له پاش مده تی
 وفاتی کرد . له م بهینا واقعاتی بی اخلاقی طائفه ی
 بنی اسرائیل زور بو که له کتیه دینیه کانا وه له
 توارینا بیان کراوه ، قصه لی کردن یان طولی هه یه .
 و مشهوره حضرتی موسی سه دو بیست سال عمری
 بوه و له مصر ا دفن کراوه و زه مانی نبوتی ئه م ذاته
 موافقی زه مانی فره یدون منوچهری ایرانی
 پیشدادی بوه والله اعلم .

(درسی بیستم) بحثی حضرتی هارون علیه السلام :

ئه م ذاته مبارکه برای حضرتی موسی یه وه له
 مصر تولدی بوه ، خودای تعالی کردی به پیغه مبهرو
 معاونی موسی له گه یاندنی احکامی دینا . هه ر وه ختی
 حضرتی موسی ئه ررویشت بو کیوی طور هارونی
 برای له ناو قومه که یا به جی ئه هیشت وه پیش وفاتی
 حضرتی موسی وفاتی کرد .

(درسی بیست و یکم) بحثی حضرتی یوشع علیه السلام :

ئه م ذاته عالی همته له ئه قاربی حضرتی موسایه ،
 قسمیکی زوری حیاتی خوی له خزمهت کرنی ئه و
 صهرف کرد له پاش وفاتی موسی خودای تعالی کردی

به پیغمبر و رهوانه ی کرد بو سهر بنی اسرائیل ،
 شه رریکی زوری کرد له گهل دوژمنانا . فتحی شازی
 ئه ریحای کرد ، له پاش موسی به بیست و جهوت سال
 متوفی بو . ئه هلی سیه ر ئه لین عمری سه دو بیست
 سال بوه وه مدفنی له کیوی (افرائیم) ه .

**(درسی بیست و دووهم) بحثی حضرتی الیاس
 علیه السلام :**

ئهم ذاته له نسلی هارونه ، خودای تعالی کردی به
 پیغمبر و ناردی بو سهر بنی اسرائیل له زه مانیکا
 که مشغولی بت پرستی وه به داخلاق ی بون ، ئهم ذاته
 هه ر جی سعی و ته لاشی کرد تأثیری نه بو ، له ئه نجامدا
 له ناو قومه که ی ده رچو . له بعضی ئه خبار وه
 واده ر ئه که وی تا قیامت به ر حیات وه هه مو سالیك
 دفعه یی له مکه دا ملاقاتی حضرتی (خضر) علیه السلام
 ئه کات ئینجا له یک تر جیا ئه بنه وه .

**(درسی بیست و سیه م) بحثی حضرتی الیسع
 علیه السلام :**

ئهم ذاته مبارکه کورری (اخطوب) ناوه ، له
 وه ختی خویا ایمانی هینا به حضرتی الیاس وه له پاش
 ده رچونی ئه و بو به پیغمبر بو بنی اسرائیل وه
 ئه وانیش ایمانیان پی هینا وه زور احترام یان گرت
 تا متوفی بو .

**(درسی بیست و چوارهم) بحثی حضرتی اشمویل
 علیه السلام :**

ئەم ذاتە جلیله له نسلی حضرتی هارونە • له
 وهختی کا بنی اسرائیل به دهستی عمالقه وه گیروده
 بوبون و زور ظلمیان لی ئە کرا خودای تعالی کردی به
 پیغمبهر وهروانهی کرد بو سهر بنی اسرائیل •
 ئینجا ئەو قومە داوایان کرد له اشمویل که
 پادشایکیان بو تعیین بکا جهادیان پی بکا ، لهم وهختا
 خودای تعالی وحی کرد بو اشمویل که پادشای بنی
 اسرائیل (طالوت) ناوه که له راستیدا پیاویکی داناو
 به هیبت و هیئت بو • بنی اسرائیل حکومه تی ی ئەم
 ذاتەیان پی خوش نه بو چونکه له اسره ی مالکه نه بو •
 له بهر ئەمه داوای نشانه ی سلطنتیان کرد ، حضرتی
 اشمویل له خودای تعالی پاررایه وه که نشانه یکیان
 پیشان بدا ، خودا وحی کرد بوی فهرموی نشانه ی
 سلطنتی طالوت ئەمه یه که (تابوت) که صندوقیکه
 له داری شمشاد دروست کراوه و دهه ز دریش و سی سه
 سی گه زیان که له لای حضرتی موسی بو وه له پاش وفاتی
 ئەو دوژمن برد بو یان غیباً بی دخالتی ئەمان بیتـه وه
 بولایان • واقعا ئەوه نده ی پی نه چو به تقدیری خودا
 که و ته وه لای بنی اسرائیل • بهم وضعه زور مه سرور
 بون وه تصدیقی حکومه ته که یان کرد • له پاش ئەمه
 طالوت به موافقه ی حضرتی اشمویل و بنی اسرائیل
 زور جهادیان کردو دوژمنیان له خاکی خویان
 دهر کرد ، له یکی له وشه رانه دا داودی کورری ایشا
 (جالوت) ی کوشت که پادشای عمالقه بو له پاش ئەمه

اشمویل وفاتی کرد .

(درسی بیست و پنجم) حضرتی داود علیه السلام :

ئەم ذاتە بە قیمتە کورری ایشاوە لە نسلی یهوژای کورری یعقوبە . لەزەمانی اشمویلا ، لە خەلاتی کوشتنی جالوتدا ، طالوت کچی خوی پیدا ، وە لە بەر ئەمە لە سیاسەتی حربا زور ناجح بوو روژ بە روژ ترقی ئە کرد کە طالوت وفاتی کرد بوبە پادشای بنی اسرائیل وە خودای تعالی کردیشی بە پیغمبەر وە (زبوری) بوو رهوانه کرد بەلام ئەم کتیبە احکامی کەمتر بوو زورتر موعظه و قصصی انبیاء و اوصیای پیشینان بوو . (لقمان) ی حکیم لەزەمانی حضرتی داودا بوو وە پورزای ئەو بوو ، اختلاف هەیه لە نبوتیا ، بەلام اصح ئەمە یە پیغمبەر نە بوو بەلکو ذاتی کی مبارک و بە حکمت و همت وە لە ئەولیای خودا بوو . حضرتی داود لە پاش چل سال نبوت و سلطنت لە عمری سەدسالەدا وفاتی کرد قبری مبارکی لەشامە .

(درسی بیست و شەشەم) بحثی حضرتی سلیمان علیه السلام :

ئەم ذاتە صاحب مقامە کورری حضرتی داودە ، هەر لە حیاتی باوکیا خودای تعالی کردی بە پیغمبەر وە لە پاش وفاتی باوکی لە جیگایا دانیشت . بیجگە

له نبوت سلطنت و مقامیگی زور گه وره ی بو ، خودای
 تعالی بای بو مسخر کردوه بو هه رجیگایه بچواییه
 خو یو اتباعی هه له ته گرت ، تا قی به یانی ریکای مانگی
 وه تا قی ایواره ریکای مانگی ته ی بردن ، له اصناف و
 انواعی طیرو حیواناتی وحشی اطاعت یان ته کرد حتی
 جن مسخه ری بو بو ، وه له اشغالی شاقه وه له
 جی به جی کردنی احتیاجاتی خو یا خزمه تی پی ته کردن ،
 زور کاری عجیب و به ته همیت یان بو کردوه . ته م ذاته
 له ته ولی سلطنت یه وه روی کرده خاکی ایران له شاری
 (اصطخرا) شیرازی قدیم دا مدتی اقامه تی کرد .
 وه له خاکی کوردوستانیشا دانیشته وه . تقریباً وه کو
 متواتره که له خاکی هه وشارا . وه له (ته ختی
 سلیمان) له نزیکی مراغه دا اقامه تی بو وه له پاشا
 گه ررایه وه بو شام وه حکومتی (سبأ) ی له یه مه ن
 استیلا کرد . له آخری عمر یا مزگه وتی (بیت
 المقدسی) له فلسطینا بنا کرد له اثنای بنای ته و
 معبد ده وفاتی کرد . په لام به سه ر عصا که یه وه
 مایه وه نا ته و او بونی بنا که نه یان زانی وفاتی کردوه .
 وه ها مشهوره عمری په نجاو سه سال بو ، تقریباً
 چل سه سال سلطنتی کردوه . له پاش وفاتی اولاد و
 احفادی تا چوار پشت سلطنت یان کرد . به لام له آخر
 حکومتی بابل (بختنصر) به سه ر یانا غلبه ی کرد ،
 بیت المقدسی ویران کرد . وه طائفه ی بنی اسرائیلی

به‌حه بس و قتلی عام محو کرده‌وه ، یکه‌یکه یکیان نه‌بی
که‌سیان ده‌ر نه‌چون .

(درسی بیست و هه‌وته‌م) بحثی حضرتی عزیر
علیه السلام :

ئه‌م ذاته صاحب عزته له نسلی حضرتی هارونه .
وه له مندالی یا به اسیری بردیان بو بابل . له پاش
فوتی بختنصر که ئه‌سیره‌کان هه‌ندیکیان نه‌جاتیان
بو ئه‌ویش رویشته‌وه بو شام له‌ریگادا که گه‌یشته

ئه‌وشوینه که مشهوره به (دیرهرقل) له‌قه‌راغی
نهری فراتا له ولاغه‌که‌ی دابه‌زی وه له باغیکا که
له‌وجیگادا هه‌بو بعضی هه‌نجیری چنی . وه ئه‌و موقعه
کونه‌دی بو ، حضرتی عزیر له روی تعجب و حیرته‌وه

ووتی آخو (چون خودای تعالی ئه‌م‌دی ویرانه‌آوه‌دان
بکاته‌وه ؟) له‌ویدا خودای تعالی بو ده‌رخستنی قدرتی
خوی مراندی وه له پاش سه‌ده‌سال زیندوی کرده‌وه .

سوآلی لی‌کرد چه‌ند وه‌ختیکه وای له‌م جیگادا ؟
ئه‌ویش عرضی کرد : ممکنه‌روژی یا نیوه‌روژی بیی .
خودای تعالی فهرموی نه‌خیر سه‌ده‌ساله‌وای له‌م

جیگادا و مردوی وه فهرموی بروانه‌بو ئه‌و ولاغه‌ت
چونی زیندو ئه‌که‌مه‌وه و بروانه‌بو طعامه‌که‌ت چون
به‌ساغی و پاکی ماوه‌ته‌وه . ئینجا کردی به پیغه‌مبه‌ر

بو سه‌ر بقیه‌ی بنی اسرائیل . ئه‌م‌ذاته رویشته
ناویان له شاما سکونتی کرد تا متوفی بو .

(درسی بیست و هه شتم) بحثی ذو القرنین :

ئەم ذاتە وەها مشهورە ناوی اسکندر وە لقبی
ذو القرنین وە شهرتی بەرومی بوو ، مؤرخین ئەلین لە
خاکی (یونان) نشأت وە ترقی کرد . لەپاش
تسخیری یونان قسمتیکی زوری لێ مملکتی روم
استیلا کرد تا مشهور بو بە اسکندری رومی ، لەپاش
ئەمە روی کردە شام و عراق و ایران ئەمانەیشی داگیر
کرد و پادشای ایران (دارا) ناو بە دەستی ئەو فەوت .
ئینجا روی کردە خاکی (روس) بەشیکی زوری
لی گرتن وە لەجهتی شمالی شەرقیە وە سیدیکی زور
محکمی دروست کرد وە بەم سەدە منعی قومی
(یاجوج و ماجوج) ی کرد لە ظلم و دەسدریزی بەسەر
نزیکانی خویانا . ئەم اسکندەرە شاری گەورە ی زوری
لە دنیا دا کردە وە ، یەکیک لەوانە (اسکندریە) لە
خاکی مصر و شاری « مرو شاهجان » وە « مروروز »
لە مملکتی ایرانا ئەو بنای کردون . زورکەس لێ
ئەهلی علم و معرفت دائماً بە لایە وە بوو . موافقی
ظاهری آیتی قرآن ئەم ذاتە خودا پەرست بوو وە لەروی
ارضا تطبیقی توحید و عدالتی کردووە ، وە صحیح
ئەمە یە کە پیغمبەر نەبوو تەنها انسانیکی عاقل و
عالم و عادل بوو وە لە ادارە ی ئەموراتا زور بە کفایت
بوو . بەضیکیش ئەلین ئەم ذو القرنینە کە لە قرآنا
بحثی هەیه اسکندری رومی نییە ، ئەم ذو القرنینە

حضرت یونس سه‌وه ده‌رچو له‌بهر ئه‌مه خستیا نه
بحره که‌وه ، وه فوراً ماسیکی که‌وره قوتی دا .

تا چه‌ند شه‌وو روژی حضرت یونس له‌سکی
ماسیه که‌دا مایه‌وه و زیندوو بو ، له‌وه ختی‌کدا زور
ناره‌حت بو ده‌ستی کرد به‌پاررانه‌وه له‌خودای تعالی
وه فهرموی « لا اله الا انت سبحانک انی کنت من

الظالمین » یه‌عنی خودایا هیچ که‌سی نی‌یه به‌راستی
لایقی طاعت و عبادت بو کردن بی‌الا ذاتی تو وه اقرار
ئه‌که‌م به‌مه که‌له‌هه‌مو ئه‌مرو اراده‌ئی‌کتا بی‌عیبی وه
ایشت بی‌حکمت و مصلحت نی‌یه من به‌راستی ظلم

له‌خوم کرد که‌سه‌ری خومم هه‌ل‌گرت . ئینجا
خودای تعالی لطفی فهرمو وه ئه‌مری کرد به‌وماسیه
هاته‌قه‌راغی بحره که‌وه ده‌می کرد وه تا حضرت یونس
ته‌شریفی هاته‌ده‌ره‌وه ، به‌لام‌جس‌دی مبارکی زور

ضعیف بو بو وه به‌حراره‌تی سکی ماسیه که‌وه کو
سو‌تاوی لی‌هاتبو ، له‌بهر ئه‌مه خودا به‌قدرتی خوی
داریکی کوله‌که‌ی فوراً بو سه‌وز کردو حضرت یونس
له‌سیبه‌ریا به‌استراحت دانیشت تا بده‌نی خوی

گرته‌وه ، چونکه‌ئه‌و نوعه‌داره‌میشی پیوه‌نانیشی وه
انسان ئه‌توانی استراحتی له‌بنا بکات . ئینجا روی
کرده‌وه (نینوی) وه رویشت بو لای قه‌ومه‌که‌ی .

ئه‌م‌دفعه‌له‌سه‌ده‌زار که‌س زیاتر ایمانیان پی‌هینا
وه تا مدتی به‌استراحت و طاعت ده‌وامیان کرد جا

حضرتی یونس علیه السلام وفاتی کردو له عینی
جیگه دا دفن کرا . مشهور وه هایه نبوتی حضرتی
یونس له پاش سلطنتی اسکندری رومی وه له ئه یامی
ملوك الطوائفا بوه .

(بیداری) بعضی ئه هلی سیر ئه لین ئه و بحر ه که
حضرتی یونس سواری که شتی بو تیایا بحری روم بوه
یه عنی بحری ابیضی متوسط . ئه م رأیه هه رچه نده
ممکنه فقط عادتاً دوره وه ظاهر وایه یا نه ری فرات
یا دجله بوبی به لکو دجله نزیک تره وه ئه م دو نه ره له
عه هدی قدیمدا که شتی هه وائی ها تو چوی پیا کردوه .
والله اعلم .

(درسی سی هه م بعثی حضرتی زکریا وه حضرتی
یحیی علیهما السلام :

حضرتی زکریا له نسلی حضرتی سلیمان بوه .
باو کی ناوی (یوحیا) بوه و له شاما له دایک بوه و
خودای تعالی کردی به پیغه مبهرو ره وانهی فه رمو
بو سه ر بنی اسرائیل تا عمری که یشست به
سه دو بیست سال اولادی نه بو . ئینجا تمنای کرد له
خودای تعالی کورریکی پی بدا ، خودا به لطف و مرحمت
تمنا که ی قبول کردوه له « ایشاع » ناوی عائلهی که
پیره ژنیکی هه شتا ساله بو کورریکی پی عطا کرد
ناویان نا (یحیی) . ئه م ذاته مقدسه یش هه ر له
حیاتی باو کیا خودا کردی به پیغه مبهرو له گه ل باو کیا

مشغولی تبلیغاتی دین و تعلیم کردنی (تورات) بون
له عصری ئەم دوو ذاتەدا پادشاییکی بنی اسرائیل
عاشقی برازاییکی خوی بو بو ئەوی و یست ماردی بکا ،

ئەوانیش بە حکمی شریعت منعیان ئەکردن . لەسەر
ئەم مسئلە غضبیان گرت لیان . دایکی کچە کە
بەحیلە و سیاسەت کاری کی کرد پادشا حضرتی

یحیی کوشت وە حضرتی زکریاش لە ترسی
ئەم پادشا ظالمە فراری کرد ، چو نکه لە هەمولا یە کە وە
بەدوایا دەگەران بە ناچاری لە قرولی داریکا

خوی شار دەو ، کە مأمورە کان پی یان زانی دارە کە یان
بەشارداهینا و حضرتی زکریایان لە دارە کەدا کرد
بە دوپارچە وە ، بەم غدرە بی تامة ئەو ذاتە عالی صفاتە
لە ناویدا . ئینجا مقابل بەم جسارت و قساوتە خودای

تعالی غضبی لی گرتن وە پادشاییکی اگر پەرستی
بەسەر یانا مسلط کردو ئەم پادشا یە کوشت و اتباعی
فوتان و سەدو حەفتا هەزار کەسی بە دیلی بردن .

**(درسی سی و یگەم) بەختی حضرتی عیسی علیە
السلام :**

ئەم ذاتە صاحب همتە کورری (مریم) ی کچی
عمران لە نسلی حضرتی هارونی برای حضرتی
موسا بوه ، بەینیان تقریباً هەزار سال بوه . دایکی
حضرتی مریم (حنە) خوشکی (ایشاعی) عائلە ی
حضرتی زکریایە . (حنە) حاملە بو وە زور مشتاقی

اولاد بو ، له بهر همه نذری کرد له سهر خوی نه گهر
 خودای تعالی کورریکی پی بدا بیکا به خزمهت کاری
 بیت المقدس . که وضعی حملی بو قضاء کچ بو ،
 نهویش زور متاسفانه غمی خوارد وه ناوی نا به
 (مریم) دیسان له سهر میلی خوی قرارای دا بیکا به
 خادمه ی (بیت المقدس) به تقدیری خودای تعالی
 هیشتا مریم مندا ل بو باو کو دایکی وفاتیان کرد .
 ئینجامقدسین بیت المقدس بو کفالتو به خیو کردنی
 مریم قورعه یان خست نتیجه قورعه به ناوی حضرتی
 زکریا وه ده رچو ، له بهر همه وه به واسطه ی نه وه وه
 که پوری مریم ایشاع ناو عائله ی حضرتی زکریا بو
 حضرتی زکریا بو به کفیلی مریم ، موقعی کی
 خصوصی یان بو تعیین کرد تا تیایا دابنیشی ههر له
 زه ماننی مندالی یا چه ند کراماتی لی ده رکهوت ، چه ند
 دفعه زکریا ته ماشای حجره که ی نه کرد طعام و میوه ی
 له زیزی نه بیننی ، که لی نه پرسی نه مهت له کوی بوه ؟
 نه ی ووت : خودای تعالی بوی ناردووم . واقعاً
 له غیبه وه رزقی بو نه هات . که گه وره بو دهستی کرد
 به خزمهت کردنی بیت المقدس . روژی بو ایشی خوی
 رویشتبوه خه لوه تیکه وه حضرتی جبرئیل علیه السلام
 به نه مری خودای تعالی له صورتی انسانیکا خوی به
 حضرتی مریم نشان دا . که حضرتی مریم
 چاوی پی کهوت متأثرانه استعاذه ی کردو زور

له نظریا دشوارو نامناسب بو انسانیکی بیگانه له
 خلوتیکی وههادا خوی پی نشان بدا . له اثری
 استعاده و تأثره که هی مریمه وه حضرتی جبرئیل
 هاته قسه وه فرموی : من مأمورم له لایه نی خودای
 تعالی بو ئه مه کورریکی جوان و صاحب مقامت بده می ،
 مریم فرموی عجباً چون قابله من اولادم ببیت و الحال
 شوم نه کردره ؟ جبرئیل فرموی تقدیری خودا
 وه هایه وه خودا له سهر هه موشتی کا قدرتی هه یه ،
 له ووه ختا فوی کرد به حضرتی مریم فوراً به وفوه
 حامله بو ، وه وهختی وضعی حملی هات و ژانه سـك
 گرتی مریم به ئه سفو تأثیریکی فوق العاده وه له
 بیت المقدس دهرچو بو ناو باغی که له ونزیکانه دا بو
 وه رویشتنه ژیر سیبری دارخورمایک وه له ویا
 حضرتی عیسی تولدی بو .

ئه مژنه عفیفه له وضعی خوی زور محجوب بو
 ووتی خوزگایه من ههر نه بومایه یا خود بهرله مـحـالـه
 بمردمایه ، ایسته من چی بکه م وه کی برروام پی ئه کا
 که ئه م منداله فقط به قدرتی خودای تعالی بی واسطه ی
 باوک په یدا بوه . له م قسه و غمه دا بو حضرتی عیسی
 له ژیر داوینه یا بانگی لی کردو عه رضی کرد : دایه هیچ
 عاجزو متأثر مه به جاری ئه و لقه دارخورمایه را کیشه
 بولای خوت ایسته خورمای پی ئه گات و دائه که وی
 به سه رتا وه له بهر ده میشتا کانی کی خوش

په یدائنه بی ، خورما بخو وه آوی شیرین بخوره وه وه
هه رکه سی پر سی ئه م منداله چیه تی ی بگه یینه که
به روژوم له سه رخوم نذر کردوه قسه ناکه م ، چونکه
له وزه مانده دا هه رکه سی روژوی نذر بکردایه تا نهایتی
روژوه که ی قسه یشی نه ئه کرد .

حضرتی مریم لقه دارخورما که ی را کیشا فورا
خورمای گرت وه داباری به سه ریا وه آویش له لای
په یدا بو ، به چاوپیی که وتنی ئه م وضعه مقداری حالی
اهون بو وه . له پاش ئه مه عیسای هه ل گرت و هاته وه

بو ناو قومه که ی ، که قومه که ی عیسایان بینی زور
به استنکاره وه پر سی یان لی ووتیان ئه ی مریم ئه م
منداله چیه ، وه ئه مه چه وضعیکه خو تو نه باوکت و
نه دایکت اخلاقی خراپیان نه بوه ؟ ئه ویش اشاره تی

کرد بو عیسی : که له م کورره بیرسن ، ئه وانیش به
تعجبه وه ووتیان چون قسه ئه کریت له گه ل مندالی کی
وه هادا . له م اثنا یه دا عیسی علیه السلام هاته قسه و
(فهرموی من عبدی خودام وه خوا به فضل خوی

کتیبی پی داووم وه کردومی به پیغه مبه ر وه له
هه رجیگایی بیم به برکتم وه باعشی برکتی ئه و
جیگایه م وه خودای تعالی ئه مری پی کردووم به نو یژو

زه کات تازیندو بیم له ارضا و کردومی به انسانیکی
چاک و اخلاقم له گه ل دایکم چاکه) . که ئه م قسانه ی
فهرمو قه ومه که بون به دو فرقه بعضیکیان باوه رریان

کرد بهمه که عیسی به محضی قدرت و ایجاد خودا
وه بی واسطه ی باووک پسهیدا بوه وه پیغمبهری
خودایه ، وه مریم لههه موو توهمه تی مهحفووظه .
بعضیکیشیان انکاریان کرد وه له حقیقت و انصاف و
عقل لایاندا .

حضرتی عیسی گه وره بو خودای تعالی (انجیل) ی
بو ره وانه فهرمو ، نه ویش دهستی کرد به تبلیغاتی
احکام و اموراتی دین ، وه بو اثباتی نبوتی له نظری
عالمه خودای تعالی چه ند معجزه ی گه وره ی پیدا :

مردوی زیندو نه کرده وه . کوپرو که چهل و به له کی
خوش ئه کرده وه . وه دوازده کهس له خواصی
اصحابی بون که مشهورن به (حواری) به عنی رفیقی
خالصن ، نه جماعته له سهر دستوراتی حضرتی
عیسی مشغولی تبلیغاتی دینی عیسی بون .

به رامبه ر بهم هه مو معجزات و برکاته ظاهره
یهود له سهر قاعده و اصوله عادیه که ی خویان
دهستیان کرد به افساد و اخلال و عناد و انکار و
مکابره یان له گهل عیسی و اتباعه که یا ئه کردو

به دهستیاری حکومته که یان به ره لهستی نشر و رواجی
دینی حضرتی عیسی یان کردو ، له نتیجه دا اتفاق یان
کرد بیکوژن ، ده کهسیان هاتن عیسایان گرتو ،
ویستیان بیبهن بیکهن به دارا خودای تعالی حضرتی
عیسای له ناویانا لا بردو بردی بو آسمان و صورت و
سیمای عیسای خسته سهر یه کی له و ده کهسه و

ئه وشخصه یان بردو کوشتیان ، له عاقبتا که
رفیقه کهی خویان دیار نه بو تأملیان کرد له
کوژراوه که حالی بون ئه هم کوژراوه رفیقه کهی
خویانه و عیسی نی یه ، به لام تازه چی بکه ن عیسی له
آرادا نه ماوه و نازانن چلی هاتوه . موافقی ظاهری
آیت خودای تعالی عیسای بردوه بو آسمان ، وه
موافقی حدیثی صحیح له آخری زه مانا له آسمان دیته
خواره وه بو سه رزه وی و مدتی له شاما اقامت ئه کاو
له سه ر نهجی شریعتی اسلامی رفتار و معامله ئه کات و
له مدینه ی منوره دا متوفی ئه بیت .

له پاش رفعی حضرتی عیسی یهود که وتنه هه وئی
له ناو بردنی آثاری دینه کهی وه اصولی دینه کهی نه ما ،
وه هه ندی له اتباعه کهی له بهر تضیق و اذیت دانیان
بلاو بونه وه . مشهوره دی (هورین) له ناحیه ی
میدان تابعی قضای خانقین به ناوی (حواریین)
ناو براوه وه له زمانی کوردی دا بوه به (هورین)
حتی له بعضی ئه هلی کشف له عهدی حضرتی
شیخ المشائخ عمر ضیاء الدین قدس سره بيسراوه که
له و حواریینه ی له و موقعه دا به (مکاشفه) بینیه .

له پاش رفعی عیسی علیه السلام له اثری
افسادات و اخلاعاتی یهودا انجیلی صحیح له سه رزه ویا
نه ماوه ، دهستی تحریف و تبدیل برایه توراتیشه وه ،
روژ به روژ دنیا به تاریکی جهل و وحشت و آدابی

غير مشروعه داگیر ٿه ڪرا به نوعي له هه مو نقطه ييڪي
جزيرة العربا بت پرستي و دين و آييني خرافيه دائر
بو وه ٿه موضعه تقريبا پينجسده سال و ڪسور دوامي
ڪرد . ٿينجا دنيا زور محتاج بو به آفتاييڪي
عالم تاب و چرايڪي شعله وه ڪه هه مو گوشه ييڪي دنيا
روناڪ بکا ته وه ، بهم مناسبه وه خوداي تعاليٰ روڙي
طلعت و سيماي باصفاي حضرتي (محمد المصطفيٰ) ي
- صلي الله عليه وسلم - له افقي شرقي وه له دنيا
آشڪرا ڪرد .

(درسي سي و دوهم) حضرتي محمد المصطفيٰ
- صلي الله عليه وسلم - له پيش نبوتا :

ٿه ذات له عالي درجاته ، وه ٿه سه روه ره
سه رٿه فرازه ، وه ٿه شافعي روڙي نياز نه ناوي
مبارڪي محمد (ص) ڪورري عبداللهيه . عبدالله
ڪورري عبدالمطلبه ، عبدالمطلب ڪورري هاشمه ،
هاشم ڪورري عبدالمنافه ، دايمي ناوي آمينهيه ،
آمينه ڪچي وهبه ، وهب ڪورري عبدمنافه ، عبدمناف
ڪورري زهريه .

اجدادي ٿه ذات له عهربي حجازو له طائفه ي
قريشو له نسلي قيادي ڪورري حضرتي اسماعيلن .
ٿه سلسله عاليه له آدمه وه تا خاتم هه مو خودا
په رست بوون . وه « آزه ر » باوڪي حضرتي ابراهيم
نه بو به لکو مامي بوه فقط چونڪي به مندالي حضرتي
ابراهيم له لاي ٿه و بوه پي ووتوه بابيه .

حضرتی فخری عالم (ص) پینجسه دو حه فتا سال
له پاش میلادی عیسی له وه رزی به هارا له روژی
بیسته می نیسانی رومی له وه ختی طلوعی فجرا
ریکه وتی دوازدهه می ربیع الاول له روژی دوشه نبه دا
تولدی بوه .

خودای تعالی به لطفی خوی بو دامه زراننی بناغهی
شرافتی ئه و له شهوی تولدی ئه و اچه ند فه رمانیکی
گه وره و علاماتیکی به قیمتی نشانی ئه هلی عالم دا .
ایوانی سلطنتی کسرای له ت کرد ، چوارده طاقی
دا که وت ، آگری مجوسیت که ههزار سال بو له خاکی
فارس دا ئه گرا کوزانیه وه ، وه آوی بحری طبری به
روچو ووشک بو . ئه م ذاته دومانگ له پیش تولدیا
باوکی له سفری تجاره تا متوفی بو ، ئینجا که تولدی
بو اول که سی که شیری پیداوه بیجگه له والدهی

ثویبه ی جاریه ی ابو لهب بو . له پاش مدتی (حلیمه) ی
سعدیه هات بو مکه ی مکرمه وه به صورتی دایه نی
وه ری گرت و بردی بوقبیله ی (بنی سعد) تا نهایتی
مدتی شیرخواردن شیری پیدا ئینجا هاوردیا نه وه بو
مکه بو مالی (عبدالمطلب) ی باپیره ی ، وه له عمری
شهش سالی دا له گهل والدهی مطهره ی آمینه رویشت
بو مدینه ی منوره بو دیده نی خاله کانی ، که له وسه ره وه
هاتنه وه و گه یشتنه (أبواء) ، والدهی نه خوش که وت و
وفاتی کرد . وه له عمری ههشت سالی دا بو که
عبدالمطلبی باپیریشی وفاتی کرد ، وه له سه ر وصیتی

ئەو لەلای مامی که (أبو طالب) ه دانیشست • له عمری
 دوآنزه سالی یا له گهل ابو طالبی مامی رویشست بو
 مملکتی شام • که گه یشتنه شاری (بصری) له سهه
 اشارهی (بحیرای) راهب گه رانه وه بو مکه • وه له
 عمری ههژده سالی دا له گهل (زبیر) ی مامی سفری کرد
 بو مملکتی یه مهن و هاته وه • له عمری بیست و چوار
 سالی یا بو به و کیلی (خدیجه) و رویشست بو مملکتی
 شام بو تجارت ، که گه یشته بصری له سهه اشارهی
 (نسطورا) ی راهب هه ر له بصرادا معامله ی کردو
 گه ررایه وه بو مکه • ئینجا (خدیجه) ی کچی خویلد که
 له اشرافی مکه بو نکاحی کرد وه له سهه ر حاله تی
 عزت و رفاه و شرف پیکه وه رایان ئەه بوارد •

(دره سی سی و سی یه م) بعثی حضرتی فخری عالم
 (ص) له اول أوضاعی نبوتی یه وه تا وه ختی هجرت ،
 یه عنی رویشتنی له مکه وه بو مدینه زاده ما الله
 شرفاً •

ئەهلی سیرت و تواریخی اسلامی ئەلین : حضرت
 (ص) له عمری سی و پینج سالی یا میلی خلوت و
 عبادت و طاعة تی پهیدا کرد ، وه لهم تاریخه وه له
 هه مو سالیکا مانگی ئەهرویشته غاری حراء وه بو
 دوزینه وه ی صانعیکی صاحب قدرت و عظمت تفکری
 ئەه کرده وه ، ئەیزانی که وضعی بت په رستی خرافات و
 جهالته ، وه ئەه یو یست که به شهر لهم تاریکی وحشته
 نه جات بدا • که سالی (چل) هاته پیشه وه علامات و

نشانه‌ی نبوتی دەر کهوت وه انشراح و دلرو ناکیکی
 فوق العاده‌ی بو په‌یدا بو ، حتی شه‌ش مانگ له‌پیش
 ته‌واو بونی ئەم سالا هه‌ر خه‌ویکی ئە‌بینی وه‌کو
 روشنایی روژ ئە‌هاته‌دی . له‌ سه‌ری چل سالا‌ده‌دا
 روژی له‌ غاری (حراء) دا به‌ رسمی سابقی دانیشته‌بو
 کو تو پرر حضرتی جبرئیلی ئە‌مین علیه‌ السلام که
 ملائکه‌یکه له‌ چوار ملائکه‌ مقربه‌کان وه ئە‌مین و حی
 بو له‌ طرفی ذاتی خودای تعالی وه بو لای پیغه‌مبه‌ران
 علیهم السلام ، به‌ ئە‌مری خوادای تعالی هات بولای
 حضرت (ص) وه چه‌ند ئایه‌تی له‌ قرآن به‌ سه‌را
 خوینده‌وه ، له‌م تاریخه‌وه تا سی‌سال و حی بو نه‌هات ،
 له‌ سالی چل و سی‌دا روژی له‌ غاری حرا وه ئە‌هاته‌وه بو
 مکه له‌ ریگه‌دا بو ده‌نگی حضرتی جبرئیلی بیست وه
 خوی پی‌نشان‌دا . له‌ دوا‌ی ئە‌مه‌ په‌ی ده‌ریه‌ی آیتی بو
 ئە‌هاورد وه ئە‌مری پی‌کرا که هه‌مو به‌ شه‌ر بانگ بکا
 بو توحید و خواناسینی . یه‌که‌یه‌که‌ و دود و ئە‌هلی مکه‌ و
 اطراف ئە‌هاتن ایمانیان ئە‌هینا و موسولمان ئە‌بون .
 طبقه‌ی اول له‌وانه که مسلمان بون حضرتی ابو بکری
 صدیق ، حضرتی علی ، زیدی کورری حارثه ، بلالی
 حه‌به‌شی ، خدیجه‌ی عا‌ئله‌ی ، ام‌الفضل حره‌می حضرتی
 عباس و اسمای کچی حضرتی ابو بکر بون .

طبقه‌ی دوهم حضرتی عثمان و زبیری کورری
 عوام و عبدالرحمانی کورری عوف و سعدی کورری
 ئە‌بی وقاص و طلحه‌ی کورری عبدالله و ابو عبیده‌ی

کورری جراح و ابو سلمه و ارقمی مخزومی و
 عثمانی کورری مظعون له گهل دو بر ایا عبدالله وه
 قدامه ، وه عبیدهی کورری حارث وه سعیدی کورری
 زید ، وه فاطمهی کچی خطاب و حضرتی عمری کورری
 خطاب بون . له پاش مسلمان بوونی حضرتی عمری
 کورری خطاب (ض) ئینجا ده نگی اسلامیت به مکه و
 اطرافا شهرتی و هر گرت و عه ربه مشر که کان ده ستیان
 کرد به اذیت دانی اصحابه کانی پیغه مبه ر (ص) له بهر
 ئه مه حضرت (ص) ئه مری پی فهرمون برون بو مملکتی
 حبشه بو لای (نجاشی) پاشای حبشستان . قسمی
 اعظمیان هجرتیان کردو رویشستن بو حبشه ، وه
 له واقعا (نجاشی) زور به شرافت وه جوانمه ردی جیگای
 پی دان و اکرام و حرمتی گرتن . ئه مه اول هه نگاو بو
 له شهرت ساندنی اسلامیت له خاکی خارجه دا .
 مشر که کان زور متأثر و ناره حت بون ، له ناو خویانا
 قراریان دا مادام ابوطالب کومه ک و یارمه تی حضرت
 بدا هه مو به جاری تهر کی معامله و تجارت و دوستی
 طائفه ی بنی هاشم و بنی مطلب بکه ن . ئینجا له بهر
 ئه مه ابو طالب به راستی نصرت و مساعدهی حضرتی
 ئه کرد ، مشر که کان قراره که ی خویان دا به ست وه بنو
 هاشم وه بنو مطلب به مجبوری له شاری مکه ده رچون
 وه له جیگایه له ونزیکا که مشهوره به (شعبی
 عبدالمطلب) مانه وه تا سی سال ئه م مقاطعه یه دوامی
 کرد ، ئینجا بعضی له اصلاح خواهانی عه رب که وتنه

بینه وه و ئهم دو طائفه یانه هیناو بو شاری مکه ، که هاتنه وه مکه لهم تاریخا که نوسال له نبوت رائه بورد سوره تی (والنجم) نازل بو ، که حضرتی فخری عالم (ص) ئهم سوره تهی خوینده وه به سهر عهره به کاناو ،

که یشته آیتی سجده له آخریه وه هه مو یان له هیبتی ئه و آیه ته سجده یان برد ، مهاجره کانی حبشه ئهم حادثه یانه بیست و ا حالی بون که مکه یی مسلمان بوون له بهر اشتیاقی وطن هه مو هاتنه وه بو مکه .

که که یشتنه به ره وه وه وضعیتیان چاک نه بینی تکرار رویشتنه وه بو حبشه . له پاش ئهمه که سالی ده ههم هاته پیشه وه ابوطالب وفاتی کردو سی روز له پاش ئه و حضرتی خدیجه ش وفاتی کرد . حضرت (ص) لهم

اوضاعه زور متأثر بو ، وه تشریفی رویشت بو شاری طائف ، مدتی مانگی له طائف دعوتی ئه و ملتیهی ئه کرد بو اسلامیت قبولیان نه کرد . ئینجا تشریفی له طائف ده رچو بو مکه . که له طائف هاته ده ره وه حضرتی جبرائیل نازل بو وه عرضی کرد خودای تعالی سلامت لی ئه کا وه ئه مری فهرموه که من مطیعی تو بم ئه گهر ئه فهرموی با شاری طائف ویران بکه م ، حضرت (ص) فهرموی نه خیر رازی نیم چونکی ئهم قومه بی معرفت وه نه زانن به لکو له نسلی ئه مانه انسانی به معرفت و عاقل په یدابی . که حضرت (ص) تشریفی که یشته وه مکه رویشته په نای (مطعمی کورری عدی) که واقعا ئینسانیکی به غیرت و شرافت بو .

(درسی سی و چوارم) بحثی هجرت گردنی حضرت
(ص) له مکه وه بومه دینه :

له پاش وفاتی ابوطالب و خدیجه ی عا ئله ی که و ته
سه ر فکری ده رچون له مکه • ئینجا هه مو سالی له
وه ختی حج دا که قبایلی عه ره ب ئسه هاتن بو طوافی
(کعبه الله) حضرت ئه ررویشته ناویان وه دعوتی
ئه گردن بو مسلمان بون وه داوای نصرت و مساعده و
جیگه ی اقامتی لی ئه گردن • له سالی په نجاویک دا
تشریفی رویشته بو ناو حجاجی مدینه یی ، حه وت
که سیان مسلمان بون •

هه ر له مساله دا له بیست و هه وتی مانگی رجا
خودای تعالی سه ر به رزی کرد به رتبه ی (معراج) •
به نه صصی آیت ثابتته که له شه ویکا له مکه وه که یان دیه
مسجد الاقصی که عیبارته له بیت المقدس له شاری
(قدس) • وه به حدیثی صحیح ثابتته که له بیت
المقدس وه له عینی شه واه به جسم و جسدی مبارکی
عروجی پی کرا بو ژوری هه مو آسمانه کان و خطاب و
کلامی ذاتی خودای تعالی بیست و پینج فرضه ی
نویژی له سه ر خو یو امتی واجب کسرد • هه ر
له وشه وه دا تشریفی هاته وه بو مکه ی مکرمه • له
سالی په نجاو دودا له موسمی حج رویشته وه بو ناو
حجاجی مدینه • پینج که سی تر له گه ل حه وت
شخصه که ی سالی پیشو هاتن ایمانیان هینا • وه له
سالی په نجاو سی دا له موسمی حجا جماعتیکی زور له

مدینه یی هاتن ایمانیان هینا وه وعده ی نصرت و
 کومک یان دا به حضرت (ص) وه رجایان لی کرد که
 تشریفی بروا بو مدینه ، که ثم جماعته گهر رانه وه
 بو مدینه اسلامیت له مدینه و اطراف ی مدینه دا
 بلا و بوه وه و رغبتیکی زوریان په یدا کرد له قبول کردنی
 دینی اسلام . که کافرانی مکة لهم وضعه خبردار
 بون که وتنه خطر وه له قوتی حضرت (ص) وه قرار یان
 هاته سهر تدبیری مدافعه ی ثم ذاته وه له شه و
 رویشتن بو مالی حضرت (ص) به قصدی کوشتنی ،
 حضرتی جبرئیل به ثمری خودای تعالی زو خبری دا
 به حضرت (ص) ثم ویش تشریفی له مال هاته دهر وه ،
 ملاحظه ی فهرمو جماعتی وان له درگای ماله که دا
 ثم ویش اولی سورتی (یسن) ی خویند به مشتی خولا
 وه وه شانی به رویانا به قدرتی خودای تعالی ههمو
 به رچاویان تاریک بو تا حضرت (ص) له و ارادا دهر چو
 وه رویشست بو مالی (ابو بکری صدیق) خودای
 لی راضی بی . ئینجا پیکه وه ههستان له مکة چونه
 دهر وه و تشریف یان برده (غاری ثور) خویان په نادا .
 جا که کافره کان رویشتنه ماله وه گهر ران حضرتیان
 نه بیننی به ناامیدی هاتنه دهر وه وه که وتنه تعقیباته وه
 به ههمو لاییکا حتی له شار دهر چون وه رویان کرده
 غاره که له ویا ابو بکری صدیق خه وفی پیدا کرد که
 کافره کان بیان دوزنه وه ، حضرت (ص) فهرموی هیچ
 مه ترسه خودای تعالی له گه مانسه ثم انپاریزی ،

لهم وهختا بو محافظه ئهم ذاتانه خودای تعالی
(عنکبوت) جولایی که رهی نارد در گای غاره کهی ته نی
وه کوتریکیشی نارد له در گای غاره که دا هیلانیهی
کرد ، که کافران هاتنه لای ده در گای غاره که
ئهم وضعه یان چاوپیی کهوت مایوس بون وه

که ررانیه وه • خولاسه له پاش سیروژ حضرت (ص)
له گهل ابوبکری صدیقا کهوتنه ریگه بو مدینهی
منوره • کافره کانی مکه چونکه ئه یان زانی که حضرت
(ص) ئه روا بو مدینه وعدهی سیوشتریان دا به
(سراقه ی بن مالک) بروا له ریگادا بیان گریت •

ئه ویش رویش به شوینیا نا که نزیکیان بو وه
هه رره شهی لی کردن • حضرت (ص) لای لی کرده وه
به خویو وشتره که یه وه رویشتنه خواره وه به زه وی یا ،
سراقه که ئه مهی به سه راهات زور پاررایه وه تا
ئه جاتی بو ، تکرار خه یالی کرد ئهم روچونه له بهر
زوری رملی موقعه که یه و ته کانی دا بروا بیان گریت

دوباره حضرت (ص) لای لی کرده وه وه کو جاری پیشو
خویو وشتره که روچونه وه به زه وی یا • دیسان سراقه
پاررایه وه تا نه جاتی بو ، دیسان هه له تی برده وه
حضرتیش (ص) لای لی کرده وه وه رویشتنه وه خواره وه
به زه وی یا ئینجا حضرت (ص) فه رموی ئه ی سراقه
خیالی عبث مکه وه ایمان بهینه مژده بیت امتی من غلبه
ئه که نه و تاج و لباسی کسری له غه نیمه ت دا ئه گرنو
ئه دریت به تو • ئینجا سراقه قناعتی کردو که ررایه وه

بو مکسه و معذرتی کردو و تی پی یان نه گه یستم .
 حضرت (ص) له گهل ابوبکری صدیقا رویشتن تا
 گه یشتن به (قباء) که شوینیکه له نزیکی مدینه ی
 منوره ، له وی دانیشتن و بیست و دو روز اقامت یان
 کرد جا تشریفی ریکه وت بو شاری مدینه و طائفه ی
 (اوس و خزرج) پیشوازیه کی زور به شه رفو
 اهمیت یان لی کرد وه له خزمهت یا واردی مدینه ی
 منوره بون . حضرت (ص) له مالی ابوایوبی
 انصاری دا دابه زی وه له وی سکونه تی کرد . له پاش
 حه وت مانگ عهره سه ییکی کرری مزگه و تیکی عالی و
 چه ند هوده خانوی تیا کرده وه . له مچار ناردی
 به شوین عائله ی خو یو حضرتی ابوبکرا هاتن بو
 مدینه ی منوره . ئینجا اصحابه کانیش که له مکه وه
 هجرت یان کرد بو بو مملکتی حبشه هه مو هاتن بو
 مدینه وه به شادی و فرح که وتنه ترتیباتی تبلیغی
 دینی پیروزی اسلام . انصاری مدینه زور معاونت و
 مساعدیه یان به مهاجره کان نشان دا ، حتی ته گهر
 حضرت (ص) منعی نه کرد نایه ته یان ویست ژنی
 خویان طلاق بدهن بو ته مه مهاجره بی ژنه کان نکاح یان
 بکهن وه به اتفاق و برایه تیکی راست حاضر بون بو
 خزمهت کردنی حضرت (ص) . وه دهستیان کرد به
 جهاد و محاربه کردن له گهل دوژمنانی اسلام دا، با براو
 خزمی خوشیان بونایه . به یکه دلی و اخلاص له
 مدتیکی که ما زور پیشکوهتن وه له مدتی ده ساله که

حضرت (ص) له مدینه دا مایه وه و به ر حیات بوه ،
بیست و حهوت حه ربی به اهمیت یان له گهل کافران
کرد . له «نو» حرب یانا حضرت (ص) . نفسی مقدسی
خوی حاضر بو .

مهم ترینی ئهم حربانه حه ربی (بدر) و (حنین) بوو .
خاکی حجاز و یه مه نیان به ته و او ی فتح کرد . له سالی
هه شتی هجری دا شاری مکه ی مکر مه ی فتح کرد .
وه له سالی ده هه می هجری له گهل سه دو چوار هه زار
کهس له اصحابی کرام (ض) تشریفی رویش ت حجبی
کعبه اللهی کرد . که له م سفره گه ر رایه وه له ریگه دا
زور و عظو نصیحتی دینی و اجتماعی بو فره مون ، له
پاش ئهم سفری حجه که مشهوره به (حجة الوداع)
به مدتی سی مانگ له دوازده ی ربیع الاول وه فاتی کرد .
وه له حجره ی حضرتی عایشه دا دفن کرا ، عمری
مبارکی شهست و سی سال بو .

ئهم ذاته عالیه له عصری خو یا هه مو تبلیغاتیکی
فرمو وه قرآنی شریف که خودای تعالی له مده ی
بیست و سی سال دا به واسطه ی جبرئیل امینه وه بوی
ره وانه کردو عبارتته له شهش هه زار و شهش سه دو
شهست و شهش آیت له گهل سنتی قولی و عملی و
تقریری دا یه عنی فرمایشاتی مبارکی ، یا ئه و
ره فتار و کرداره که بالذات خوی کردویه تی وه یا خود
که سی فره مان و ره فتاری یا قسه ییکی کرد بی وه
حضرت (ص) آگادار بوبی وه به بی مانع انکاری

نه فەرمووبی . ئەم مجموعه‌ی به‌جی هیششت بو امتی
که ره‌فتاری پی‌بکه‌ن . وه‌له‌ وه‌ختی وفاتی سسه‌دو
چواردده‌هه‌زار که‌س له‌ اصحابی کرام موجود بوون
وه‌ چواردده‌هه‌زار که‌س نو‌یژی جنازه‌ی مقدس‌یان
کردوه . ئەم اصحابانه‌ که‌ خودای تعالی اختیاری
فهرمون بو ره‌فاقه‌تی خوشه‌ویستی خوی له‌ دوا‌ی

انبیای کرام له‌ هه‌مو که‌س چاک‌تر بوون وه‌ خودای
تعالی له‌ قرآنا زور مدح و ثنای فهرموون، به‌ چاک‌ترینی
امتی پی‌غه‌مبه‌رانی دانا‌ون و به‌ امتی وسطو و عدلی
ژماردون ، وه‌ به‌ آمر به‌ چاکه‌ و ناهی له‌ خراپه‌ی
تعریف کردون وه‌ فهرمویه‌تی ئەم قومه‌ خوف و
مبالات‌یان نی‌یه‌ به‌ لومه‌ی هیچ‌که‌س له‌ خصوصی

اطاعه‌ی خودای تعالی ، وه‌ له‌ بین‌ی خویانا نه‌رم و
به‌رحم و شفقتن ، وه‌ له‌ سه‌ر دوژمنانی دین به‌ قوت و
هیبت و شدتن ، مژده‌ی داوه‌ که‌ ئەم قومه‌ له‌ خودای
خویان رازین وه‌ خودا له‌ وان رازیه .

ئینجا ملاحظه‌ بکه‌ن گروهی خودا وه‌ها تعریف‌یان
بکات و تأریخی صحیحی اسلام و غیره مناقب و
مفاخریان نقل بکات . معلومه‌ اصول و فروعی دینی
خویان باش محافظه‌ ئە‌که‌ن وه‌ له‌ اعمال و اخلاق و
ره‌فتارا صاحب امتیازی فوق‌العاده‌ن ، که‌وابو لازمه‌
هه‌مو مسلمانانی به‌ ادب و احترام ته‌ماشایان بکات وه‌
له‌ وه‌ختی ناوبردنیا‌نا داوا‌ی رضا و رحمتی خودای
تعالی‌یان بو بکات . رضوان الله‌ علیهم وعلینا

ببر کاتهم اجمعين .

(درسی سی و پنجم) بحثی خلیفه‌ی اول له چوار
خلیفه‌ی حضرت (ص) ورضی الله عنهم . (ابو بگری
صدیق) (ص) :

ثم ذاته پاک مشرب به عالی حسبه ناوی عبدالله یه ،
کنیه‌ی ابوبکره ، لقبی صدیقه ، باو کی ناوی عثمانه ،
کنیه‌ی ابوقحافه یه ، دایکی ناوی سلمی یه کنیه‌ی
ام الخیره له عه ربی مکه وه له طائفه‌ی حضرتی
فخری عالمه (ص) . له باپیره‌ی شه شه‌ما که (مره) ی
کورری کعبه نه گات به حضرت (ص) . ثم ذاته
اول کسیک بو تصدیق و باوهری کرد وه ایمانی هینا
به حضرت (ص) وه قطعاً له آدابی زه‌مانی جاهلیتا
متاثر نه بوه و خوی پیوه نه گرتوه .

حیات و مال و جاهی خوی له ریگه‌ی اسلامیتا
صرف کردوه . حضرت (ص) له نه‌خوشینی وفاتیا
کردی به امام بو اصحابه و هه‌مو له پشتیه‌وه نویژیان
نه کرد حتی روژی حضرت بعضی افاقه‌ی بو بو ،
تشریفی له وه‌ختی نویژا رویشیت بو مزگه‌وت
له‌وه‌ختا حضرتی ابوبکر حسی کرد به هاتنی ویستی
بیته دواوه . حضرت (ص) اشاره‌ی فهرمو به‌مه که
له‌سهر وظیفه‌ی خوی دوام بکات . که حضرت متوفی
بو بهر له دفن کردن هه‌مو اصحابه‌ی کرام مهاجرین و
انصار له ساباتی طائفه‌ی بنی ساعده‌دا گرد بونه‌وه
بو دانانی خلیفه وه به اتفاقی هه‌مولایه بیعتیان کرد

به ابو بکری صدیق (ض) . له پاش ټمه ابو بکر
 تشریفې هه سستا خطبه ییکې خوینده وه ، منهجې
 ره فتاری خوی پی نشان دان . خولاسه ی مضمونه که ی
 دو نقطه ی جوهری بو . نقطه ی اول تشجیعی اصحاب
 له سره خودا په رستی وه قوت و دیانت ، نقطه ی دوهم
 ټمه بو که من خوم له ایوه به چاکتر نازانم وه ایسته
 ایوه منتان کردوه به گه وره ی خوتان که وایه دائماً
 ملاحظه بکهن ټه گهر ایشی چاکم کرد معاونت و
 مساعده م بکهن ، ټه گهر ایشی خرابم کرد ارشادم
 بکهن وه بم گیر نه وه بو سره منهجې استقامت .
 به خطبه یه هیزو توانایه کی به رزی خسته ناو ریزی
 موسولمانانه وه که هه مو به یه کدل و یه کروح بو به رزی
 دینی مقدسی اسلام بکوشن وه سعی بکهن پو
 پیش خستنی .

ټه م ذاته عالیه (مع الاسف) دوسال و سی مانگ
 له دواي حضرت (ص) ژیا ، به لام گه لی فهرمانی زور
 مهمی کرد ، ټه ول : ټه وجیشه که حضرت (ص) له
 حیاتی خو یا ریکې خست بو بو روم به ریاستی
 «اسامه» ی کورری زیدو له بهر نه خوشین و وفاتی
 نه رویشتبون ، ابو بکری صدیق ناردنی واقعاً
 رویشتن و به منصوری گه ررانه وه . دوهم :
 ټه واعرابه بده وی یانه گه عصیان یان کرد وه حقوقی
 بیت المال یان نه ټه دا تسخیری کردن وه مجبوری کردن
 به اطاعت .

سی ههم : خالدی بن ولیدی نارد بو سهر طلحهی
اسدی وه بو سهر «بنی تمیم» تفرقهی کردن .
چوارهم له شکری کرد بو سهر مسیلمه کذاب له
یمامه ، وه ههر چه ند تبعه و قومیکی به قوت و شوکتی
بو فوتاندنی ، لهم حه ربا مسیلمه ی کذاب به دهستی
(وحشی) ناو کوژرا .

پینجهم : به مشورت کردن له گهل عمر بن
الخطاب و زیدی بن ثابت وه بعضی له کباری اصحابه
قرآنی گرد کرده وه عمومی له (جلدی مدبوغ) پیستی
ده باغ کراو نویسنه وه چونکی وه ختی خوی له بهر
ته بونی اسباب بعضیکی له له وح وه بعضیکی له سهر
ایسکی ساف بهم نوعه نو سرا بوه وه ، وه معروض بوو
بو پهریشانی و فهوتان ئه ویش حافظانی قرآن و
کاتبانی زهمانی سعادتیی احضار کرد (علی رؤوس
الاشهاد) ههموی نویسنه وه ، به کتابتی زیدی بن
ثابت که عالمیکی مهم وه کاتبیکی به کفایت و امانت بو
له کاتبه کانی حضرت (ص) خودا جزایان بداته وه .

شه شهم : خالدی بن ولیدی نارد بو عراق
(حیره و انبار) ی فهتج کرد . حه و ته م له شکری هه نارد
بو یه مهن بو سهر (اسود عنسی) هه شته م له شکری
نارد بو (بحرین) . نوه هم له شکری ریک خست بو
شام به ریاستی ابو عبیده ی بن جراح ، هیششتا
ئه م له شکره له شاما بو خالدی بن ولیدی له عراقه وه
هه نارد بو معاونت یان له شام و ابو عبیده ی عه زل کرد

وه خالدي کرد به آمري له شکر . له ماثنايه دا له
بيست و دوي مانگي جمادي الاولى له عمري
شهست و سي دا متوفي بو وه له حجره ي سعادتا دفن
کرا (ض) .

(درسي سي و شه شه م) خليفه ي دوهم عمر الفاروق (ض) :

ثم ذاته صاحب شهامته ناوي عمرو کنيه ي
ابو حفصه ، باو کي ناوي خطابه دايکي ناوي حنتمه يه
وه له باپيره ي ه و تم دا (لوی) ثم گات به حضرت (ص) .
حضرتي ابوبکر له نه خوشيني وفات يا بانگي کرد وه
به حضوري جماعتي له اصحابي کرام عهدي
خلافت نامه ي بونوسي وه له پاش وفاتي ابوبکري
صديق هه مو بيعت يان پي کرد ، وه مدتي ده سال و
شهش مانگ خلافتي کرد ، وه له عهدي خويا زور
اسلامي بهرز کرده وه . هزره تي عمر انسانيکي
به غيرت و عزيز نفس و فکر ساف بوه ، له حياتي
حضرتا (ص) له کباري مشورت پي کروان بوه .

له هه ژده رووداودا هه رچون فکر و رأي نشان داوه
آيت له سه ر موافقه ي نازل بوه ، وه له مده ي خلافتيا
تاريخي هجري دامه زران بو مبدئي حساب . قاضي
له محاکم دا دانا ، دفتری مرتزقه ي گرت ، حسابي
واردات و صادراتي حکومتي اسلاميه ي راگرت
عراق و شام و مصري فتح کرد ، بلادي کوردوستان و
ارمنستان و قفقازيه ي استيلاء کرد ، قسميکي مهم له

له غه رب و جنوبی ایرانی فته تح کرد . ئینجا له اثری
طعنی ابولؤلؤهی ناپاکه وه شهید بو ، له روژی
بیست و شهشی ذی الحجّه له عمری شهست و سی دا
وفاتی کرد وه له حجره ی سعادتا دفن کرا (ض) .

(درسی سی و حه و ته م) خلیفه ی سی هم عثمان

ذی النورین (ض) :

ئه م ذاته صاحب حیا و ایمان و احسانه ناوی عثمانه
لقبی (ذی النورین) ه ، باو کی ناوی عفانه ، دایکی
ناوی (اروی) یه له باپیره ی سی هم دا که عبدالمنافه
ئه گات به حضرت (ص) . حضرتی عمر (ض) که
زخم دار بو وسعت و طاقتی تعیینی خلیفه ی نه ما فقط
مسئله که ی به (شوری) له بینی شهش کهس له
اصحابی کرام : علی ، عثمان ، طلحه ، زبیر ، سعد بن
ابی وقاص ، عبدالرحمن بن عوف دانا .

له پاش وفاتی حضرتی عمر ئه م ذاتا نه حضرتی
عثمانیان تعیین کرد وه هه مو اصحاب بیعتیان پی کرد
چونکه زۆر خزمه تی به ده نی و مالی به دینی
ئیسلام کرد بو و له حیاتی حضرت (ص) حتی حضرت
(ص) له دوا ی ئه مه که حضرتی عثمان پیری رومه ی
سه ند به هه زار دینار بو اصحاب وه له شکری مشهور
به (جیش العسره) ی به صرفی مالی خوی معاونت کرد ،
فه رموی (اشتری الجنة مرتین عثمان) یه عنی دو دفعه
عثمان به صرفی مال له ریگای خوادا به هه شتی
کرری .

ئەم ذاتە لە ایامی خلافتا اعمالی بە قیمتی کرد زور
 مملکت لەوانە که لە پاش و فاتی حضرتی عمر
 عصیان یان کرد گرتنیەو ، جزائری (قبرص) وە
 (جرید) و (رودس) ی لە بحری ابیضی متوسطا گرت
 وە زور جیگای لە ئەفریقادا فتح کرد و فتحی مملکتی
 عجمی تەواو کرد .

وە لە بەر ئەمە که (قرآنی عظیم) بە محفوظی
 بمینیتەو و اختلافی تیا پەیدا نەبی لە پاش
 مشورت کردن بە اصحاب لجنەییکی پیکەو و نا وە
 حضرتی علی کوری ابو طالبی کرد بە رئیس . لە ژیر
 اطلاعی ئەمانە حەوت نسخەیان لە قرآن نوسیەو ،
 یەکی کیان که مشهورە بە مصحفی امام لە مدینە ی
 منورە دا هێشتەو و باقیەکیان نارد بو مکه . شام .
 کوفە . بصرە . بحرین . یەمەن ، تا مسلمانان
 نسخەیان لی بنوسیەو . حضرتی علی (ض) شکری
 ئەم فەرمانە بە قیمەتە ی کرد و فەرمو ی ئەگەر رئیسی
 اسلام بو ما یە زوتر ئەم ایشەم ئە کرد . حضرتی عثمان
 لە پاش ئەمە که مەدی دوازدە سالی الا چەند روژی
 خلافتی کرد لە عمری هەشتا و دو سالی لە
 هەژدە هەمی ذی الحجەدا بە شەیدی لە دنیا دەرچو وە
 لە مقبرە ی جنة البقیع دا لە مدینە ی منورە دفن
 کرا (ض) .

(درسی سی و ههشتهم) خلیفە ی چوارەم علی
 کوری ابو طالب (ض) :

ئەم ذاتە مقدسە ناوی علی وە کنیە ی ابوتراب وە
 لقبی اسداللہ یە . باوکی ناوی عبدالمنافە وە مشهورە
 بە ابوطالب دایکی ناوی فاطمە یە . لە پاش وفاتی
 حضرت عثمٰن اصحابە ی کرام بیعتیان پی کرد .
 ئەم ذاتە لە گەڵ ئەمە کہ شەخصیکی عالم و عالی همت
 وە شجیع و بە غیرت و سخاوت بو وە امل ئە کرا وە کو
 آثاری گەورە ی بو لە حیاتی حضرت (ص) لە زەمانی
 خلافتی خویا نتائجی حسنە و اعمالی بە قیمتی بی ،
 بە لام مع الأسف غوغای داخلە میدانی نەدا وە
 لەدواییدا بە دەستی انسانیکی شقاوت کردار لە
 طائفە ی بنی مراد شهید کرا ، وەختی صبح لە شاری
 کوفە دا لە سالی چلی هجری لە عمری شەست و
 سی سالی داو لە کوفە دا دفن کرا . مدتی خلافتی
 چوار سال و نو مانگ بو .

لە پاش وفاتی حضرت علی ئە هلی حل و عقد
 بە یعه تیان کرد بە حضرتی حەسە نی کورری ، وە
 شەش مانگ خلافتی کرد ، فقط لە نتیجە دا بو
 خاطری اصلاحی عالمی اسلامی تنازی کرد لە خلافت
 وە تسلیمی کرد بە حضرتی معاویە ، بەم پینج شەخسە
 مدە ی خلافت گە یشت بە سی سال وە کو حضرت
 (ص) بیانی فەرمو بو .

(درسی سی و نۆهەم) بە حشی باقیە کان ئە کات
لە (عەشەرە ی مبشرە) :

دیارە چوار لە و دە یە چوار خەلیفە کان بوون .
 پینجەم (طلحە) ئەم ذاتە مشهورە بە طلحە الخیر

وه طلحة الفياض ، باو کی ناوی عبدالله یه . له باپیره ی
 شه شه م یا که ناوی (مره) بوه ئه گات به حضرت (ص)
 وه له پیش هجرت دا له مکه مسلمان بوو له گهل
 اصحابه کانا هجرتی کرد بو مملکتی حه به شه ، وه
 له حه ربی (احدا) فدائی حضرت بو وه کو په روانه
 به ده وری حضرت (ص) ئه گه را وه مدافعه ی
 دوژمنه کانی ئه کرد ، له واثنا یه دا شمشیریکیان
 داهیناوه بو حضرت (ص) ئه و ده سستی دایه به ری
 له م خسوسه وه ئه و ده سته ی شهل بوو .

وه له پاش هاتنه وه ی له حه به شه وه بو مدینه ی
 منوره حضرت (ص) عقدی برایه تی له بیني ئه وو
 سعدی بن ئه بی وقاصا به ست . له مانگی جمادی
 الاولی له تاریخی سی و شه شی هجری دا له عمری
 شه ست و چوار سالیا له بصره شهید کرا . مقبره ی
 مبارکی له بصره یه .

مشهوره ئه م ذاته مبارکه له پاش سی سال له
 وفاتیه وه رویشته خه وی بعضی اقاربی خوی شکاتی
 ته رری قبره که ی کرد . که قبره که یان ههل دایه وه
 راست بوو ته رر بو له بهر ئه مه له وقبره نقل یان کرد
 وه به ده نی مبارکی ساغو سلیم بو وه کو ئه وسعاته
 که وفاتی کرد بو . خودای تعالی له وه و له باقی
 اصحابه کان راضی بی هه مویان .

شه شه م (زبیر) ه ئه م ذاته کورری عوام بوه وه
 له باپیره ی چواره می حضرت (ص) که ناوی (قصی) بوه نسبی

ٲه گات به حضرت ، دايكي صفيهي كچي عبدالمطلب و پوري حضرت (ص) بوه . زير له فداكاراني حضرت بوه له هر بي احد وه هر بي خندق دا حضرت زور تعريف و ثنای فهرموه ، له سالي سي وشه شي هجري له عمري شهست و چوار سالي دا له نزيكي بصره دا شهيد كراوه ، وه قبري لهوي معروف و مشهور وه زيارت گاهي مسلمانانه .

حه وتهم (ابوعبيده) (ض) ٲهم ذات له كورري عبداللهي كورري عامري ملقب به جراح بوه ، له (فهر) ا كه با پره ي ده هميني حضرت ته نسبي ٲه گات به حضرت (ص) : ٲهم ذاته له مكه دا له ٲه وائل اسلاميته وه مسلمان بو وه له معتبراني اصحابي حضرت بوه . حضرت (ص) فهرمويه تي له امتي ههمو پيغه مبهري كا پياويكي زور ٲهمين بوه وه ٲهميني ٲهم امتي منه يش ابو عبيده يه ، له غه زاي بدرو غه زاي احدا حازر بوه . وه ختي كه له هيزي پسه يكاني دوشمنه وه (زري و خوده) رويشت به روي مباركي حضرت ا (ص) ابو عبيده به ددان ٲه وزري يه يه ده رهينا ، له اثر ي ٲهم زحمته وه دداني پيشوي ده رهات . له سالي هه ژده ي هجري له عمري هفتا و سي دا له شاما به طا عوني مشهور به (طا عوني عمواس) متوفي بو . قبري مباركي له (سبع) مشهور و معلومه (ض) . هه شته م «سعد» ٲهم ذاته كورري مالكي مشهور

به ئه بی وقاصه ، له باپیره ی هه وته می حضرت تا که
 ناوی کعب بوو نسیبان ئه گات به یه ک . حضرت
 سعد له اوایی اسلامیته وه مسلمان بو ، وه له
 معتبرانی اصحابی حضرت بوو مستجاب الدعوه بوو
 هه ر دو عاییکی بکردایه قبول ئه بو ، له فنی تیره ندازیا
 ماهر بوو ، زور هه رب و فتوحانی له اسلاما هه یه ،
 له سالی په نجاو پینجی هجری له عمری هه فتاو
 سی سالی دا له (عقیق) که موقعیکه له نزیکي مدینه ی
 منوره دا متوفی بو . قبری مبارکی له مدینه یه .

نوهه م (سعید) ئه م ذاته کورری زیدو له باپیره ی
 هه وته ما ئه گات به حضرت وه له اوایی نشأتی اسلاما
 مسلمان بووه و حازر بوو له هه ربه کانا ، له سالی په نجاو
 یکی هجری له عمری هه فتاو چوار سالی دا له مه دینه ی
 منوره دا متوفی بو ، مه رقدی مبارکی له مدینه یه .

دههه م : (عبدالرحمن بن عوف) ئه م ذاته کورری
 عوف کورری عبد عوف بوو له باپیره ی پینجه می
 حضرت تا (ص) نسیبان به یه ک ئه گات ، له اوایی
 اسلاما مسلمان بوو و صاحبی ثروت و مالیکی فوق
 العاده بو . به م ماله ی زور خزمه تی به اسلام کردوه
 له هه ربه کانا حازر بوو ، له سالی سی و دوی هجری له
 عمری هه فتاو پینج دا له مدینه ی منوره متوفی بو .
 مه رقه دی مبارکی له مدینه یه (ض) اجمعین .

ئه م ده که سه ناویان هه یه له دوشعری فارسی دا
 بویادگار ئه یان نویسن :

ده کهس که مبشرند میدان
بویکرو عمر علی و عثمان

طلحه است و زبیر ، ابو عبیده
سعد است و سعید ، عبدالرحمان

(درسی چله‌م) بحثی امامانی مجتهدین نه کا :

نه امامانه شه‌شه‌ن ، چواریان له فروعی دینا
اجتهادیان کردوه وه دوانیان له اصولی دینا ، یه‌عنی
مسائل اعتقادیه . نه وچوار امامه که له فروعا
اجتهادیان کردوه امام ابوحنیفه ، امام مالک ، امام
شافعی ، امام احمد بوون . وه نه دو امامه که له
اصولا اجتهادیان کردوه : شیخ ابوالحسنی اشعری
وه شیخ ابومنصور ماتریدی . امام ابوحنیفه
(ض) ناوی نعمانه باوکی ثابت وه له کوفه له تاریخی
هه‌شتای هجری دا له دایک بوه ، وه له
تاریخی سه‌دوپه‌نجاه‌دا وفاتی کرد . عمری هه‌فتا
سال بوه ، مرقدی مبارکی له به‌غدایه . . . خودای
لی راضی بی .

امام مالک (ض) ناوی مالک ، باوکی ناوی انس
بوه ، له مدینه‌دا له تاریخی نه‌وه‌دی هجری له
دایک بوه وه سه‌دو هه‌فتا و نوبی هجری‌دا له مدینه
وفاتی کرد ، وه عمری نه‌وه‌دسال بوه وه مرقدی له
مدینه‌ی منوره‌یه . خودای لی راضی بی .

امام شافعی (ض) ناوی محمد باوکی ناوی

ادريسه ، له باپيرهی سی ههمی حضرت (ص) نسبی
ټه گات به حضرت (ص) ، له تاریخی سه دو په نجای
هجری دا له غهزه ، له دایک بوه ، له تاریخی دوسه دو
چوارا متوفی بوه ، عمری مبارکی په نجاو چوار سال
بوه ، مرقدی مبارکی له قاهره مصره (ض) .

امام احمد : ټه م ذاته کورری حنبل وه له طائفه
بنی شیبانه ، له تاریخی سه دوشه ستو چواری
هجری دا متولد بوه ، له تاریخی دوسه دو چلویه کا
متوفی بوه ، مرقدی مبارکی له به غدایه . (ض) .

ټیمامی اشعری ناوی علی یه ، کنیه ی ابو الحسنه ،
مشهوره به اشعری له جدی نوه ه ما ټه گات به
ابو موسی اشعری صحابی مشهور ، له تاریخی
«۲۷۰» هجری دا له بصره متولد بوه وه له تاریخی
«۳۰۳» متوفی بوه ، قبری مبارکی له به غدایه .

ټیمامی ماتریدی ناوی محمد ، کنیه ی
ابو منصوره مشهوره به ماتریدی چونکه له ماترید که
موقعیکه نزیکی شاری سمرقند . له تاریخی
۳۳۲ هجری متوفی بوه ، قبری مبارکه کی له شاری
سمرقند .

ټه امامانه له سه ر حق و هدایتن وه مذهبیان
موافقی کتاب و سنته وه هر که س تقلیدی یه کی
له و چواره بکا له فروعا وه تقلیدی یه کی له هم دو
امامه ی دوا بیانه بکاله اعتقادا ټه وه ټه هلی نه جاته ،

خودا نه جاتمان بدا به لطف و مرحمت و استقامتمان
بی بدا له سه ر ریگهی شریعتی محمد المصطفی (ص) .
سبحان ربك ، رب العزة عما یصفون وسلام علی
المرسلین والحمد لله رب العالمین .

سی شههه دوانزه ی مانگی شهه عبانی سالی
۱۳۵۸ ی کوچی - بیاره - هه له بچه - سلیمانیه

۴
چل چرای ئیسلام

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله العليم الخلاق ، والصلاة والسلام على
سيدنا محمد المتم لمكارم الاخلاق ، وعلى اله وصحبه
وكل من جاهد لنصر الدين والاتفاق .

له پاش پیش کهش کردنی (حمدو ثناو صلاةو
سلام) عه رزم ئەمەیه له بهر ئەمە که حەزرەتی محمد
(ص) فەرمویەتی : هەر موسوڵمانێ چل حدیث لـه
حدیثەکانی من له بهر بکا وه بیگه ییانی به موسوڵمانان
شه فاعه تی بو ئە کهم له قیامهت دا ، وه دوو باره
فەرمویەتی خوای گه وره ناردومی بو ئە وهی
خۆ وره وشتی جوان له دنیا دا ته و او بکه م ، چل حدیثم
له حدیثەکانی خو وره و وشت هه لێ ژارد ، وه به پیی
ری و شوین معنام بیان کردن وه تفصیلم دان ، وه له بهر
ئە وهی که مه ولانای جامی – خوا لی خوش بی –
له سه ر هه ر حدیثی له وانه ، دوشعری فارسی دانا وه ،
منیش دوو باره دوو شعرم به زوبانی کوردی نویسی ،
تا مندالانی موسوڵمان ، له بهریان بکه ن ، وه دلیان
به نوری معنای ئە و حدیثانه پروناک ببیته وه ، وه ئەم
ده فته ره مو باره کهم نا و نا وه چل حدیثی پیغه مبه ر
(ص) یا « چل چرای اسلام » ، و علی الله التوکل وبه
الاعتصام .

حدیثی یه کهم

(خیر الناس انفعهم للناس)

یعنی : چاکترین ئاده میزاد که سیکه قازانجی زوتیر بی بۆ ئاده می زاد ، جا وه سیله ی قازانج گه یاندن به ئاده می زاد چوارشته ، یه کهم له ش : پیویسته انسانی موسوآلمان هه ر خدمه تیکی بۆ بگونجی به له شی خوی له گه ل موسوآلمان بیکا ، وه کو خزمهت و ده رمان کردنی نه خو ش ، ده س گر تنی کو ئیر ، شاره زایی کردنی غه ریب ، ئاو و نان هاوردن بۆ هاوړی . دووهم نفوذه : یعنی ده سه لات ، پیویسته له سه ر انسان مادام پیاو یکی قسه ره واو به حورمهت بۆ هه و ل بدا به وشه ره ف و حورمه تی خویه وه قازانج بگه ینی به موسوآلمانان ئه گه ر داماو یك هاواری بۆ هاورد ، هه و ل بدا رزگاری بکا ، ئه گه ر مستحق ی وه ظیفه یه ك تشبثی پی کرد اه تمام بکا له سه ر ئه وه وظیفه یه دای بمه زرینی ، ئه گه ر کاسبیکی بی ده س مایه په نای پی هینا ، له لای که سیک ی ده و له مه ند ده س مایه ی بۆ وه رگری .

سی ههم : ماله : پیویسته انسان مادام سه ر وه تی هه بو ، پیشه کی هه ر حه قیکی شه رعی له سه ره پیدا به مستحقان ، له پاش ئه وه هه ر محتاجیکی به رچاو کهوت به گویره ی توانای خوی مالتی بۆ صرف بکا ، داخلی ئه مه یه ، سیله ی ره حم و به خشش به قوم و

خویش ، چاکه له گه ل در اوسی ، سه رپه رشتی
هه تیوان ، جیگه کرد نه وهی غه ریبان ، حورمهت ،
گرتنی میوان ، دروست کردنی مز گه وت و قوتا بخانه و
پردو خسته خانه .

چوارم عیلمه : پیویسته هه ر کهس عیلمیکی دینی
یا دنیایی بو ، به بی دریغو و تقصیر نیشانی بدا به
موسو لمانان ، به تایبه تی به وانه که اهلی استعدادن ،
ده ره جه و روتبه ی ئاده می زاد لای خوای گه وره به پیی
زوری قازانجیتی . له م بابه تانه وه که بیانمان کرد .

مه ولانای جامی فهرمویه تی :

ایکه پرسی که بهترین کهس کیست
گویم از قول بهترین کهسان

بهترین کس کسی بود که ز خلق
بیش باشد به خلق نفع رسان

منیش نویومه :

گه ر ئه پرسی له چاترین به شهر
کی یه له م عالهما ، به نصی خبر

چاترین به شهر که سیکه که وا
نه فعی زورتر بدا به نه وعی به شهر

حدیثی دووهم

(العلم لا یحل منعه)

یعنی : درووست نی یه منع کردنی علم له خه لق .

بی گومان هیچ شتی نی یه له دنیا دا به بی علم
 ری بکه وی ، به علم خوا ئه ناسری ، به علم ئا دابی دین
 به راستی جی به جی ئه کری ، به علم دوو ست و دوژمن
 له یه ك جیا ئه کرینه وه ، به علم ئه سبابی یارمه تی
 دوست و مدافه عی دوژمن په یدا ئه کری ، به علم
 ژبانی دنیا و قیامت ده ست ئه خری ، به کور تی علم
 بنچینه ی هه مو بهختیاری ییکه بویه خوای ته عالاو
 پیغه مبه ر (ص) له « قرآن و حدیثا » زور تعریفی
 علمیان کر دو وه ، وه کومه لی ئاده می زادیان له سه ر
 پیدا کردنی علم هه ل نا وه و چه زر هت (ص) فه رمویه تی
 (اطلبوا العلم ولو بالصین) به عنی : به دوای علم دا
 بگه رین و داوای بکه ن با له وولا تی چینیشدا ده ستتان
 بکه وی ، هه ندی له تی گه یشتو وان فه رمویانه :
 سه رچاوه ی بهختیاری ئاده می زاد چه وت شته : عقل ،
 علم ، دین ، ادب ، بیستنی حق ، خوشه ویستی
 ئاده می زاد ، هه لگرتنی ناره چه تی لی یان ، وه علم
 سه رچاوه ی هه مو ئه مانه یه جگه له عقل که سه ر
 چاوه ی علمه . بنا له سه ر ئه مه هه ر که سی منعی
 اسبابی بهختیاری له ئاده می زاد بکا شایانی به د بهختی
 ئه به دی یه ، ئه وه نده هه یه له بهر ئه وه ی که علم
 گه وه ریکی زور به نرخه پیویسته به که سی پیشان
 بدری که اهلیت و ئاماده گی بی .

مه ولانای جامی فه رمویه تی :

ای گرانمایه مرد دانشور
که ترا علم و دین بود معلوم

مستعدرا ازان مشو مانع
مستحق را ازان مکن محروم

منیش نویسمه :

هه رکه سی علمی خوی بلی به غبی
عمرو علمی به ده فعه یی ته له فه

بۆ زه کی چا که علمی تو ، به مثل
قه تره بارانه ، ذهنی نه و سه ده فه

حدیثی سی ههم

(لا یؤمن من احدکم حتی یحب لآخیه ما یحب لنفسه)

یه عنی : هیچ کهس له ئیوه ئیمانی ته و او نابی ،
تا هه ز نه کا بۆ برای دینی خوی ، هه رشتی که هه زی
پی نه کا بۆ خوی .

ئه م حدیثه یه کیکه له و چوار حدیثانه که ئادابی
چا که یان تیا کو بۆ ته وه ، مقصودی هه ز رت له م
حدیثه ئه مه یه هه م موسو ئمانی له گه ل
موسو ئمانانی تر ئه و په ر ده ره جه ناسراوی بیی تا
کار و باری دنیا و قیامه تیان ریک و پیک بی ،
بی گومان که هه م موسو ئمانی حالی و ابو و ئه وه ی
بۆ خوی هه زی پی کرد بۆ غه یری خویشی هه زی
پی بکاو ، هه رچی بۆ خوی هه زی پی نه کا بۆ غه یری

خویشی چه زی پی نه کا ، وه هه مو کهس له چا که وه
 خراپه دا وه کو خوی بزانی ، بناله سه ر ئه مه هه میشه
 چا که یان له گهل ئه کاو زه ره رو ناره چه تی یان لی لائه دا ،
 موسو لمانی تریش که ئه م طبیعه ته یان بو دهر کهوت ،
 ئه م که سه یان خوش ئه وی و ئه وانیش طبیعه تی یان
 چاک ئه بی و هه مویان خه ریکی یارمه تی یه کتر ئه بن ،
 به ره نگیک هه ر کهس له خیریکا دیار نه بی ، وه کو
 حازر به شی بو دائه نریت ، وه هیچ کهس ته نها به دوای
 مقصودی تایبه تی خوی دا نا گهرری ، که موسو لمانان
 حالیان وای لی هات به به ختیار دی دنیا و قیامت ئه گهن .
 مه ولانای جامی فهرمویه تی :

هه ر کهسی را لقب مکن مؤمن
 گرچه از سعی جان و تن کا هد
 تا نخواهد برادر خود را
 آنچه از بهر خویشتن خواهد
 منیش نویسمه :

نی یه ئیمانی بی خه لهل بو کهس
 که رچی وه ک روحه بو هه موانسان
 تا نه حو بیینی بو برای دینی
 وه کو بو خوی منافع و احسان

حدیثی چوارهم

(لا یشبع المؤمن دون جاره)

یه عنی : انسانی موسوّلمان به بی دراوسی
تیر نابی .

مقصودی حله زرت (ص) لهم حدیثه شریفه
هه لّنانی موسوّلمانانه بۆ حورمهت گرتن و چاودیری
دراوسی کانیان ، چونکه دراوسی له بهر نه وه که نزیکي
انسانه ، وه کو له په نای انسانا بی وایه ، وه بۆ
کەسی که شهرفی بی زور شووره بی یه چاودیری
کەسی نه کا که له په نایا بی ، زیاد له مه دراوسی له بهر
نزیکي ئاگایان هه یه له دراوسی خویان ، نه گهر
خواردمه نیه کی خوشیان بی مندا له کانیان ئاگادار
نه بن وه نه فسیان پیوه نه به سری ، له سوره تیکا
انسان یارمه تیان نه داو به شیان دانه نی ، زور نزیکه
نه و خواردمه نی یه ی ئه یخون بی به نه خوشی و
ناساغي له له شیان ، دوباره بی به ش کردنی دراوسی
له خیرات پیچه وانیه یه برایه تی اسلامی یه . له « بخاری
شریف » دا هه یه : زور دراوسی له روژی قیامت دا
دراوسی خوی نه گری و ئه ییا بو خزمه تی خواو
شکاتی لی نه کا ، نه لی : خوايه نه دراوسی منه له
دنیا دا ده رگای له سه رم دائه خست و خیراتی خوی
لی نه گرتیم .

دراوسی ئه گهر کافر بی تنها حه قی دراوسی یه تی
 هه یه ، ئه گهر موسولمانیکی بیگانه بی
 حه قی دراوسی یه تی و موسولمانی یه تی هه یه ،
 ئه گهر خویشی بی حه قی دراوسی یه تی و
 موسولمانی و خویشی هه یه ، حه زرت (ص)
 فهرمویه تی : ئه وه نده جبرائیل - سه لامی خوای
 لی بی - له بابه تی دراوسی وه سیه تی بو کردم خه یالم
 ئه رویشت که له پاش مردن دراوسی له مالی دراوسی
 میرات ئه با .

مولانای جامی فهرمویه تی :
 هه ر که در خطه یی مسلمان
 باشد از نقد دین گرانمایه
 نبود از فضل حق عجیب و غریب
 بنشینند گرسنه همسایه
 منیش نویومه :

اعتبارم نی یه به صدقی که سی
 لی بدا لافی دین و عقل و کمال
 له و به سه رچی زمان به عیش و فرح
 له دراوسی به ئیش و دهرد و وبال

حدیثی پینجه م

(المستشار مؤتمن)

یه عنی : که سی ته گیری پی کرا ئه وه به ئه مین
 دانراوه .

که وابی پیویسته له سه ر انسان له هه ر مه تله بیکا

ته گبیری پی کرا بسه بی خه یانته هسه رچی نه زانی
 ده ری ببری ، حتی له کاتی ته گبیر کردنا غه یسه ت
 درووسته ، مثلاً نه گهر که سی پرسى له تو حالى
 فلان که س چونه ؟ ناخو بو نه وه نه شى هاوری یی
 بکه م یانه ؟ وه تویش نه ت زانی حالى خراپه ، پیویسته
 به یانی نه و خراپی یه ی بکه ی تا نه و کا براپه که
 ته گبیرت پی نه کا خوی لی لادا . حقیقتی ته گبیر نه مه یه
 انسان هه روه ختی فرمانی ها ته ری ی ، بهر له نه مه
 دهستی پی بکا داوای ته گبیر و پرس ورا بکا به خاوه ن
 عقل و تی گیشته وه کان تا نه وان هه رری گایکیان
 به باش زانی نه م که سه به وریدا بروا ، وه هه رری گایی
 به خراپ بزانی خوی لی لادا . ته گبیر سه به بی
 سه رکه وتنی دین و دنیا یه چونکه هه رمه تله بیک
 کومه لی لی کولیب نه وه چاکه و خراپه ی ده رنه که وی
 وه نه هلی نه و مه تله به به چا وروشنی خه ریکی نه و
 فرمانه نه بن ته گبیر کردن له نایینی اسلاما زور
 نه همیه تی پی دراوه ، خوا ی تعالی نه مری فه رموه به
 پیغه مبه ر (ص) که له کار و بارا پرس به هاوری کانی
 بکا وه له تعریفی پیغه مبه ر (ص) و هاوری کانی
 فه رمویه تی (امر هم شوری بینهم) یه عنی فه رمانیان
 له ناو خویانا به ته گبیره حه زره ت (ص) زور
 موسولمانانی له سه رته گبیر کردن هه ل ناوه مثلاً
 فه رمویه تی (الحزم ان تشاور ذا رأی ثم تطیعه) یعنی
 بیری ساغ نه وه یه له کار و بارا ته گبیر بکه ی به که سیکی

خاوہن عقل له پاشا چي بو دانای به گوی ی بکه ی به لام
پیویسته ته و کهسه ته گیری پی ته کری عاقل و
دوست و ته مین بی ، چونکه له ته گیر کردن به انسانی
بی عقل یا دوژمن یا نائه مین له زهره زیاتر هیچ
پیدا نابی .

هه ندی فهرمو یانه : (المشورة محك الامانة) ،
یه عنی ته مینی خه لك له ته گیر پی کردنیا نا ناشکرا
ته بی له واقعا هه ر کهس له ته گیرا خه یانه تی نه کرد
ته و کهسه به راستی ته مینه .

مه ولانای جامی فهرمو یه تی :
هه ر که در مشورت امین تو شد
گرچه باشد امان روی زمین
چون نهان دارد آنچه مصلحت است
خائنش خوان بحکم دین امین
منیش نویسمه :

اعتبارت نه بی ته مینه کسی
که رچی مه شهوری عالیه به ته مین
تا به دل وهختی مه شهو رهت بی غهش
ری نه جاتت له بو نه کا تأمین

حدیثی شه شههم

(المجالس بالامانة)

یه عنی : جوانی و شهرفی مجلس به ته مینی

دانیشتوانی ټه و مجلیسه وه یه ، واته : مجلس بهم
 شهرطه جوان و خاوه ن شهرفه که دانیشتو وه کانی
 له سهر نهینی یه کانی ناو خویان ټه مین بن وه ټاشکرای
 نه کهن ، به لام ټه مه وه ختی وایه که دانیشتو وانی
 ټه و مجلسه خه ریکی حه رام نه بن ټه گهرنا پیویسته
 هه رکه س به نهینی یه کانیان بزانی ده ری ببری وه
 بو به رهه لستی ټه و پیلا نه تی بکوشی . مقصودی
 حه زره ت (ص) له م حدیثه شریفه هه ل نانی موسو لما نانه
 له سهر شار د نه وه و په نهان کردنی نهینی ، بی گومان
 شار د نه وه ی نهینی زور صفتیکی به ټه هه می یه ته ،
 به شار د نه وه ی نهینی ناموس ټه پاریزری ، گیان و
 مال ټا گاداری ټه کرین کومه ل به یه که وه ټه به سرین .
 زور کومه ل بوون به واسطه ی په نهان کردنی نهینی
 خویان هیزیان گر توه و به ټا مانجه کانیان گه یشتون ،
 بناله سهر ټه مه پیویسته انسانانی موسو لما ن
 پاریز گاری نهینی یه چا که کانی اسلام بکات ، ټه رنا
 ټه که ویته ته نگ و چه ټه مه وه ، ټه و وه خته سهر په نجه ی
 خوی به داخو په شیمانی یه وه ټه گه زیت وه سودیشی
 نابیت ، بویه حه زره ت «ص» فه رمویه تی : (استعینوا
 علی قضاء حوائجکم بالکتمان ، فان کل ذی نعمه
 محسود) ، یه عنی : کومه ک په یدا بکه ن بو
 جی به جی کردنی پیویستی یه کانتان به په نهان کردنی
 ټه و پیویستی یانه چونکه هه مو خاوه ن نعمه تی به خیلی
 پی ټه ببری ، ټه گهر ټاره زوی خوی لای هه مو که س

دەر ببری وا ئه بی له گه لیکیانه وه زیانی توش ئه بی .
 حه زره تی علی - کرم الله وجهه - فهرمویه تی : (سړک
 اسیرک فان تکلمت به فانت اسیره) ، یه عنی : نهینی
 دلت دیلته ، که ئاشکرات کرد ئه وه وه خته تو دیلی
 ئه وی وه پی گیروده ئه بی . هه ندی له تیگه یشته وان
 وو تو یانه : چاک ترینی صغه ته کانی ئاده میزاد
 دو صغه ته :

سخاوته به مال له ری خیر و حق به خیلی به سرر
 له گه ل هه مو خه لق . دانایان فهرمو یانه : بی هیز ترینی
 ئاده میزاد که سیکه نه توانی نهینی یه کانی خوی
 بیاریزی ، وه به هیز تر یان که سیکه له کاتی رقر
 کینه دا به سه ر طبیعه تی خویدا زال بی یه عنی
 له و کاته دا قسه و فهرمانی ناباری لی دهر نه که وی .

مه ولانای جامی فهرمویه تی :

ای شده محرم مجالس راز
 راز هر مجلسی امانت تست
 مکن افشای راز هر مجلس
 زانکه افشای ان خیانت تست

منیش نویومه :

سری مجلس ئه مانه تیکه وه ها
 حفظی ئه و حفظی مال و جاه و سه ره
 هه ر که سی سری خوی بلی به م و به و
 توشی داخی دهر ون و دهر دی سه ره

حدیثی جهوتهم

(القناعة مال لا ينفد)

یه عنی قه ناعت مالیکه نابریته وه .

قه ناعت ته مه یه انسان رازی بی به و ته ندازه
خوای تعالی پی ی ته دا له خواردن و خواردنه وه و جل و
به رگ و شتی تر ، وه دلی خوی نه به سستی به ته ماع و
تاره زوی زیاده وه ، وه به سه روهت و مالی خه لقیش دلی
ناره حهت نه بی .

قه ناعت قازانجی دینی و دنیای زوره ، قازانجی
دینی ته وه یه ته وانهی که به به شی خویان رازین وه
هه ولی تالان کردنی مالی خه لك نادهن له روهی
قیامهت دا توشی لی پرسینه وهی زور نابن ، چونکه مالی
خه لکیان نه خواردوه ، وه جگه له مهش خوا خیری
زوریان بو ته نوی چو نکه به به شی خویان دا که و تون و
صبریان کردوه ، قازانجی دنیاییشی ته مه یه له
ته نگوچه له مه کانی ژیان خویان پی رائه گیری وه
ته توانن بژین و توشی سه رشو ورری و منه تی هه مو
نامه ردیک نابن ، به لام ته وانهی که هه میشه خویان
فیری به رگی جوان و خوارده مه نی خوش و جیگای
ره حهت کردوه که ناره حهتی یه کیان به سه راهان
به گورجی ته روخین و جله وی خویان له ده ست
دهر ته چی .

قه ناعت مه عنای وانی یه که انسان هه ول نه دا

بو بهختیاری خوی وه له سه‌ر ده‌لیلی و هه‌ژاری خوی
 بهیلتیه‌وه ، چه‌نده‌ها ئایه‌تو حدیث هه‌ن که خه‌لك
 بانگ ئه‌که‌ن بو ئه‌وه‌ی کاسبی بکه‌ن وه زیانیکی پر
 له کامه‌رانی پیکه‌وه بنین ، مه‌به‌س له‌و ئایه‌تو
 حدیثانه‌ی که خه‌لق بو زهدو قه‌ناعه‌ت بانگ ئه‌که‌ن
 ئه‌وه‌یه‌ انسان به هه‌موو ریگاییکی راست و چه‌وتا
 هه‌له‌ به‌با وه نه‌یه‌وی مالی خه‌لك زه‌وت بکاو بو خوی
 کوبکاته‌وه ، له‌لاییکه‌وه یه‌که‌ی به‌ئینته‌لا بمری ،
 له‌لایه‌کی تریشه‌وه یه‌کیکی ، تر له‌برسا گیانی
 ده‌رچی ، به‌شی زوری ئه‌و ئایه‌تو حدیثانه‌ی که داوای
 زهدو قه‌ناعه‌ت ئه‌که‌ن ده‌ره‌ق به‌ ده‌له‌مه‌نده‌کانی
 قریش ووتر اوون که به‌سودو فایزو پیلانی شه‌یتانانه
 شانی عه‌ره‌به‌ ره‌شو و رووته‌کان یان قورس کردبو ،
 ئه‌مروش له‌جیاتنی ئه‌وه‌ی که ئه‌و ئایه‌تو حدیثانه‌ی بو
 ئه‌و ده‌وله‌مه‌نده‌انه‌ بخوینرینه‌وه که به‌فایزو غه‌ش
 مالی موسولمانان ئه‌ه‌خون ، داخی گرانم به‌سه‌ر
 ئه‌وانه‌دا ئه‌خوینرینه‌وه که به‌یانی تائیواری به‌ره‌نجی
 شان و عه‌ره‌قی ناوچه‌وان هه‌ول ئه‌ده‌ن که‌چی هه‌ر
 له‌مه‌ینه‌تو ده‌ردی سه‌ری رزگار نابن ، وه‌وایان حالی
 ئه‌کری که ئه‌بی هه‌تا ئه‌مرن له‌سه‌ر حالی خو‌یان
 بمیننه‌وه ، وه‌هیچ هه‌ول و ته‌قه‌لایه‌ک نه‌ده‌ن بو چاک
 کردنی ئه‌وضاعی خو‌یان .

مه‌ولانای جامی فه‌رمویه‌تی :

صاحب حرص را ز خوان گرم
فیض و احسان نمی رسد هرگز
به قه ناعت گرای کان مالی است
که به پایان نمی رسد هرگز
منیش نویسمه :

نه هلی حرص و طمع به روژو به شهو
وه کو دهرویشی دل پهریشانه
هه رقه ناعت به کاره بو انسان
وسعتی حاله ، عزتی شانه

حدیثی هه شتتم

(الغنی الیأس مما فی ایدی الناس)

یه عنی : دهوله تمه ندی بی ئومیدی له وهی واه له
دهستی خهلقا ، بهممه عنایه دهوله تمه ندی هه ر ئهمه
نی یه انسان سهروهت و حورمه تی بی ، به لکو
دهوله تمه ندی راستی ئهمه یه انسان له خویا ئه وه نده
همه تی به رزو طبیعه تی بلاوو عزه تی نه فسی بی ،
ئومیدی به مال و نعمه تی کهس نه بی وه ئیشیکی
وه ها بو خوی ساز بکا بی احتیاج بی له خهلق ،
ئه گهرنا انسان با دهوله تمه ندیش بی که طبیعه تی
سوک بو وه چاوی له خهلقه وه بو ئه وه له لات لات تره .

حقیقه تی ئهم حدیثه شریفه ههمو ئاده میزادیک
بانگ ئه کا بو ژیانیکی مهردانه و گوزه رانیکی

بهختيارانه ، وه ئهم ئاموژگاريه نيشانمان ئهـدا
 ههروه كو انسان له له شو و ئهـنداما له ههـموو كهـسي
 جيايه ، پيوست ئهـكا ئهـسبابي ژيان و گوزهـرانيشي
 سهـربهـخوو جيايي ، چونكه خوا ئهم خهـلقانهـي بو ئهـوه
 دروست نهـكردوه بهـبي پيوستتي و ناـعـيـلاجـي ، خويان
 بـكـهـن به باري نارهـحهـتي لهـسهـر خهـلـقي تر . قـانـونـي
 دنيا داواي ئهـوه ئهـكا ههـر كهـس بو استـراحـهـتي خوي
 ههـولـبـدا لهـ ريگاييكي حـلال و شهـرافهـتـدارهـوه
 گوزهـران پهـيداـبـكا ، انساني تهـمهـل لهـناو ئادهـمـيزاـدا
 وه كو مردو لهـناو كوـمهـلهـي زينـدودا ، ياخود وه كو
 انسانيكي افـليـج لهـناو چهـند انـسـانـيـكي جـوان و
 پـالـهـوانـدا ديارى ئهـدا ، وه انساني شهـرفـي بي
 بهـمهـرـهـنگه رازى نابي .

لـقـمـانـي حـكـيم بهـكوررهـكهـي خوي فهـرمـوهـه :
 خوتـپـيارـيزه لهـ داواـكـردـني شـت لهـخـهـلق ، داواـكـردـن
 دودهـردـي ههـيه ، يهـكهـم ئهـمهـكه ئاـبرـروي انـسـانـي
 پـيـئـهـرـروا . دوهـم ئهـمهـيه بهـسوـكي تهـماـشا ئهـكري .
 ههـندـي زانـايـان ووتـويـانه احتـياجـيت بهـهـر كهـس بي
 ئهـبي بهـديـلي وه لهـ ههـر كهـس بي احتـياجـبي ئهـبي
 بهـهاوچهـشن و هاودهـمي .

له عهـرهـبيـكيـان پرسـي دهـردـي بيـدهـرمان چـيـيه ؟
 ووتـي (حـاجـة الكـريـم الى اللـيـم) ، يهـعـني : احتـياجـي
 كهـوتـني پـياوي بهـحـورمهـت و ناموس بو لاي پـياوي
 نامهـرد ، چونكه ئهـگهـر احتـياجـي يهـكهـت جـي بهـجـي بـكا

ٺه ٽڪا به به ندهي خوي ، ٺه گينا به سوکي
 ٺه ٿي گير ريت هوه ، له بهر ٺه مان هيه جه زرت « صلي الله
 عليه وسلم » فهرمو ويه تي : (لان ياخذ احدكم حبله
 فيأتي بحزمة الحطب على ظهره فيبيعها فيكف الله به
 وجهه ، خير له من ان يسأل الناس اعطوه أو منعوه)
 يه عني قه سهم به خوا ، يه کي له ٺيوه گوري سه کهي
 هه لگري و کولي دار به پشتي خوي بيني و بي فروشي بو
 گوزه راني خيزانه کهي صه رفي بکاو ٺا بروي خوي
 پي پياري زي چا کتره بوي له وه که داواي شت له خهلق
 بکا چ بيده ني چ نه يده ني .

بيداری :

ٺه ي خوشه ويسته کان ! له تفصيله وه گومان نه بهن
 که و ابو خويندن بي سوده ، وه چاک وايه خه ريکي
 کاسبي بين ، بوچی ؟ چونکه خويندن خوي
 کاسبي يیکه له هه موو کاسبي يیک به ٺه هميه ترو
 قازانجي زياتره ، ٺيشي دنيا و دين پيوستي به علم
 هه يه وه به بي علم و معارف هيچ ميلله تي نه
 سه رکه و تني دين نه دنياي دهست نا کهوي ، ٺه گهر
 شيوه ي کاسبي وه کو ٺاده ميزادیک وابي ؛ علم
 له و ٺاده ميزاده دا وه کو رونا کي چاوان يا هيزي گيان
 وايه .

مهولانا ي جامي فهرمو يه تي :

گر دلت را توانگری بايد
 که توانگر دلی نیکو هنر يست

بازکش دست همت از چیزی
که به دست ته صه روفی دیگر است
منیش نویومه :

مال و ده ولت نه سه روه ته نه لباس
نه عه مارت نه قه یسه ری نه ته ساس
ته مه یه ده ولت ته گهر مه ردی
بی رجا بی لاه جاه و نعمه تی ناس

حدیثی نوهم
(لیس الغنی عن کثرة العرض ،
انما الغنی غنی النفس)

یعنی : ده وله تمه ندی به زوری شت و مه ک نی یه ،
به لکو ده وله تمه ندی ته نها ته وه یه دلت
ده وله تمه ندی .

چونکه مه عنای ته هم حدیثه له حدیثی پیشو
جیاواز نی یه ، نویینی هیچ تفصیلاتیکمان
به پیویست نه زانی .

مه ولانای جامی فهرمویه تی :
نه توانگر کسی بود که به مال
کار پردازو چاره ساز بود
آن بود کز شهود فضل خدای
از زرو مال بی نیاز بود

منیش نو سیومه :

دهوله مه ندی ئه وه نی یه که به بار

ههل بریژی مه تاعو ، زهرر به طبق

دهوله مه ندی له سهه ر حدیثی صحیح
نفسی شادو دلی گوشاده ، به حق

حدیثی دهههم

(یشیب ابن آدم ویشب فیه)

خصلتان الحرص وطول الامل)

ئه مه روایه تی هه دیته به مه عنا ، اصلی لفظی
حدیثه که وه کو له بخاری شریفا روایه ت کراوه له
انسی کورری مالک هوه - خوای لی رازی بی - ئه مه یه :
(یکبر ابن آدم ویکبر معه خصلتان الحرص وطول
الامل) یه عنی : ئاده میزاد به ته مه ن پیر ئه بی ، به لام
دوخو له گه لیا جوان ئه بنه وه یه کهم ته ماع دوه ههم
دریژی ئومید ، ته ماع یه عنی زوری حه زو ئاره زو
له دهوله مه ندی و پایه به رزی ، ئه م خووه زور خراپ و
ناشیرینه ، وه بنچینه که ی له سهه ر ناره زایی یه به به شی
خوا ، ئه ر نا ئه گه ر انسان به به شی خوا رازی بی هه ولی
ناشه رعی و له ئه ندازه به ده ر نادا ، که انسان له سهه ر
ئه م خووه مایه وه حالی وای لی دی ، له هه ر ریگاییکه وه
دهوله مه ندی و پایه ی به رزی ده س کهوی هه ر چه ند

خلافي شهرعو شرفو انسانيتيش بي قبولي ته كا ،
 ته م همو فرماني بي مه عنايه كه هه ن وه كو دزي ،
 جه رده يي ، كوشتن ، خواردني سـودو به رتيل ،
 وه رگرتني وه ظيفه ي سوكو بي قابله ت ، زوريان له
 ته ماعه وه پهيدا ئه بن ، تيگه يشـتووان ليكيان
 داوه ته وه انساني ته ماع كار تا له دنيا دا بي هه ميشه
 ناره حه ته ، وه ئاخري به دهردي خراپ ئه رروا وه
 هه رگيز دلي تير نابي ، بويه حه زره ت « صلي الله عليه
 وسلم » فه رمويه تي : (اياكم والطمع فانه الفقر
 الحاضر) يه عني خوتان بپاريزن له ته ماع چونكه
 به راستي ته ماع هه ژاري هه ميشه يي يه ، به م مه عنا
 كه سي ته ماع كاربي بامالي دنيا شي ببی ته وه له بهر
 ته و حاله تي خويه تاماوه هه ژاره وه قـهـت دلي تير
 نابي . ته هلي عقل ووتويانه : كه سي بيه وي له دنيا دا
 به ئازادي بژي ريگاي ته ماع نه دا بو دلي خوي . له
 اسكندريان پرسى خوشي و ناخوشي دنيا به چي
 ته بي ؟ له جوابا ووتى خوشي دنيا به قه ناعـهـت و
 ناخوشي دنيا به ته ماع كاري يه . هه ندي كه س
 ووتوويانه ، به نده له دنيا دا سي جوړه : به نده ي (رق) ،
 به نده ي ئاره زو ، به نده ي ته ماع : به نده ي (رق) ته و
 كه سه يه يا ديلي شه رره يا له نه ته وه ي ديله وه
 كررين و فروشتني به سه را ديت . به نده ي ئاره زو
 كه سيكه ئه وه نده خزمه ت كاري ئاره زوي خوي بي
 حه زي له هه رچي كرد بو به جي هيناني ته و شته خوي

سوك و ذهليل و بى شرف ته كات . به ندهى ته ماع
كه سيكه له هه رلايى ته ماعيكى چاوپى كه وت بو ته و
ته ماعه گيانى خوى ته خاته خه ته ره وه ، وه خوى له ناو
ته با . زيانى ته ماع ته وه نده زوره انسان ته توانى بلى
له و روژه وه دنيا هه يه تا ئيستا هه ر ناره حه تى ييك
روى داوه ده سى ته ماعى تيا بو وه .

دريژى ئوميد ته وه يه انسان ته وه نده له تاثيرى
قدره تى خوا بى ئاگا بى له سه ر هه رشتى كه ئاره زوى
كرد خه يالى دور و دريژ بكا . مثلا هه ر له ئيستا وه بو
را بواردن و خوشى چه ند سالى تر ده س بكا به خه م
خواردن وه يا له ترسى هه ژارى حقوقى شرعى بگريه و
نهى دا وه يا به ئوميدى ته مه له پاش چه ند سال
رو ته ييكى ده س بكه وى ئيستا خوى توشى خلاف
شه رع و بى شرفى بكا .

شايانى زانينه كه ته ماع و دريژى ئوميد له ئيشى
چا كه دا به ختيارى ييكى ته واوه ، پيوسته انسان
هه رگيز كول نه دا له فير بونى علم و معارف و
ريك خستنى قازانجى دينى و دنيايى موسولمانان دا ،
به چه شنى كه موافقى شه ريعه ت بى ، پيوسته له
روژه كانى استراحت دا انسان خه ريكي به ك خستنى
موسولمانان و نه هيشتنى ناكو كى و دودلى بى له
ناويانا ، وه هه ول بدا بو ئاماده كردنى ته سبابى
به ره له ستنى دوژمن نه وه ك له كاتى خه ته ردا زال ببى
به سه رمانا ، وه بو ته وهى له كاتى فرصت دا

موسولمانان سهر كهون .

مهولانای جامی فهرمویه تی :

آدمی زاده پیری افزاید

هرزمان دربنای عمری خلل

لیک در وی جوان شود دو صفت

حرص در جمع مال و طول امل

منیش نویومه :

پیر ئه بی ئاده می به عمر و مزاج

پرر ئه بی قالبی له دهر دو خلل

هینده به دبه خته جوان ئه بیتو لهوا

صفه تی پیسی حرص و طولی امل

حدیثی یازدههههه

(من لا یرحم الناس لا یرحمه الله)

یه عنی : کهسی رهحم به خلق نه کا ، خوای
تهعلاش رهحم بهو نا کا ئهه حدیثه شریفه ههه مو
ئاده میزاد ههل ئه نی لهسه رهحم کردن به
هاوچه شنی خویان ، تا خوایش رهحم بهوان بکا ،
چونکه انسان که به توندی و رقو کینه له گهل خهلقا
جولایه وه ، دلی رهش ئه بیته وه وه دوعای شهه رر
ئه که ویته شوینی ، وه دهر گای ئه سبابی چاکه ی
لی ئه به سری ، کهوای پی هات ئه بی به مستحق غصبی

خوا ، نه گهر ماوه يه کيش وازی لی بیني ئاخري ههر
غضبي لی نه گري ، وه کو پیشینان ووتویانه : (خوا
دیر گیره و سهخت گیر !) .

جا ههر چه نه د پیویسته انسان له گهل ههمو
که سیکا به رحم بی ، به لام له ده ره جه کانی رحم دا
فهرق هه يه ، ئاشکرایه رحم کردن به انسان
ضعیف و داماو یا غه ریب ، یا خزم و کهس و کار ،
یا که سیکي لی قه و ماوی نه جیب ، یا کهسی قازانجی
بو خهلق بوبی ، له خلقی تر پیویست تره . رحم و
ناسیاری به هیزترین نه سبابی رزگار بونه وه
توندی و روترسی به هیزترین نه سبابی نا ئومیدی یه ،
زور کاری ناراحت به خوشی جی به جی بووه ، وه زور
کاری ره حهت و ئومیدی چه ند ساله به واسطه ی دو
قسسه ی خراب و دو جولانه وه ی نامناسبه وه له دهس
دهر چووه بویه حه زرهت «ص» فهرمویه تی : (من اوتی
حظه من الرفق فقد اوتی حظه من الدنيا والآخرة) ،
یه عنی کهسی بهشی خوی له نه رمی و رو خوشی پی درابی
نه وه بهشی خوی له دنیا و قیامت پی دراوه . حه زره تی
معاویه فهرمویه تی سه رم سورر نه مینی له که سیک
به توندی و تور ره یی خه ریکی فرمانی بی که چی له
ده سه لاتیشیا بی به خوشی جی به جی بکا . هه ندی
له حکما فهرمویانه : دهستی نه رمی بهری سه لامه تی
نه چنیته وه ، دهستی توندی و تور ره بیش داری
په شیمانی دا نه چه قینی .

مهولانای جامی فہرمویہ تی :

رحم کن رحم زانکہ بر رخ تو
در رحمت جز از تو نگشاید

تا تو بر دیگران نبخشایی
ارحم الراحمین نبخشاید

منیش نویسمہ :

تا حیاتت ہہیہ رحم کہ بہ خہلق
بہ قسہی خوش و سہرفی نان و درہم

تو کہ رحمت نہبی ، خودا ناکا
لہ حقہی تو ، نہ رحمت و نہ کرم

حدیثی دوازدهہم

(من لم یشکر الناس لم یشکر اللہ)

یہ عنی : کہ سی خوی وابی سوپاسی نعمہ تی
ئادہ میزاد نہ کا ، ئہوہ سوپاسی نعمہ تی خوایش
ناکا .

سوپاس ئہمہیہ انسان دان بنی بہ نعمہ تی خاوہن
نعمہ تا ، وہ لہ ئہ ندازہی خویا بہ زوبان تعریفی بکا ،
وہ حقوقی وفا را بگری ، انسان کہ طبیعہ تی پیاوانہو
ئہ خلاقی مہردانہ بو ، ہہر کہ س چاکہ بیکی لہ گہل کرد
لہ پیش چاویا رای ئہ گری ، وہ سوپاسی ئہو کہ سہ
ئہ کا ، وہ کہ حالی لہ گہل ئادہ میزادا وای پیہات

چا کتر سو پاسی نعمه تی خوایش ته کات ، به لام ته گهر
طبیعه تی سیله بو ههروه کو حقوقی ئاده میزاد
ته شاریته وه به گویره ی سو کی طبیعه تی خوی
سو پاسی خوایش نا کا ، چونکه هه ر خوییک له دهرونی
انسانا دامه زرا ده رباره ی هه مو کهس نیشانه ی
دهر ته کهوئ .

سو پاسی نعمه ت زور جوانه ، پیویسته که تا
نعمه تی نعمه ت ده ر زیاتر بی له به رابه ریه وه سو پاسی
انسانیش زیاتر بی ، بویه پیویسته له پیش هه مو
که سیکدا سو پاسی نعمه تی خوا بکا ، چونکه هه مو
نعمه تیک به ری ئاره زوو هیزی ئه وه . له پاش
سو پاسی نعمه تی خوا پیویسته انسان سو پاسی
نعمه تی باوک و دایک بکا ، چونکه له خوا به ولاوه له
هه مو کهس حقوقیان زور تره ، بویه خوا له قرآنا
فه رمویه تی : (ان اشکر لی ولوالدیک) ، یه عنی
سو پاسی نعمه تی من و باوک و دایکت بکه ، ئه مجار
سو پاسی ماموستاییک که علم و معارف پیشان بدا ،
وه انسان له تاریکی نه زانی دینی و دنیایی بخاته
رو ناکی زانست و به ختیاریه وه . ئه مجار سو پاسی
حاکمی عادل که مایه ی استراحه تی میلله ته ، ئه مجار
سو پاسی نیشتمان و دانیشستوانی نیشتمان ،
ههروه کو نیشتمان بووه به بیشکه ی پهروه رده بون و ،
دانیشستوانی نیشتمان بوون به واسطه ی ژیا نی تو
ههروه ها پیویسته توش بو ئاوه دانی و قازانج

گه یاندن به دانیشتوانی ههول بدهی ، تا له پاش
مردنی خوت اولادو فامیلت له نیشتمانا به بهختیاری
دینی و دنیایی یه وه بژین .

بی گومان سوپاسی نعمه تی ئاده میزاد ئه بی له
ئه ندازه ییکا بی شه ریه ت قه بولی بکا ئه نا ئه بی به
دروو دوو رویی و منافقی ، له دنیا دا که سی استحقاقی
سوپاسی نعمه تی هه یه ، که له سه ر نعمه ته که ی منه ت
دانه نی ئه نا اعتبارو قه دری ئه که وی ، وه کو هه ندی
له حکما فه رمویانه :

(من من بمعروفه سقط شکره ، ومن اعجب بعمله
حبط اجره) یه عنی : که سی له سه ر نعمه تی خوی
منه ت دانی حقی سوپاسی نامینی وه که سی به
کرده وه ی چا که ی خوی بایی بیی ، خیری بو نا نوسری .
مه ولانای جامی فه رمویه تی :

بتو نعمه ت ز دست هر که رسد
نه بمیدان شکر گویی پای
کی به شکر خدا قیام کند
تارک شکر بندگان خدای
منیش نویومه :

هه ر که سی نعمه تی به تو دابی
لاته ، پاشایه ، شیه ، دانایه
گه ر نه که ی شکری نعمه تی ، نا که ی
شکری خالق که تاکو ته نهاییه

حدیثی سیازدهههم

(ان الله يحب السهل الطلق)

یه عنی : به راستی خوا انسانی طبیعت نه رمو
رووخوشی خوش نه وی .

ثا شکر ایه هه رکس روی خوش بی نه و که سه
نیشانه ی به ختیار ی به ناوچه وانیه وه یه ، قسه ییکی
کور دی یه ته لی : انسانی روخوش مژده ی به هه شتی
پی یه ؛ انسانی روترش ده نگ و باسی جهنم ! انسانی
که روی خوش بو هه رکس چاوی پی بکه وی دلی
خوش نه بی ، وه هه رکس احتیاجی ییکی پی ی بی
ته توانی پی ی بلی ، وه ته گهر له ته هلی علم و معارف
بی قازانجی لی ته کری ؛ به پیچه وانیه وه انسانی
روترش یا قازانجی بو کهس نابی ، یا ته گهر قازانجی
بی به تالی روی به تالی ته کاته وه ، وه کو ووتوو یانه
سر که ی روخوش له حه لوای روترش خوشتره .

له ئایینی اسلام دا روخوشی زور مهمه ، وه قسه ی
خوش به صدقه دانراوه به راستی انسان ته گهر
مالیشی نه بی پیدا به خهلق مادام به روخوشی له گه لیان
بجولیتته وه و جوابیان بداته وه وه کو مالی پیدا بن وایه ،
بویه حه زره ت «ص» فهرمو یه تی : (انکم لا تسعون
الناس باموالکم ، ولكن یسعهم منکم بسط الوجہ
وحسن الخلق) یه عنی : ئیوه ناتوانن مال و
سهروه تتان بکه یینن به هه مو که سیکا ، به لام

ئهتوانن روخوشي و خوش خويي تان بگه يين پيايانا ،
يه عني مالتان بهشي ههمو ئاده ميزاد ناكا بهلام
خوي باش بهشي ههمويان ئه كا ، چونكه انسان
ئهتواني بهروخوشي له گهل ههمو ئاده ميزادا
بجوليته وه .

مهولاناي جامي فهرمويه تي :

تا خدا دوست داردت ، با خلق
يك دلو و يك زبان و يك رو باش

شاد طبع و شگفته خاطر زي
نرم خوي و گشاده ابرو باش

منيش نوسيو مه :

گهر بهدل طالبي نه جاتي برا !
يه كدلو و يه كزوبان و يه كرو به

سالم و خوش كلام و خوش مشرب
دائماً ميهره بان و گولرو به

حديثي چوارددهم

(اطلبوا الخير عند حسان الوجوه)

يه عني : داواي چاكه و قازانجي ديني و دنيايي
بكه ن له لاي ئه و كه سانه كه رويان جوانه ، چونكه
ره نك و خو مناسبه يان به يه كه وه هه يه ، كه انسان
ره نكي جوان بو ؛ زور نزيكه خو و طبيعه تيشي نه رمو

پیاوانه بی وه له گهل لی قسه و ماوو داماوانا یارمه تی و
 پیاوه تی بی بی ، یاخود مقصود له روجوانی دهرون
 گوشادی و روخوشی یه له کاتیکا کهسی داوای چاکه ی
 لی بکا ، بنا له سهر ئه مه مه عنای حدیثه که وایه داوای
 چاکه بکه ن له کهسی که روی خوش بی . چونکه مادام
 انسان له وکاتانه دا روخوش بی یا فرمانی انسان
 ریک ئه خات وه یا به قسه ی شیرین و به ادب جوابی
 ئه داته وه . دیاره مقصود له داواکردنی
 چاکه ئه وه نی یه انسان وه کو سوالکه ر بچیته لای
 روخوشان ، وه داوای شتیان لی بکا . به لکو مقصودی
 چه زره ت (ص) ئه وه یه انسان که ئاره زوی له
 تی گه یشتن و پی گه یشتن ، وه یا له په یدا کردنی
 دهس مایه بو کاسبی ، وه یا ویستی له ته نگ وچه له مه و
 ناره چه تی ییک رزگاری بی له هه مو ئه مانه دا تابوی
 دهس بدا ، په نا به ریتته بهر انسانانی روخوش و
 طبیعت مهردانه .

مهولانای جامی فهرمویه تی :

بر دری خوب روی منزل گیر

چون په یی حاجتی بیرون آیی

تا ازان بیشتر که حاجت تست

دهد ، از دیدنش بیاسایی

منیش نویومه :

هه‌رده‌می توشی علتی هاتی
ده‌ردی دنیا بی ؛ یا مضرتی دین
بو ده‌وا هه‌ر په‌نا به‌روخوش به
گه‌ر طبییش نه‌بی حبیبه‌ یقین

حدیثی پازده‌هه‌م

(الكلمة الطيبة صدقة)

یه‌عنی : قسه‌ی خوش صدقه‌یه .

چونکه مقصود له صدقه دل‌خوش کردن و به‌هیز
کردنی برایه‌تی‌یه له‌گه‌ل موسولمانان ، که‌واته
دیاری‌یه هه‌روه‌کو انسان به‌خششی بی له‌گه‌ل
موسولمانان ناسیاری له‌ناویانا په‌یدا ئه‌بی ، به‌قسه‌ی
خوشیش عه‌ینی مقصود دیته‌جی ، سه‌ره‌رای ئه‌مه‌ش
بناله‌سه‌ر ظاهری احادیث صدقه ته‌نها ئه‌مه‌نی‌یه
انسان پاره‌و شت‌ومه‌ك بدا به‌خه‌لق ، به‌لکو هه‌ر
چاکه‌یی بی له‌گه‌ل هه‌ر مستحق‌ی بکا ئه‌وه صدقه‌یه ،
که‌وا بو ئه‌گه‌ر وورد‌بینه‌وه ئه‌زانین لا‌بردنی
ناره‌حه‌تی ، وه‌کو به‌ردودارو دررک له‌سه‌ره‌ریگه
صدقه‌یه ، کومه‌کی لی‌قه‌وماوان صدقه‌یه ، تکا بو
رزگار کردنی داماوان صدقه‌یه ، چونه‌لای نه‌خوش
صدقه‌یه ، دل‌خوشی دانه‌وه‌ی انسان خه‌مبار
صدقه‌یه ، شوین که‌وتنی جنازه صدقه‌یه ، شاره‌زایی
کردنی انسانی نه‌شاره‌زا صدقه‌یه قسه‌ی خوش
صدقه‌یه .

مهولانای جامی فہرمویہ تی :

سخن نـسـرم گـوی با سائل
گر زمالش نمی دہی صدقہ

زانکہ در روی اہل حاجت هست
قبول خوش از مقولہی صدقہ

منیش نویومہ :

دلی سـوالکـہر بـہ ناگری محنت
پرر لہ ئیش و خروش و دہردو کولہ

نعمہ تت گہر نی یہ قسہی شیرین
صدقہی شرعی یہ و بہ راتی دلہ

حدیثی شازدہ ہم

(السـماح رباح)

یہ عنی : سخاوت و بہ خشش مایہی قازانجہ بو
خاوە نہ کھی .

بی گومان انسانانی خاوەن بہ خشش لہ دنیاو
قیامہ تا قازانجی پی ئہ گا ، قازانجہ دنیاپی یہ کھی
ئہ مہ یہ : یہ کہم انسانانی سخی ناوبانگی چاکھی
ئہر روا بہ دنیا دا ، کہ روی کردہ ہہرجیگایی
بہ حورمہت تہ ماشای ئہ کری ، ئاشکرایہ ژیان بو
انسانانی بہ ناموس ئہ وہ یہ لہ گہل حورمہ تا بی ، انسان
کہ حورمہ تی نہ بو مردنی چاکترہ ، دوهہم : انسانانی

خاوهن بهخشش ههروهختی توشی نارهحه تی ییک هات
 به واسطه انسانیه تی خویه وه هه مو که س دهستی
 ئه گری و یارمه تی ئه دا ، سی هه م : بهخششی
 به هه ر که سی دابی ئه و که سه ئه و پیاوه تی یه ی ئه وی
 له بهرچاو ئه بی وه کو مشهوره : (انسان بهنده ی
 احسانه) • چواره م : تجربه کراوه پیاوی خاوهن
 بهخشش هه ر ده و له مه ندییکی بی به رهحه تی ئه ی خوا
 وه ئه بی به مایه ی حه سانه وه ی ، به لام انسانی
 رژدوسوک و چاوچنوک رهحه تی له مالی خوی نابینی
 به هه ر ره نگی بی خوا دوژمنیکی وای بو تایه ن ئه کا
 گوزه رانی لی تال بکا ، ته نانه ت ئه ولادو خیزانی خوی
 لی ئه بن به دوژمن • پینجه م : انسان که به بهخشش
 بو هه ر گری ییکی هاته ری زو بوی ئه کریتسه وه •
 قازانجه دینی یه که شی ئه مه یه خوای ته عالا
 فه رمویه تی : مثالی ئه و ماله که موسولمانان له ری
 خوادا صه رفی ئه که ن وه کو دانه ییکه که جوتیاری له
 زه وی ییکا بیچینی وه ئه و ده نکه حه وت چلی لی سه وز
 بی وه له هه ر چلی گولی وه له هه ر گولی سه دده نک
 په یدا بی ، که به م حساب به له هه ر ده نکی حه وت سه د
 ده نک دیته به ره هه م • خولاصه جزای چاکه له
 قیامه ت دا تا حه وت سه د چه ندانه ی له ریدا هه یه ، وه
 بو هه ر که سی که خوا ئاره زووی لی بی له و ئه ندازه یه ش
 زیاد ئه کات •

دیاره مادام که خوای ته عالا مثالی چاکه ی به

تووی جوتیار هینایه وه ده رئه که وی ههروه کو له
 فه لاهه تا ئه گهر تووچاکترو جوتیار ووریاترو
 جیگه جوتیه که باشتر بی زورتیر قازانجی ئه بی ،
 ههروا له احسانیشدا تا ئه وشته که ئه بهخشیری
 به سودترو ئه و که سه پی ئه دری محتاجترو
 ئه و که سه خیره که ئه کا نیازی پاکتری بی ، جزای
 زورترو ، ده ره جاتی جزا له م خصوصانه وه تفاوت
 ئه کا که و ابو هه ر که سی بهخشش بکا پیویسته
 له م خصوصانه وه زور سه رنج بدا .

مهولانای جامی فهرمویه تی :

سود اگر بایدت ز مایه ی خویش
 دست بخشش گشاو بخشایش

سودت اکنون ستایش و فردا
 در جوار خدای آسایش

منیش نویومه :

تاجری طالبی حقیقت بی
 پی ی بلین راه و رسمی سودی حلال

یهك به هوسه د بدا له دنیا دا
 له قیامت وهری گری به کمال

حدیثی هه قده ههم

(تهادوا تعابوا)

یه عنی : دیاری بو یه کتر بهرن ، خوشه ویستی تان

له ناوا په یدا ټه بی .

ټاشکرایه انسان دیاری بو هر کهس بهری ،
خوشه ویستی یان له ناودا په یدا ټه بی .

ټاشکرایه انسان دیاری بو هر کهس بهری
به ټومیدی خوشه ویستی و ناسیاری ، سود
ټه به خشی ، ټه گهر دیاری بو دوژمن بهری ، دلی له
دوژمنایه تی په شیمان ټه بیته وه ، وه ټاماده ټه بی
بو ناسیاری و دوستایه تی ، وه ټه گهر بو که سیکي
دوستی بهری خوشه ویستی و دوستی یان تازه
ټه بیته وه وه به هیز ټه بی .

مهولانای جامی فهرمویه تی :

دوستی مغزو پوست دشمنی است
تا کی ازمغز سوی پوست شوی

به هدایا کنند دادو ستد
تا بهم زان وسیله دوست شوی

منیش نویومه :

نعمه تی گهر بی له دنیا دا
دوستی ټه هلی رشدو تقوایه

دوستی وهك بناو هدیه اساس
دیده نی دوست وه کو چرا وایه

حدیثی ھەژدەھەم

(آفة السّماح المنّ)

یەعنی : دەردی سەخاوەت و بەخشش منەت دانانە لەسەر ئەو کەسە نەمەتە کە ی پێ ئەدری .
بەڵی : انسان کە لەسەر نەمەتی خوی منەتی دانا لە دنیا و قیامەت دا جزای ئەفەوتی ؛ چونکە انسانی خاوەن نەمەت وەختی بە حورمەت تەماشای ئەکری کە باسی نەمەتە کە ی خوی نەکا وە ئا بر روی نەمەت پی دراوە کان را بگری ، ئەگەرنا نەمەت بە ھەر کەسی بدا وە لە ناو خەلقا باسی بکا ، ئەو چەجایی ئەو ئەو کەسە جەزای بەخیر بداتەو وە سوپاسی نەمەتە کە ی بکا بە دل ئەبی بە دوژمنی وە وەختی جەزای قیامەتی دەست ئەکەوی کە ھەرچی ئە بەخشی بە نیازی رەزای خوابی وە لە سەر نەمەتە کە یش منەت دانەنی ، ئەگەرنا بە منەت دانان و ئازاردانی ھەزاران خیرە کە ی بە تال ئە بیتەو وە ، وە سودی نامینی ، بە گویرە ی قرآنی شریف انسان ئەگەر قسە ی خوش لە گەل ھەزاران و لی قەوماوان بکا ، بە صدقە بوی ئەزمیری .

بەلام صدقە یەك کە منەتی لەسەردانی بی سودە وە بە گوناو بوی ئە نوسری . ئەم حدیثە شریفە بە شیکە لە حدیثیکی درێژ کە مەعنا کە ی ئەمە یە : دەردی زیرەکی و فصیحی زوبان درێژی یە لەسەر ھاوری یان ،

دهردی ئازایی ظلم و زور کردنه ، دهردی بهخشش
منهت دانانه ، دهردی جوانی خوبه باش زانینه ،
دهردی عبادت تهمله‌لی‌یه ، دهردی قسه درو کردنه ،
دهردی علم له‌یاد بردنه‌وه‌یه ، دهردی حلم و حه‌وسه‌له
په‌له‌کردن و خورانه‌گرتنه ، دهردی شرف و پیاوه‌تی ،
خولی بایی بونه ، دهردی سخاو‌ت اسراف کردنه .

مه‌ولانای جامی فهرمویه‌تی :

کی به نعمت کسی شود دل‌گرم ؟
چون زمنت کنند دم‌سردی

غیر باد خزان منت نیست
آفت روضه‌ی جوانمردی

منیش نویومه :

ئه‌هلی بهخشش که ئه‌هلی منت بو
با فریدی زمانه‌بی ، خرفه

له‌به‌ره‌و منته‌ی به‌ئه‌مری خوا^(۱)
ئه‌جرو مالی به‌ده‌فعه‌یی تلفه

حدیثی نوزده‌هه‌م

(البلاء موکل بالمنطق)

یه‌عنی : ناره‌حه‌تی به‌سراوه به‌قسه‌وه .

قسه‌کردن بو انسان واسطه‌ی ناسیاری و
ئاشنایی و یاری‌یه‌دانی ئاده‌میزاده ، قسه‌ئه‌سبایی

(۱) له‌به‌ره‌و = له‌به‌رئه‌و .

په یدا کردنی بهختیاری دنیاو قیامه ته قسه ته را زوی
 به راورد کردنی پیاوړتۍ و ناپیاوړتۍ ، وه کو مشهوره :
 (الکلام صفة المتکلم) ، په عنی : قسه ته خلاق و
 خو وړه و شتی قسه کهر ته گه یینی . بی گومان انسان
 تا قسه نه کا چو نیه تی و خو وړه و شت و طبیعه تی
 ده ر نا که وی که قسه ی کرد هه مو ئاشکرا ئه بن ،
 که و ابو ئه بی انسان له قسه کرد نا زور به پارېز بی ،
 وه هره و هختی ویستی قسه یی بکا له پیشا
 و ورد بیت ه وه ته گهر سودی هه یه وه قسه ییکی
 شرعی و بی زیانه ، ته و جار بیکا بویه چه زرت (ص)
 فرمویه تی : (رحم الله امرء قال فغنم أو سکت فسلم)
 په عنی : ره حمه تی خوا له که سی بی قسه یی بکا قازانجی
 لی ده ست که وی یا ده نگ نه کاو له ضرری قسه
 سه لامه ت بی .

تیگه یشتووان چه ند ئا دایان بو قسه کردن
 داناوه ، په کهم تا پیویستی به قسه کردن نه بی
 نه ی کا ، که و ابو له خویه وه قسه ی بی سود
 به ده میان هی ، وه ته گهر شتیکیان له یه کی تر پرسی
 ته م زو جواب نه داته وه ، مه گهر ته و که سه جوابه که ی
 پی نه در یته وه ، وه جوابی قسه که یش پیویست بی ،
 هه روه ها قسه نه خاته ناو به یینی قسه ی خه لقه وه تا
 گفتوگو تیک نه چی . دوه هه م زیاتر له نه ندازه ی
 پیویستی قسه نه کا ، بو ته وه ی نرخی نه شک ی ،
 ته لباس به و گران به هایی به که مه ، مادام زور بو

قیمه تی ئەشکی . بویه عاقلان ووتویانه انسان
هه‌میشه عقلی به‌سه‌ر قسه‌یا زال بی چاتره له‌وه
قسه‌ی به‌سه‌ر عقلیا زال بی . سی‌هم له‌پیش
قسه‌کردنا بیر بکاته‌وه له‌قسه‌که‌یا تا قسه‌ییکه
ریک‌وپیکه‌ی وا که بو ئەوه‌خت و جیگایه ده‌ست‌بدا

بدوزیته‌وه ، وه‌کو ووتویانه : (هر سخن جایی و هر
نکته‌مقامی دارد) وه‌قسه‌که له‌دلی خویا لیک‌بدا ته‌وه
نه‌وه‌ک له‌پاشا ضرری لی‌ببینی وه‌کو ووتویانه قسه‌ی
له‌پیش کردنا وا له‌به‌ندی خانه‌ی انسانا له‌پاش
کردنی انسان له‌به‌ندی خانه‌ی ئەوایه . چوارهم : قسه‌ی
ئه‌بیت له‌ئه‌ندازه‌ی شانی خاوه‌نه‌که‌یا بیت تا له‌
وه‌ختی ئیش کردنا روزهرد نه‌بیت . پینجهم :
هه‌ر قسه‌یی ئەکا به‌لفظیکه‌ی سه‌ل و ساده‌وه به‌ئارام و
له‌سه‌ر خو بیکا تا هاوورری که‌ی باش له‌قسه‌که‌ی بگا .

شایانی باسه‌که خراپ‌ترین و گوناوه‌ترین قسه‌ی
سعایت ، غه‌یبه‌ت ، نه‌میه ، درو ، جوینه . سعایت
ئه‌وه‌یه انسان ناوی که‌سی ببا به‌ره‌نگی ئەوه‌که‌سه‌

پی ناخوش بی ، نه‌میه ئەوه‌یه انسان قسه‌ی
هه‌ندی که‌س به‌ری بولای هه‌ندیکه‌ی تر به‌نیازی ئەوه
ناوبه‌ینیان تیک‌بدات ، درو ئەوه‌یه انسان ده‌نگ و

باسی ناراست بگیریته‌وه ، جوین ئەوه‌یه انسان
به‌قسه‌ی نامناسب و ناشیرین ئابرووی خه‌لق ببا وه
عه‌یب و که‌م و کورری یان بداته‌پال ، زیان و خراپه‌ی

ئەمانە بو نوسین ناشین ؛ ئەم چەشنە قسانە بنچینە
تیک چونی شیرازە دۆستی و یەکیەتی و ، مایە
پاش کەوتنی انسانن لە هەمو قازانجیکی دینی و
دنیا یی .

مەولانای جامی فەرمویەتی :

هەرکە شد مبتلا بە پرگویی
بە بالای عجب گرفتاراست

هەربلایی کە میرسد بە کسان
بیشتر از مەر گفتاراست

منیش نویسمه :

بە مثل سەر ئەهیرە دل مەخزەن
دەموە کو قاپی یەو ، زوبان حەرەسە
کە حەرەس نائەمینی دەرگا بو
زەحمەتی پادشا هەمو عەبەسە

حدیثی بیستەم

(کفی بالمرء اثماً ان يحدث بکل ما سمع)

یەعنی : بەسە بو گوناھی پیاو ئەمە هەر
قسه ییکی بیست بیگیریتەو .

بە مەعنا ئەگەر انسان هیچ گوناھیکی نەبی
لە مەزیاتر کە هەرچی بیست بیگیریتەو ئەمە
بەسە چونکا ئەمە گوناھیکی گەرە یە . مقصود

ئەمە يە پيويسسته انسان هەر قسە ييکی بيسست
 لە پيشا تەماشای بکا ، ئە گەر لە ريگە ييکی باوەرر
 پي کراوە وە نە بو گوئی ی پي نە دا ؛ وە ئە گەر لە ريگە ييکی
 راستە وە پي گە يشت ئەم جار بير بکا تە وە ئە گەر
 لە گيرانە وەيدا سود يکی دینی ياد نيای بو بيگيریتە وە
 ئە نا وازی لی بينی ، چونکە لە گيرانە وە ی قسە ی
 خراپە وە زور کەس توشي دەردو بلا بوون ، پيويسسته
 انسان ئەم ملاحظە يە ی لە ياد نە چي .

مەولانای جامی فەرمو یە تی :

مردرا بس همین گنه که قدم
 از مقرر امان نهد بیرون
 هرچه آمد درون روزن گوش
 از ممر دهان دهد بیرون

منیش نویسمه :

هەرچی بيسست لە سەر قیاس و نظر
 هەل بژیره لە وە ئە و ی چاکە
 حە یفە گيرانە وە ی هەمو قسە يە ک
 شەررە یا خیرە ، پيسە یا پا کە

حدیثی بيسست و یە گەم

(كثرة الضحك تميت القلب)

یە عنی : پیکە نینی زور دل ئە مرینی .

دیاره پیکه نین و که یف خوشی و گالتھی زور دل
دور ته خاته وه له یادی خوا ، وه مادام انسان له سهر
ته م حاله ته مایه وه دلی و ارش ته بیته وه له فیربون و
تی گه یشتن ته که وی ، وه به طبیعت وه کو مردوی
لی دی که بو ته وه ناشی هیچ وهر گری .

بزائن : پیکه نینی زور له بی ئاگایی یه وه په یدا
ته بی ؛ چونکه ته گهر انسان ئاگای له ناره حه تی
مردن و به جی هیشتنی مال و مندال و دهس و پیوه ند
بی وه یا له ناره حه تی حساب و کتاب و عذاب و روژی
قیامت وورد بیته وه ، وه یا خود پیری ته وه بکاته وه
که دوژمنانی دین و میللت هه میشه وان له سهر
مه یل و ئاره زوی هیرش بردن بو سهر موسولمانان وه
ته یانه وی له ناویان بهرن وه بیانکه ن به به نده ی
خویان وه ملک و مال و سهروه تیان له دهست وهر بگرن
وه کو ئیستا له پیش چاوماننا ئاشکرایه ، قهت به
پیکه نینی زورو گالتهو گپ عمری خوی صرف نا کا

وه شه وو روژ خه ریکی ریکه ستنی ته سبابی
به رهه لستی و دفع کردنی دوژمن ته بی . ته ماشا
ته که ین ههر کهس مشکله ییکی بیتهری تا حلی نه کا
تامی استراحت ناچیرتی وه خوشی له خوی حرام
ئه کا ، زور پیویسته موسولمانان له مثال له
ئاشکرایه وه ئاموژگاری وهر گرن وه لهم وه خته
ناله باره دا خویان به رابواردن و شتی بی که لکه وه
نه خلا فینن وه له عاستی وولاته کانیانا چاونه نوقینن .

مهولانای جامی فہرمویہ تی :
 خرم آنکس کہ بہر زندہ دلی
 زیر لب خندہ را بمیراند
 خندہ کم کن کہ خندہی بسیار
 صد دل زہندہ را بمیراند
 منیش نویسموہ :

خوزگہ بہو نفسہ طالبی یادہ
 ہر بہ یادی خوا دلی شادہ
 خندہ ناکا نہ کا دلی ہمری
 بہ تبسم دولیبوی نازادہ

حدیثی بیستو دوہم

(العدة دین)

یہ عنی : وہ عدہ قہرزہ .

واتہ : کہسی وہ عدہی دا بہ کہسی کہ فلان چاکہت
 لہ گہل تہ کہم بہ گویرہی دوستایہ تی اسلامی
 پیویستہ لہ سہری تہ وفرمانہ جی بہ جی بکا ،
 ہر وہ کو قہرزار واجبہ تہو قہرزہ کہ لہ سہریہ تی
 بیداتہ وہ .

وہ فا بہ وہ عدہ لہ دیانہ تازور بہمہم ناسراوہ خواہ
 تہ عالا لہ قرآنا تعریفی حہزرتی اسماعیلی بہ وہ کردوہ
 کہ لہ وہ عدہ دا راست گو بووہ . امامی غسہ زالی

ره‌حمه‌تی خوای لی‌بی فهرمویه‌تی : چه‌زرت (ص) بو
 چاوهروانی کابراییک سی‌روژ له جیگاییکدا مایه‌وه
 چونکه وه‌عه‌دی پی‌دابو . انسان که وه‌عه‌دییکی‌دا
 پیویسته دلی له‌سهر ئه‌وه بی تا له ده‌سه‌لات یا بی
 وه‌فا به‌وو‌عه‌دیه بکا ، به‌لام ئه‌گر به‌دهم وه‌عه‌د ب‌داو
 به‌دل نیازی نه‌بی بیباته‌سهر ئه‌وه به‌منافق
 ئه‌ناسری ، وه‌کو چه‌زرت (ص) فهرمویه‌تی : (ثلاث
 من کن فیه فهو منافق ، وان صام وصلى وزعم انه
 مسلم : اذا حدث کذب واذا وعد اخلف واذا ائتمن
 خان) . یه‌عنی : سی‌ره‌وشت هه‌ن هه‌ر که‌س ئه‌وه
 ره‌وشتانه‌ی تیابی ئه‌وه منافقه ، با روژو بگریو
 نویریش بکاو خویشی به‌موسولمان بزانی ،
 ره‌وشته‌کان ئه‌مانه‌ن : وه‌ختی قسه‌ی کرد درو بکا ،
 وه‌ختی وه‌عه‌دی‌دا به‌پیچه‌وانه‌ی بجولیته‌وه ، وه‌ختی
 به‌ئهمین دانرا له‌سهر شتی خه‌پانه‌تی تیابکا ، به‌لام
 وه‌ختی خلاف وه‌عه‌دیی به‌منافقی ئه‌ناسری که له
 کاتی وه‌عه‌د که‌دا له‌دلیا نه‌بویی بیباته‌سهر . انسان
 که وه‌عه‌دی‌داو له‌دلیا بو که وه‌فای پی‌بکا پیویسته
 ئه‌و نیازی دلیه بینیت‌ده‌ی مادام عذریکی معقول
 ری‌لی نه‌گری ، چونکه انسانی وه‌عه‌دخلاف به‌دروژن
 ده‌ر ئه‌چی وه‌شرف و اعتباری لای خه‌لق نامینی .

مه‌ولانای جامی فهرمویه‌تی :

مردرا هرچه بگذرد به‌زبان
 عیب باشد و رای آن کردن

وعدة درذمه‌ی کرم قرض است
فرض باشد ادای آن کردن

منیش نویومه :

وعدة عنوانه بو شه‌رافه‌تی پیاو

وعدة میزانه بو جوان مه‌ردی

لایقه بو وفا به وعدة ، برا

سه‌ری خوت دابنی‌ی نه‌گه‌ر مه‌ردی

حدیثی بیست و سی‌ه‌م

(النظره سه‌مه مسمومه من سهام ابلیس)

یه‌عنی : ته‌ماشا‌کردنی ژنی نامه‌حره‌م به‌بی
ضروره‌تیکی شه‌رعی تیریکی زه‌ه‌راوی یه‌له‌ تیره‌کانی
شه‌یتان .

ثم حدیثه شریفه مناسبه‌ییکی جوانی ده‌ربر یوه ،
چونکه هه‌ر وه‌ کو تیریکی زه‌ه‌راوی بدری له‌له‌شی
انسان با زامه‌کشی نه‌وه‌نده نه‌بی انسان بکوژی ،
به‌لام به‌تأثیری زه‌ه‌ره‌که گوشتی له‌شی انسان
دائه‌رزینی هه‌ر به‌وره‌نگه‌ گونا‌هی ته‌ماشا‌کردنیش
باله‌و ده‌ره‌جه‌دا نه‌بی انسان بفه‌وتینی به‌لام نه‌و
ته‌ماشا‌کردنه ئاره‌زو له‌دلی انسان‌دا نه‌بزوینیت‌وه
وه نه‌و ئاره‌زووه نه‌بی به‌باعشی ته‌ماشا‌کردنیکی تر
وه هه‌روه‌ها انسان توشی فرمانی ناشیرین نه‌کا‌وا
به‌ته‌نینه‌وه‌ی ته‌ماشا‌کردنی یه‌که‌م انسان فه‌وتا .

سهره رای ته مه انسان که ته ماشای هر ئافره تیکی
 کرد ئه گهر ته ماشا کراوه که جوان نه بو دلی انسان
 به و گونا هه دائه گیری ، وه ئه گهر جوان بو سهره رای
 گونا هه که توشی مهراق و خه م و خه فته ئه بی وه وورده
 وورده ئه و مهراقه وه کو تیری زه هراوی چون
 ئه ته نیته وه ئه ویش ههروه ها له جگه ری انسانا
 ئه ته نیته وه وه انسان توشی ده ردی جگه ر ئه کا ، وا
 ده رکه وت که ته ماشا کردنی نامه حرم به حقیقه ت
 تیریکی زه هراوی یه .

مه ولانای جامی فهرمویه تی :

دیده ن خال و زولف نامحرم
 دانه ی کیدو دام تلبیس است

هر نظر ناو کیست زهر آلود
 که زشصت کمان ابلیس است

منیش نویومه :

نظری خال و زولفی نامه حرم
 تیری شه یتان و نه فسی به دکاره

نهك به ته نیا زهره ره له دینی ئه دا
 جگه ریش به و نیشانه زاماره

حدیثی بیست و چواره م

(خصلتان لا یجتمعان فی مؤمن : البخل وسوء الخلق)

یه عنی : دوو شت هه ن به ته واوی کو نابنه وه

له انسانیکا ایمانی ته واوی بیی ، په کهم رژدی ،
دوههم به دخوییی به .

رژدی ته وه په انسان مال صرف نه کا له جیگای
خویا ، له رژدی یسه نه دانی ته وحقوقانه که خوا
دای ناون وه کو زه کات ، سستی کردنی ده و له مه ند
له دانه وهی قهرز ، خو گرتن له خهرج کردن بو
گوزهرانی خیزان ، گوی نه دان به خزمه تی میوان و
بیگانه ، ناؤمید کردنی هه ژاران و لی قه و ماوان .

بزائن : رژدی چه نده دهره جهی هه به ، هه ندی
که س ته وه نده رژدی به که یان زوره هه روه کو خویان
هیچیان له ده ست نابیته وه ، ته گهر که سیکي تریش
به خششی بکا ته مان پی یان ناخوش ته بیت . هه ر
چه ند رژدی به سرف نه کردنی مال مه عنای
لی دراوه ته وه ، به لام به حه قیقه ت گه لی شتی تریشه ،
وه کو مه نع کردنی علم له مستحقان که رژدی ییکی
زور زیان دارو گه وره به .

به دخوییی کلمه ییکه هه موسس و کی و خراپه ییک
ته گریته وه ، هه روه کو خوش خوییی کلمه ییکه هه رچی
ره و شتی چا که به ته ی گه یینی وه کو : راستی ،
پیاوه تی ، چا و پوشی ، ته دهب ، ره حم ، رو خوشی ،
حه یا ، داوین پاکی ، خوراگرتن ، سسوپاس ،
نیازچاکی ، دهر و ن پاکی ، عزه تی نه فس ، ناسیاری ،
وه گه لی شتی تر ، وه هه رچی پیچه وانهی ته مانه بی
به دخوییی به .

له پاش ره حمی خوا مهم ترین ته سبابی خوش خویی
هه لسان و دانیشتنه له گهل ته و که سانه که
خو و ره و شتیان به رزه ، نیشانه ی ته و انیش مانه و هیه
له سه رشوین که و ننی ره فتاری پیغه مبه ر (ص) .

مه و لای جامی فره مویه تی :

بذل کن مال و خوی نیک و زر
راه ایمان اگر همی پویی

زانکه در هیچ مؤمنی باهم
نشود جمع بخل و بدخویی

منیش نویسمه :

هه ر که سی چه ز ته کا له ره حمی خوا
باسه خی بی و شریف و بی ئازار

چونکه گیراوه ری موسولمانی
له دلی پیاوی رژدو بهد ره فتار

حدیثی بیست و پینجه م

(طوبی لمن شغله عیبه من عیوب الناس)

ئه م حدیثه به شیکه له حدیثی که عباره ته که ی
ئه مه یه : (طوبی لمن شغله عیبه من عیوب الناس ،
وانفق الفضل من ماله ، وامسك الفضل من قوله ،
ووسعته السنة) ، یسه عنی : خوز گه به و که سه
ته ماشا کردنی عه یبی خوی ری ی لی بگری له ناو بردنی

عه یبی خه لق ، وه هه رچی زیاده گوزهرانی خوی و
خیزانی هه بی صرفی بکا له ریگای خوادا ، وه قسه ی
زیادو بی سودی خوی بگری و نه یلی ، وه له ره وشت و
ره فتارا شوینی پیغه مبه ر (ص) بکه وی .

شتیکی ئاشکرایه که هه مو که سن له سه ر حالی
خوی ئاگادار تره له ئه حوالی غه یر ، وه خوای ته عالا
نارازی به به عه یبو گونا هه ره که سیکه وه بی ؛
بناله سه ر ئه مه حق وایه انسان خه ریکی
ته ماشا کردنی عه یبی خوی بی ، وه ده س نه با بو
که سیکه تر چونکا به م صفته انسان دوسودی
ده س ئه که وی به که م ئه مه مادام انسان

به گوی پی دانه وه له عه یبی خوی وورد بو وه وه ، وه
چه ندو چونی له گهل خویا کرد ترسی خوا په یدا ئه کا
وه له گونا هه ده س به ردار ئه بی . دوه هم ئه مه که
انسان خه ریکی چاک کردنی حالی خوی بو سه ری
ناپه رژی ته ماشای عه یبی باقی موسولمانان بکا ،
به م وه سیله به له خراپه ی غه یبه ت و بوختان و سوئی
ظن پاریزراو ئه بی .

مقصود له م حدیثه شریفه هه ل نانی موسولمانانه
له سه ر ته ماشا کردنی عه یبی خویان و هه ول دانیان
بو پاک راگرتنی ده رونیان له خراپه و شوریه یی ، ئیتر
مقصود ئه مه نی به انسان له عه یبی خه لق بی
ده نگ بی ، چونکه به گویره ی شرع پیویسته
هه ر که س ده سستی برواو له ده سه لات یا بی

هه رگوناوه خراپه ییکی چاوپیی کسه وت له
هه رگه سیکه وه بو نه ی هیل، وه به هه مو وه سیله یه ک،
بو نه هیشتنی تیکووشی به دهس یا به زوبان یا به دل
چونکه ئه مر به چاکه و نهی له خراپه فرضی کفایه یه .

مه ولانای جامی فهرمویه تی :

ای خوش انکس به عیب بینی خویش
پیشوای هنروران گردد

عیب او پیشی دینده و دل او
پرده ی عیب دیگران گردد

منیش نویومه :

به ره وه ی باسی عه یبی خه لقی که ی
خوت له عه یب و خراپه دورخه ره وه

وا نه که ی ، هه ر نصیحه تی ئه یکه ی
پیت بلین : ئه م نصیحه ته ت به ره وه

حدیثی بیست و شه شه م

(الحزم سوء الظن)

یه عنی : پیری ساغ ئه وه یه که به دگومان بی
له گهل ئه وانیه که گومان ی خراپه یان پی ئه بری .

یه عنی : پیویسته بو انسان ، به تایبه تی
ئه و که سانه که خاوه نی جیکه و ریگهن ، هه مو که س
وه کو یه ک ته ماشا نه که ن وه به بی لی کولینه وه و

تحقیقات باوهرریان بهه مو کهس نه بی وه له سه ره
نهینی دلی خویان ئاگاداریان نه کهن .

ئهم حدیثه مباره که زور نه صیحه تیکی بهرزو
به سووده و ، موسولمانان لهم خصوصه وه قصوریان
کرد که له ئه طرفی دنیا وه دل سافی و
ساده له وحی یان هینایه پیشه وه تا هه مو و
بیگانه کان له بیرو باوهرریان گه یشتن
وه له هیزو بی هیزی ئاگادار بون . وه
ره خنه یان خسته کاروباری دین و دنیا یان ، وه به
جاری به سه ریانا زال بون . زور کهسی گه روک و
دنیا گه رد به ناوی خواناسی و پیاوچاکی به وه خویان
پیشانی خهلق دا وه به هه مو و رهنگی سودیان
لی وه رگرتن ، دوایی حقیقتیان به پیچه وانیه ادعا که یان
دهر کهوت . چه ند له بیگانه کان سه رو گویلاکی خویان
گورری وه به ناوی بازرگانی و زیارهت و سه یاچه ته وه
گه رران به دنیا دا ، وه موسولمانان به دل سافی له سه ره
هه مو و نهینی به کانی خویان ئاگاداریان کردن ،
ئهم کرده وانیه پیچه وانیه ئایینی اسلامن ، انسان
ئه بی شعوری بی ئاگادار بی له قازانچ و ضرری
خوی و نیشتمان و میله ته کهی .

(بیداری) : خه یال تان نه روا ئهم حدیثه پیچه وانیه
ئه و ئایهت و حدیثانه یه که مه نهی یان کردوه له بهد
گومانی ، چونکا ئه وانیش جیگه ی خویان هه یه وه
علما لهم باسه دا تحقیقاتیان کردوه ، فهرمو یانه بشر
سی نوعه ، نوعیک چا کهی ئاشکر او تجربه کراوه ،

نوعيك خراپه‌ی دیاری‌یه ، نوعيك نه چا‌که‌ی نه
 خراپه‌ی دیاری نی‌یه . نوعی یه‌که‌م پیویسته انسان
 خه‌یالی له‌گه‌لیان باش بی ، نه‌گه‌ر ده‌فعه‌یی به‌ریکه‌وت
 خراپه‌ییکیان کرد یا پاساوی بدا یا به‌سه‌وو زه‌لله‌ی
 دابنی و وه به‌ته‌نها نه‌و خراپه‌یه خه‌یالی خوی
 له‌گه‌ل‌یا‌نا خراپ نه‌کا . نوعی دوه‌هم پیویسته هه‌مو
 کاتی انسان خوی بیاریزی لی‌یان ، نه‌گه‌ر جاری
 چا‌که‌ییکیان کرد به‌و جاره هه‌ل نه‌خه‌له‌تی وه فریب
 نه‌خوا . مه‌شه‌وره مار جار به‌جار سرره ، پیشینان
 وو‌تویانه : مار کارژ فرری نه‌دا به‌لام طبیعت فرری
 نادا ، زیاد له‌مه‌ش نه‌و که‌سانه که له‌سه‌ر فکری
 ته‌فره‌دانی خه‌لقن مجبورن به‌وه که ظاهرا خوش
 خویی بیننه‌پیشه‌وه تا به‌ئاره‌زوی شومی خویان
 نه‌گه‌ن . نوعی سی‌هه‌م یه‌عنی نه‌وانه که حالیان
 په‌نه‌انه نه‌وانیش به‌شیکیان به‌زیره‌کی و عه‌قل یا
 به‌واسطه‌ی ووردبوننه‌وه له‌بع‌ضی نیشانه‌حالیان
 ده‌ر نه‌که‌وی وه کو سه‌رنج‌دانی حالی نه‌وانه‌ی که
 له‌گه‌لیانا هه‌ل نه‌سن و دا نه‌نیشن ، وه وه کو مبالات و
 بی‌مبالاتی به‌احکامی دین ، نه‌مه دو‌باره وه کو دو‌نوعه
 پیشووه‌که‌ی لی‌دیته‌وه ، به‌شیکیشیان انسان بۆی
 ریک‌نا‌که‌وی تحقیقی حالیان بکا وه ظاهرا نیشانه‌ی
 خراپه‌و چا‌که‌یان دیار نی‌یه ، نه‌وانه انسان به‌بی
 دلیل ناتوانی به‌چاک یا به‌خراپه‌یان بزانی به‌لام
 پیویسته له‌گه‌ل نه‌مه احترام‌یان بگری وه به‌دل
 پاکی ته‌ماشایان بکا ، احتیاط‌یشی بی تا وورده

وورده حالیان دهرئه کهوی .
مهولانای جامی فهرمویه تی :

حزم مرد آن بود که در همه وقت
در حق خلق بدگمان باشد
در همه کار احتیاط کند
تا ز هر کید در امان باشد
منیش نویسه :

تیگه یشتن ئه وه نی یه به دهوام
نیازی خوت لای همه و که سی دهرخه ی
تیگه یشتن وه هایه ووریابی
له قسه تدا که بو یه کیکی ئه که ی

حدیثی بیست و هفتم

(لا یلدغ المؤمن من جحر واحد مرتین)

یه عنی : انسانى موسولمان له کونیکه وه دو جار
ناگه زری .

ئه م حدیثه موباره که ادبیکى کومه لایه تی
به موسولمانان پیشان ئه دا ، وه مه عناکه ی له صوره تی
نه ی دایه ، ئه فهرموی انسانى موسلمان ئه بی
همیشه ووریاو به احتیاط بی له کارو باری دین و
دنیا دا وه خوی گیل نه کا بو انسانى فیل باز تا هر
کاتى بوی ریکه وی ته فره ی بدا ، چونکا که سی حالى
وابو همه همیشه دهس و پیوه ندی وان له ضررى دین و

مشهوره پیاوی رویشته خدمه تی امام احمد
 - خوای لی رازی بی - عه رزی کرد له دولاو له شکری
 اسلام غه زاننه کهن ، سهر کرده ی له شکریکیان زور
 به کفایه تو و ناگاداره به لام خوی پیاویکی زور چاک
 نی یه ، وه سهر کرده ی له شکره که ی تر زور پیاویکی
 چاکه ، به لام له کاروباری شه را زور و وریا نی یه ،
 وه من ناره زوی غه زام هه یه شوینی کامیان بکه وم ؟
 امام احمد پی ی فهرمو شوینی نه و سهر کرده یاننه
 بکه وه که و وریا و تی گه یشته و وه ، چونکه باخوی
 پیاویکی زور چاک نه بی به لام بو میلله تی اسلام
 قازانجی هه یه ، وه له شکره که ی له سهر که و تنایه ،
 نه سهر کرده که ی تر با خوی پیاویکی زور چاک بی
 که بی کفایت و کارلی نه هاتو بو خوی و
 شوین که و تووانی وان له تالو که دا . نه حدیثه زور
 په یوه ندی به حدیثی پیشو وه هه یه . له حدیثی
 پیشو نه مه دهر نه که وی انسان احتیاط بکا
 له و که سانه که به دته خلاقن ، وه له و که سانه که
 نایان ناسی نه وه زیانیکی توش بی ، وه نه
 حدیثه نه وه پیشان نه دا نه گهر انسان به واسطه ی
 دل سافی خوی به وه جاری زیانیکی توش بو له
 که سیکه وه نه و جاره له بهر نه شاره زایی چا و پو شی
 لی نه کری ، به لام بو جاری دوه هم گله یی له سهر
 خوی ته تی وه لومه ی خوی نه کری چونکه نه بو له پاش
 جاری یه که م عبره تی بگرتایه .

(بیداری) : چه زرت «ص» ، ثم حدیثه مباره که ی
 به یه کی له بت پرسته کانی عرب فهرمو که ناوی
 ابو عزه بو ، پیاویکی شاعر بو ، ذمی موسولمانانی
 نه کرد ، تا له غه زای بدر به دلیل گیرا ، که بردیانه
 خدمه تی پیغه مبه ر «ص» زور پار رایه وه ، وه ووتی
 خیزانم زوره ثم جاره لیم ببوره له مه ولا هه رگیز
 ذمی موسولمانان ناکهم ، وه زیانیان لی نادم ،
 چه زرت «ص» به گویره ی ره حم و شفقت نه و جاره
 به ره لای کرد ، ابو عزه دیسان دهستی کرده وه به
 ذمی موسولمانان تا له غه زای احد به دلیل گیرایه وه ،
 ثم جاره ش دهستی کرده وه به عذر هینانه وه و
 پارانه وه بو به ره لایبون ، چه زرت «ص» ثم جاره
 عذر که ی قبول نه کرد وه ثم قسه ی پی فهرمو ، وه
 فهرموی نابی ثم جاره ش به ره لایبکری ی تا نه لی
 دوجار به فیل خوم له دیلی موسولمانان رزگار کرد .

مهولانای جامی فهرمویه تی :

دگر ازوی مدار چشم وفا
 هر که بروی در جفا گستاخ
 زانکه هه ر گز دوباره مؤمن را
 نگزد مار دریکی سوراخ

منیش نویومه :

باشه کاری قضا وه لی به خوا
 چه یفه گیلی له حد نه وه نده به دهر

له کونیکو بدا به انسانو
دو که ررهت ماری حيله بازی بشر

حدیثی بیست و هه شتم

(السعید من وعظ بغیره)

یه عنی : به اختیار که سیکه له یه کیکی تره وه
عبرهت وه ربگری . عبرهت گرتن به غیر صفتیکی
زور باشه ، پیویسته انسان له دنیا دا عبرهت گر
بی ، هه ر که سیکي چاوپي که وت له ریگایه که وه زیانی
توش بو خوی له ور یگه یه لادا . که زانی که سیک له
خلاف و به دخویی یه وه توشی غضب و قهری خودا بو وه
لازمه نه ویش نه و کرده وانه له خوی دور بخاتنه وه
نه گهر له چه رخیکا له ده سستی خیلکی دل پیسو
بی انصافا گیروده بو ته لاش بکا بو رزگار بونی خوی
له ده سیان وه له باقی ژیا نیا ته فره نه خوا ، مه شهوره :
کوسه به ندیکی بینی و په ندیکی گرت . پیویسته
له سهر انسان رودا وه کانی زه مانى وه کو تاریخ
بنوسی وه لای خسوی رای بگری ، تا خوی و فامیل و
هاو نیشتمان نه کانی له چه شنی نه و رودا وانه به دور
بن . نه و میلله تانه که ئیستا گیروده ی سته می
زور دارن نه گهر تاریخ رودا وه کانی سه دسال
له مه و به ریان به ده رس بخویندایسه وه بیریان لی
بکودایه ته وه ئیستا حالیان وای لی نه نه هات ، چونکا
واقیعاتی زه مانه زور ناموژگاری که ریکی به کاره

بویه عاقلان فەرمویانە : (من لم یؤدبه ابواه یؤدبه
الدھر) ، یەعنی کەسی باو و دایکی ئەدەبی
نیشان نەدەن زەمانە ئەدەبی پێنیشان ئەدا ؛ بویه
زور گەورەیی طائفە بوون پارراوە تەووە لە خوا کە
طائفە نەزانە کە یان گیرودەیی نارەحەتی بکا تا
بیدار بنەووە .

مهم ترین ئەسبابی عبرەت وەرگرتن سی شتە ،
یە کەم گیرودە بوون بە زەحمەت ، دوھەم لی کولینەووە
لە تەریخی رابوردوووان ، سێھەم سەیاخت و
گەروران بە دنیا دا .

مەولانای جامی فەرمویەتی :

نیک بخت آن کسی که می نبرد
رشک بر نیک بختی دگران
سختی روزگار نادیده
پندگیرد ز سختی دگران
منیش نویسمه :

عاقبەت خێرەھەرکەسی بگری
عبرەت و موعظە بە چەرخێ زەمان
پەندی دنیا بکا بە پەندی دلی
حەپسی یاران بکا بە مەشقی ئەمان

حدیثی بیست و نوهههه

(کفی بالموت واعظاً)

یهعنی : بهسه بو انسان ئاموژگاری کهریکی وهك مردن .

مه بهست له ئاموژگاری کهر ئه وه یسه نصیحتی انسان بکاو ئه ده بی دا بدا وه شاره زای بکا بو ریگای خیر و روشنایی وه له خراپه و گوم راهی بیگیریتته وه ، شتیکی ئاشکرایه هه رکهس بیر بکاته وه له مردن وه له زه حمه تی به جی هیشتنی ئه ولادو خیزان و علاقه ی خوی وورد بیته وه ، وه باوهرری بی مادام کرده وه و خووره وشتی خراپ بی له پاش مردن گیروده ئه بی به عذاب و زه حمه ت ئه وه نده په ند ئه گری که سه د واعظی گه وره ئه وه نده ئاموژگاری دانه دن ، بویه قرآن به و گه وری و بلاغه ته که هه یه ، وه له گه ل ئه و هه مو په ندو ئاموژگاری یه که تیایدا یه چه زره ت «ص» له مو عظه کردنا به هاوهرری مردنی دانا وه ، وه کو به عضی ئه حادیثی شریفه ئه مه ئه گه یینی که فه رمویسه تی : (من دو واعظم له ناو ئیوه دا به جی هیشته وه ، یه کیکیان گویاو قسه کهر ، ئه وی تریان خاموش و بی ده نگ ، قسه که ره که یان قرآنه ، بی ده نگه که شیان مردنه) ، بنا له سه ره ئه مه زور پیویسته انسان له هه ر روژیکا چه ند جار پیری مردن بکاته وه ، به لکو دلی رو بکاته کرده وه ی جوانو به گوی کردنی شرع .

مهولانای جامی فەرمویە تی :
 چند گیری بـه مجلس واعظ
 پی منبر پی گرفتن پـنـد
 وعظ تو بس به مرگ همسایه
 نه عره ی نه وحه گهر به بانگ بلند
 منیش نووسیومه :

گهر هه ته فکرو معرفت بـه خودا
 ناتـه وی موعظه ی سهـری منبر
 مردنی قوم و خویش و دوست و برا
 واعظیکه به ده هـشـته و ره هـبـهـر

حدیثی سی ههم

(لعن عبد الدینار لعن عبد الرحيم)

یه عنی : دور خراوه ته وه له ره حمسه تی خوا
 ته و که سه ی که به نده ی دینار و دره هه مه .
 ئەم حدیثه مباره که ده رباره ی ئەو که سانه هاتوو
 که له چاودیری خلیفه ی موسولماناندا ؛ وه هه تا
 خلیفه پاره یان ئەداتی لی راضین وه به گوی ئە کهن ،
 وه هه ر وه ختی پاره یان نه داتی لی راست ئە بنه وه ،
 بـه کورتی خدمه ت کردنیان بو په یدا کردنی پاره و
 پوله ، نهك بو ئە وه کلمه ی حق بـهـرز بیتـه وه ،
 هه رچه ند ئەم حدیثه ده رباره ی ئەو نه وعه که سانه

وو تراوه ، به لام چه ند صوره تی تریش دائه گریته وه ؛
یه کهم ئه و که سانه که به نده ی مالی دنیان ، له ههر
لایی وه لای ههر که سی مالیان دهس که وی شوینی
ئه که ون با ئاینیشیان له ناو بیچی : مثلاً زور کهس
ههن له بهر کهم گوزه رانی دهس بهرداری کاسبی حلال

ئه بن وه وه وظیفه ی حرام قبول ئه کهن . دوههم ئه و
که سانه له به نده گی خوا دهس به ردار ئه بن وه
گوی نادهن به جی به جی کردنی حقوقی شرعی ، نه وهك
ماله که یان بفهوتی ، وه نویژو واجباتی دینی
ئه فهوتینن . سی ههم ئه و که سانه له شوینیکا
به ئه ندازه یهك ثروته و پاره یان هه یه ، ههر چه ند له و

جیگه دا توشی ذه لیلی دینی و دنیایی ئه بن وه هه تکی
شه رافه تیان ئه کری ، له بهر ملاحظه ی ماله که یان
قبولی ئه کهن ، وه ئه و خا کو بومه به جی ناهیلن .
چوارهم ئه و که سانه که بو دهس خستنی مالی دنیا
میلله ته و نیشتمانی پیروزی خویان ئه فروشن
به بیگانه . وه به عقلی ناته واوی خویان وائه زانن ئه و

ثروته و ماله تا دنیا دنیایه ههر ئه مینی وه
خوشه ویستی بیگانه کان بویان به رده وام ئه بی
وه له وه ووردنا بنه وه که هه روه ختی ئه و دوژمنانه
له وجیگه یه دا دامه زران ههر پاره ییکیان صرف کردوه

به زیاده وه وه ری ئه گر نه وه و ، به پیچه وانیه ی ئاره زوی
ئه وان ئه یان کهن به به نده ی خویان ، ئه م جار ههر چی
ته لاش بکهن رزگار نابن وه له و جیگه یه دا به ذه لیلی

ئەمرن • پىنچەم ئەو كەسانە تا مالى دنيایان زورتر
 بى زياتر ئە كەونە مەراقىلەو ، وە ھەرگىز دەسيان
 نارواتە مالى خويان وە صرفى ناكەن ، فقط وە كو مشك
 پارە ئەدزى وە لەسەرى ئەنوى ، بەوچەشنە لەگەل
 مالە كەيان ئەمىننەو تا لە كو توپرا ئەمرن ،
 ھەندىكيان مالە كەيان گوم ئەبى وە كەس
 نايدوزىتەو • ھەندىكيشيان ئە كەويتە دەستى
 چەند كەسىكى وە ھا ھەرگىز نەخىرى دىن نەخىرى
 دنيایان بو ئەم كاپرايە نابى ، كە دەر كەوت
 خزمەت كاری مالى دنيا و خراپ و ناشيرىنە ، پيوستە
 انسان خزمەت كاری خوا بى وە دینارو درھەمى بو
 دەست خستنى بەختیاری بو خوى و انسانیت بى ،
 وە بىيان كا بە ئەسبابى رزگارى خوى لە دنياو
 قیامەتدا وە لە ریگای میللەت و دین و نیشتمانی
 خویا صرفى بكا وە شرافەت و ئازادى خوى پى را بگری ،
 تا لە دنيا دا بە ئازادى بژی ، وە لە قیامەتدا
 سەرفراز بى •

مەولانای جامى فەرمویەتى :

گرچە هست ئافتاب رحمت حق
 شامل ذره ذره عالم

باد ازان دور بندهى دینار
 باد ازان دور بندهى درھم

منیش نویسمه :

باشه دینارو درهمی نافع
بو دهوامی سعاده تی بشیری

لاکن نهو ذاته نهی پهرستی بهدل
له ههمو رحمه تی خودایه بهری

حدیثی سی و یه کم

(الدنيا ملعونة ، ملعون ما فيها)

الا ذکر الله وما والاہ وعالماً ومتعلماً)

یه عنی : دنیاو ههرچه له دنیا دا هه یه دورن له
رحمه تی خوا الا بیرو یادی خوا نه بی ، وه ههر شتی
به شوینی نهوا بروا ، وه کهسیکی عالم که قازانج
بگه یینی به خهلق ، وه کهسی خه ریکی فیربونی نهو
علمه بی ، له گه لی ئایهت و حدیثا ذه می دنیاو مافیها
کراوه وه له زوریشیا نا تعریف و مدحیان کراوه .
خولاصه ی کلام له مباسه دا نه مه یه ههر دنیا یی
نه سبابی بهختیاری انسان بی ، بهم ره نگه له ریگه ی
شرعی یه وه په یدا بکری ، وه له ریگه ی کامه رانی دا
صرف بکری ، نه وه ممدوح و جوانه ، وه ههر دنیا یی
وا نه بی بهم ره نگه له ریگای خلاف شرعه وه په یدا بکری
وه یاخود له ریگه ی شرعی یه وه صرف نه کری نه وه
مذموم و ناشیرینه . ئیتر مقصود له حدیثه نه مه نی یه
انسان خه ریکی کاسبی نه بی ، چونگه عقل شتی وا
ناگونجینی ، وه له چه ند ئایهت و حدیثا امر به

ئاماده کردنی ئەسبابی بەرھەلستی دوژمن کراوە ،
وہ ئاشکرایە بەرھەلستی دوژمن بەبی دەولەمەندی
زەحمەتە ، وەلە بەعی حدیثا ریگامان نیشان دراوە
بو ئەوە لە پەیدا کردنی دنیا دا حاکمان وابی وای بزانین
هەرگیز نامرین ، تا بە هەولو دل گەرمی خەریکی
کاسبی بین .

مەولانای جامی فەرمویەتی :
هەندف لعنت خدای آمد
دنیاو هەرچە هەست در دنیا
غیر ذکر خدای صاحب ذکر
دردو عالم بە رحمت است اولی
منیش نویسمه :

دورە دنیا لە رەحمەتی مەبوع
خوی و هەرچە لەوا هەیه موجود
غیری هەرچی سعادتێ بشەرە
وہ کو کسبێ حلال و ذکر و سجود

حدیثی سی و دوھەم

(دم علی الطهارة یوسع علیک الرزق)

یەعنی : دەوام بکە لەسەر پاکو تەمیزی رزق و
روزیت گوشتاد ئەبی .

پاکی ئەوەیە انسان لەش و بەرگ و خوار دەمەنی و

جیگای دانیشن و نوشتنی خوی بیاریزی له چلك و پیسی ، انسان که پاك و خاوین بو خهلق خوشیان نهوی وه که خهلق خوشیان ویست هه مو جوړه یارمه تی ییکی نه دهن ، وه له هه مو کاتیکا ده سی برایه تی بو دریر نه کهن ؛ که و ابو گوزه رانی خوش نه بی وه به خوشی رانه بویری . انسانی پاك و خاوین دوره له نه خوشی وه به له ش ساغی عمری خوی نه باته سهر وه له ژیانیدا وه ختیکی زوری بو کاسبی کردن نه بی که معلومه نه مه ش سببیکی به کاره بو خوش گوزه رانی ، زیاد له مه ش انسانی پاك هه میشه له شی ساغی وه عقلی ساغیش له له شی ساغه وه یه ، انسانیک که عقلی ساغو ریک بو ، که پیری کرده وه ریگای راست نه دوزیتته وه ، وه به مه ژیانیکی خوشی پرر له کامه رانی بو خوی مسو گهر نه کا ، له بهر نه م هه مو و ده لیلانیه پیغه مبه ر «ص» فهرمویه تی (النظافة من الايمان) . یه عنی : پاکی به شیکه له موسولمانه تی .

مه ولانای جامی فهرمویه تی :

ای کز آلودگی تو شب و روز
فاقه و فقر تو زیاده شود
بی طهارت باش تا بر تو
روزی تنگ تو گشاده شود

منیش نویومه :

زینه تی دینی احمده پاکی
بدن و منزل و لباس و طعام

به خه بهر به له سهر حدیثی صحیح
باعثی دهوله تهو کلیلی مه رام

حدیثی سی و سی ههم

(الصبحة تمنع الرزق)

یه عنی : خه وی سبه ینان مه نعی رزق ته کا .

سبه ینی وه ختیکی پیروزو به نه شئه یه ، وه ختی
دهر که وتنی لطفو رحمة تی خوا یه ، وه ختی هاتنی
ملائکله ی رحمة ته بو سهر زه وی ، که و ابو زور
پیویسته انسان لهم وه خته جوانه دا بیدار بی . وه به
یادی خواو پاررانه وه خوی ئاماده بکا بو لطفی خوا ،
ته گهر انسان له سهر ته هم حاله دهوامی کرد له ههمو
خصوصیکه وه دهر گای رحمة تی خوا ی لی ته کریتته وه ،
خو ئاشکرایشه گوشادی رزقو روزیش رحمة تیکه
له رحمة تانی خوا . وه ته گهر به بی ئاگایی و نوشتن
تهو وه خته مناسبه ی له ناو برد لهو ههمو خیرو
به ره که ته بی بهش ته بی . وه دیسان له جهتی
دنیا شه وه که ته ماشا ته که ین زور تر ته سبابی رزقو
روزی و قازانج و هر گرتن له کاسبی حلاله وه بو خه لقی
شار یا دیهات له سبه ینی دا دهست ته که وی ، که
انسان لهو وه خته دا نوشت لهو قازانجه بی بهش
ته بی . ههروه ها تهو که سانه که دره نگ له خه
ههله سن له شیان تهواو ساغ نی یه . وه که سی که
نه خوشو دهرده دار بو کاسبی پی ناکری . وه

گوزه ران و رزقی هه ر رو له کزی ئه بی .

مه ولانای جامی فه رمویه تی :

ای کمر بسته کسب روزی را
صبح خیزی دلیل فیروزی است

بهر خواب صباح چشم مبنه
زانکه این خواب مانع روزی است

منیش نویومه :

له سحر دا نسیمی رحمت دی
بو دلو گیانی هه رکه با خیره

مه نوه با رزق و رحمت بوبی
له و خوداوه که خالقی قدره

حدیثی سی و چوارهم

(الدَّيْنُ شَيْنٌ الدَّيْنُ)

یه عنی : قهرز وه سیله ی زه ده بونی دیانه ته .

قهرز ئه وه نده خراپه ی لی ئه وه شیتته وه که به هه ر
ره نگه ی بو وه پیویسته انسان خوی لی لا بد ا ، یه که م
ئه مه یه انسان قهرزی له هه ر که سی کرد به مه جبوری
توشی ریا کردن ئه بیت ، وه زور جار له به ر دلی ئه و
که سه چاو پوشی له حق ئه کا ، دوه هم : له به ر چاوی
خه لقا شرفی که م ئه بی وه قدر و اعتباری ئه رروا ، به
تایبه تی ئه گه ر خاوه ن قهرزه که بی مروت بی به قسه ی

ناخوش له دنیا دا ئا بر روی ته با ، بویه و تو یانه :
 قهرز له بی مروه ت تالانی مال و حورمه ته ، سی ههم
 مادام که سی عاده تی گرت به قهرز کردنه وه به ئومیدی
 ته وه که پاره ی ده س ته که وی جله وی خوی له ده س
 به رئه بی ، وه خو وئه گری به اسراف و
 پاره خرج کردنه وه ، چوارهم که انسان عاده تی
 به قهرز کردنه وه گرت زور جار مه جبری ته که
 به وه که (فایز) سود بدا به خاوه ن پاره که ، وه
 معلومه سود دانیش وه کو سود کردن گونا هیکی
 که وره یه ، پینجه م : چونکه قهرزار هه میشه داوای
 پاره ی لی ته که ن هه رگیز به ئاره زوی خوی ده سستی
 نا که ویتته کاسبی یه وه . شه شه م : قهرزار به بی ئیدنی
 خاوه ن قهرز هه ر سفری بکا حه رامه وه له وسفره ،
 هه رچی رو خصه ته بو موسسولمانان وه کو
 کورت کردنه وه کو کردنه وه ی نویژ ، بوئه و که سه
 دروست نی یه . حه و ته م : قهرز کردن زور ده ردیکی
 کاری یه بو خوشه ویستی : زور دوست و برا بوون
 به واسطه ی قهرز کردنه وه دلیان له یه ک ئیشا وه ،
 وه ناو به ینیان تیک چو وه ، بذاله سه هه ر ته مه زور
 پیویسته تاممکن ته بی انسان قهرز نه کا وه هه ر
 وه ختی قهرزی کرد له ته ندازه ی خوی لانه دا ، وه بیری
 دانه وه ی بی ، وه تا ته توانی زو بیداته وه .
 مه ولانای جامی قهرمویه تی :

نکشد بهر مال دنیا رنج
 هر که خواهد کمال بهره ی دین

جهري دين مڪن بناخن دين
تانگاهه جمال چهره دين

منيش نوسيو مه :

قهرز به گویره حدیثی پیغمبر
واسطه نقصی حورمهت و دینه

وه کوزه هره جگر ته کالهت لهت
هوی په یا بوونی عاجزی و قینه

حدیثی سی و پینجه م

(من حسن اسلام المرء ترکه ما لا یعنیه)

یه عنی : له جوانی موسولمانه تی انسانه واز
هینانی له شتی که مقصدی نه بی .

ته گهر موسولمانه تی ته م پینج رکنه مشهوره بی وه کو
شهادت و نویژو روژووو زکات و حج ته وه مه عنای
ته حدیثه وای لی دیته وه : انسان با به ته نها ته وه که
ته م فرمانانه به جی بینی به موسولمان بژمیری ؛ به لام
وه ختی موسولمانه تی یه که ی جوان و خاوینه زیاده له
کردنی ته وانه یش واز له شتی بی سود بینی ، وه خوی
خهریک نه کا به فرمانی غیره مطلبه وه ، وه ته گهر
موسولمانه تی عبارت بی له به جی هاوردنی هه مو
ئادابی شرعی وه کو کردنی واجب و سنته کان ، وه
دور که وتنه وه له حرام و مکروه ته م جار مه عنای
حدیثه که وایه با انسان موسولمان هه مو واجب و
سنتی جی به جی بکا وه واز له هه مو حرام و مکروهی

بینی ، وهختی موسولمانه تی یه که ی جوان و دیاری یه
که پاریزگاری بیی له شتی حلالی بی سود ، چونکا
فرمانی حلالیش مادام که قازانجیکی شرعی تیا نه بو
له خه ریک بونیا وهختی انسان به خورراییی ئه فهوتی ،
وه طبیعه تی ئه گوری .

ئه م حدیثه اصلیکی راست و دروسته بو
پاک کردنه وهی دهرون له ئه خلاقی سوک و خراپه ، وه
هموو موسولمانان بانگ ئه کا بو ئه وه که ژیا نی
خویان ته نها بو بهختیاری دنیا به کاسبی حلال و
ریکخستنی ههرچی به که لک بی بو کامه رانی ژیان ،
وه بو بهختیاری قیامت به به گوی کردنی
فه رموده کانی خوا صرف بکه ن ، وه خویان لاده ن له
به جی هینانی ئاره زوی نه فسانی و هزی جانه وه رانه
وه کو نوشتن و خواردن و خواردنه وهی له ئه ندازه

به ده ر ، وه خه ریک نه بن به شتی بی سوده وه وه کو
زیاده ره وی له دامه و شه ترنج و فرمانی بی سودی
ترا وه کو قسه ی زورو گه رانی ناوخت به بازاررو
کولان و جاده و دهشت و دهرا ، ئه م فرمانانه ئه گهر
گوناهیشیان لی په یدا نه بی خو به خورراییی وهختی
ئاده میزاد ئه کوژن . مه شهوره پیاوی چاوی که وت
به لقمانی حکیم له مجلسیکا دانشتبو ، ئاموژگاری
دانیشتوانی مجلسه که ی ئه کرد وه ئه وانیش زور به
حورمهت ته ماشایان ئه کرد ، پیاوه که پی ی ووت ئه ی
تو خدمتکاری فلان هوز نه بوی ؟ فه رموی به لی ، ووتی

ئه‌ی به‌واسطه‌ی چی‌یه‌وه ئه‌م‌پایه‌ت ده‌ست که‌وت ،
فه‌رموی به‌واسطه‌ی سی‌شته‌وه ، یه‌که‌م : قضای
قدری خوا ، دوه‌هم : راستی له‌قسه‌کردنا ، سی‌هه‌م :
وازه‌ینان له‌شتی بی‌قازانج .

مه‌ولانای جامی فه‌رمویه‌تی :

تا شود درجهان علم و عمل
شاهد دین تو جمال افزای

زانچه درخور نباشد بازای
زانچه لایق نباشد بازای

منیش نویومه :

عمری انسان ژماره‌یه به‌نفس
ئه‌وه ده‌س‌مایه بو‌تجاره‌تی که‌س

حه‌یفه ضایع بی‌به‌پوچ و عبس
بو‌که‌سی که‌س بی‌ئه‌م ئیشاره‌یه به‌س

حدیثی سی‌و‌شه‌شه‌م (زُرْغِبًّا تَزْدَدُ حُبًّا)

یه‌عنی : هه‌ر به‌ینی نه‌به‌ینی برو بو‌دیده‌نی
دوست و برات ، تا خوشه‌ویستیت زیاد بی .
ئه‌گه‌ر که‌سی بی‌یه‌وی خوشه‌ویستی له‌گه‌ل
براده‌ریکیا زیاد بی ، حقی وایه که‌م که‌م دیده‌نی ،
چونکه ئه‌گه‌ر که‌م دیده‌نی کرد هه‌مو وه‌ختی
له‌وماوه‌دا که‌له‌یه‌ک ئه‌برین ئاگری اشتیاق و

خوشه‌ویستی ههل ئه‌گیرسی وه به دل گهرمی ئه‌چی
 دیدنه‌نی ئه‌کا ، وه به خوشی ئه‌گهر ریتته‌وه به لام ئه‌گهر
 زور دیدنه‌نی بکا خوشه‌ویستی یه‌که یان کهم ئه‌بیتته‌وه
 له‌به‌ر چه‌ند دلیل ؛ یه‌که‌م : مادام هه‌روه‌ختی چه‌زی
 کرد چاوی به‌و برایه‌ کهوت ئه‌ودوسته‌ له‌به‌ر چاوی
 بی‌ئه‌هه‌می یه‌ت ئه‌بی ، وه به‌طه‌بیعت وه‌کو
 هاو‌رری یه‌کی عاده‌تی لی‌دی ، مه‌شه‌وره : بویه‌روژ له‌
 هاوینا قدری نی‌یه‌ چونکه‌ هه‌میشه‌ دیاره ، وه بویه‌
 له‌زستانا خوشه‌ویسته‌ چونکه‌ کهم کهم ده‌ر ئه‌که‌وی .
 دوه‌هم له‌ هات‌و‌چوو هه‌لسان و دانیشتنی زوره‌وه
 وائه‌بی چاوی به‌کرده‌وه‌ ره‌فتاری نامناسب ئه‌که‌وی
 وه ئه‌مه‌ ئه‌بی به‌مایه‌ی نا‌کو‌کی و دل له‌یه‌ک ئیشانیان .
 سی‌هه‌م : له‌تیکه‌لی هه‌میشه‌یی وه‌ انسان توشی
 بی‌ئه‌ده‌بی ئه‌بی ، وه بی‌ئه‌ده‌بی مه‌مترین ئه‌سبابی
 له‌ناو‌چونی خوشه‌ویستی یه‌ ، چوارهم هه‌مو وه‌ختی
 ئه‌و برایه‌ وه‌ختی ئه‌وه‌ی نی‌یه‌ بروا بولای ، وائه‌بی
 خه‌ریکی فرمانیکی تایبه‌تی خویه‌تی ، یا چه‌زی له‌
 ته‌نهایی و چه‌سانه‌وه‌یه ؛ چه‌ز نا‌کا به‌چاوپیکه‌وتنی
 که‌س ، وه ئه‌گهر که‌سی برروا بولای پی‌ی ناخوشه‌ ،
 ئاشکرایه‌ دیدنه‌نی وا له‌بی محبه‌تی زیاتر قازانجیکی
 لی‌وه‌ر ناگیری ؛ بویه‌ ووتویانه : عهدو په‌یمان به‌
 حیات ، دیدنه‌نی دوست به‌سه‌عات .

مه‌ولانای جامی فه‌رمویه‌تی :

دیدن دوست دوست را گه‌گه‌

چهره‌ی دوستی بیماراید

زاتفاق دوام صحبتشان
شوق کامل ملال افزاید

منیش نویسمه :

هه ر که سی حه ز ئه کاله دوستو برا
که م که می دیده نی بکا لی یان

نهک وه رسیان بکا به دیده نی زور
بو ئه وه ی زیاد بکا محبتیان

حدیثی سی و جه و ته م

(من اعطی الله ، ومنع الله ، واحب الله ،

وابغض الله ، فقد استكمل ایمانه)

یه عنی : هه ر که س له بهر خوا شت بدا به خهلق ،
وه له بهر خوا لی یان بگریته وه ، وه له بهر خوا خهلقى
خوش بووی ، وه له بهر خوا رقی لی یان بی ئه وه
موسولمانیکی ته واوه .

مثلا ئه گه ر که سی ره فتای چاک و ره وشتی جوان
بو له بهر ئه وه که به گویره ی شرع ئه جولیتته وه ،
انسان یارمه تی بدا ، وه هه ر کاتی که روی کرده
ره فتای خراب و ره وشتی ناشیرین له بهر ئه وه که
له گوناهایه هیچی نه داتی ، یا خود براده ریکی بی
تا به دیانه ت و روشت بهرز بی خوشی بووی ،
وه هه ر که روی کرده بی دینی رقی لی ی بی وه وازی
لی بینی ، ئه وه نیشانه ی ته واوی ئیمانه .

ئەم ھەدىتھە ھەموو مۇسۇلمانان بانگك ئەكەن بو
 (اخلاص) : اخلاص ئەو ھەدىتھە انسان ھەر
 فرمانى بىكا بەنيازو خىيالىكى باشو دلىكى خاوينەو
 تەنھا لەبەر رەزاي خوا بىكا ، نەك لەبەر پيشان دانى
 بەخەلق ، يا بو ئەو ھەدىتھە خەلق بىبىسنەو ، يا بو
 ئەو ھەدىتھە ناو بانگك دەر كا وەلە ھەموو لايىكەو خەلق
 دەست بىكەن بە مدح و تعريف كردنى ، انسان ئەگەر
 ھوشو فامى بىي ئەزانى ملاحظەى غىرى خوا
 لەعبادەت كردنا بى عقلىيە ، چونكە بشر ھەموو وەك يەك
 ضعيف و محتاجن ، وەلە خوا زياتر لە دەستەلاتى
 كەسانىيە لە ريگا يىكى غەيبىيەو قازانجى يا زيانى
 بىگەيىنى بە يەككى تر ، وە ھەر عبادەت ك بوى رىا
 بىرى خوا ئەى داتەو بە ناو چاوى خاوەنە كەيا .

بەگويرەى ھەدىتھە كەس نيازى دلى چون بى
 خوا بەگويرەى ئەو نيازەى لەگەلىا ئەجولیتەو ،
 حضرت «ص» فەرموئەتى : (ما أسر عبد سريرة الا
 البسه الله ردائها ، وان خيراً فخير وان شراً فشر) ،
 خولاصەى مەعناكەى ئەمەيە ھەر كەس ھەر شتى
 لەدلى خويىا دابنى ، خواى تەعالا بەگويرەى ئەو شتە
 لەگەلىا ئەجولیتەو ، ئەگەر نيازى چاكى بوى خوا
 چاكەى بو ئەكا ، وە ئەگەر نيازى خراپەى بوى خوا
 خراپەى لەگەل ئەكا ، بنا لەسەر ئەمە پىويستە
 انسانى مۇسۇلمان ھەول بىدا ھەر فرمانى ئەكا تەنھا
 لەبەر خواىى تا خواش لى قبول بىكا ، بەضى لى

تیگه یشتووان ووتویانه : چوار شت ههن به چوار
شت دهست ناکهون : رهحمی خوا به عیباده تی ریا
دهست ناکهوی ، خوشه ویست بون لای خهلق به
به دخویی دهست ناکهوی ، وهفای دوستو برا به بی
وهفایی دهست ناکهوی ، علمو معرفت به تهمهلی و
حهسانه وه دهست ناکهوی .

مهولانای جامی فهرمویه تی :

انکه در حبو بغضو منع و عطا
نبودش دل به غیر حق مسائل

نقد ایمان خویشرا یابد
برمحك قبول حق کامل

منیش نویومه :

ههر که سی حبو بغضو منع و عطای
خالصه بو خودای عزوجل

مژده بی دینی کامله به خودا
رهحمی خوا ی پی نه گا له کاتی اجل

حدیثی سی و هه شتم

(الجنة تحت اقدام الامهات ، من شئن

ادخلنا ، ومن شئن اخرجنا)

حه زرهت نه م حدیثه ی دهر باره صحابی ییک فهرمو

که نه ی ویست بچی بو غهزا ، به لام دایکی
نه ی نه هیشته .

مه عنای ئەم حدیثه وایه : به ههشت بو موسولمانان
 له ژیر پی دایکیانایه ئاره زویان له ههر کس بو
 ئیذنی ئەدهن بیخهینه له شکره وه بو غهزا ،
 ئاره زوشیان له ههر کس نه بو دهري ئەهین وه
 نایه لین بچی بو غهزا ئەم حدیثه ههله نایکی زوری
 تیایه بو موسولمانان له سههر به گوی کردنی دایکیان ،
 ئەم حدیثه به ئاشکرا ئەلی : غهزا به وهه مو
 ئەهمیه ته وه که ههیه تانه بی به فرضی عین - یه عنی
 تا دوژمن هیرش نه هینیته سههر وولاتی اسلام - به بی
 ئیذنی دایک حه رامه ، ئەمه شتیکی سههر نییه ، له
 راستیدا دایک و باوک حه قیان له سههر مندا ل زوره ،
 وه له پاش اراده ی خوا به تأثیری باوک و دایک ، وه به
 زهحمهت کیشانی ئەهوان پهیدا ئەه بی و پی ئەگا ،
 به تایبه تی دایک که زهحمه تیکی زور ئەچه ژی ، نو
 مانگ به پیستی سک ههلی ئەگری ، که پهیدا ئەه بی
 مهینه تیکی زوری توش ئەه بی ، گهلی جاریش گیانی
 خوی دانه نی ، ئەنجا به در یژایی سالانی شیر خواردنی
 تا پی گرتنی ئەه بی به دیاریه وه شه ونه خونی بکیشی ،
 وه که گریا رای ژه نی و شیر ی بداتی و ژیری بکاته وه ،
 ئەگه ر خویشی شیر ی نه بو مال به مال بیگیری ،
 یا شیر ی بو بکری ، ئەه بی له شو بهرگی بشوری و
 چاودیری بکا ، سههره رای ئەم هه موئیش و ئازارانه ش
 ئەه ونده به رهحمه ئەگه ر مندا له کسه ی توشی
 ناساغی ییک بو حه سانه وه له خوی حه رام ئەه کا بو

خاتری چاودیری ئەو ، لەبەر ئەمەیه جزادانەوهی
بهخیری دایک و چاکه له گهل کردنی زور له باوک
پیویست تره ، وه کو ههسه نی بهصری فهرمویه تی :
(حق الوالد اعظم ، وبر الوالدة اکرم) . یه عنی :
حقی باوک گه وره تره ، به لام چاکه کردن له گهل دایکا
پیویست تره .

مهولانای جامی فهرمویه تی :
سر ز مادر مکش که تاج شرف
گردی از پای مادران باشد
خاک شو زیر پای آن که بهشت
در قدمهای مادران باشد
منیش نویسمه :

داییکی خوت له سههر سههرت دانی
دایمه نی قهت له مال و منزل و دهشت
گهر به خدمهت بررویته ژیر قدمی
ههر له ویوه ئه ررویته باغی به ههشت

حدیثی سی و نوههم
(ليس الشديد بالصرعة ؛ انما الشديد
الذي يملك نفسه عند الغضب)

یه عنی : ئازا ئەو که سهه نی یه که خهلق زور بدا
بهزه وی دا ؛ ئازا ئەو که سهه یه که خوی بگری له کاتی
زرق ههستانا .

بهم چه شنه که له کاتی ررق ههستانا بتوانی
 مه نعی ررقه کهی بکا ، وه ئه گهر ههر زوری پی هینا
 خوی بگری له قسهی ناشیرین و کرده وهی نارهوا .
 لیکدراوه ته که ررق ههستان زور خوییکی ناشیرینه ،
 حتی بعضی له تیگه یشتوو ووتویانه ههر شه رری
 که توشی انسان ئه بی یا له چهزو ئاره زوی نفسه وهیه
 یا له ررق ههستانه وهیه ، مثلاً کوشتن ، بریندار
 کردن ، جویندان ، ناشکوری کردن ، طلاق خواردن ،
 سویند خواردن ئیشانندی دلی دوست و برادر ،
 وازهینان له کهس و کار ، وه امثالی ئه مانه هه موو
 له خووی ررق ههستانه وه پهیدا ئه بن ، وه زور کهس
 بوون له وه ختی ررق ههستان دا گیانیان ده رچوووه ،
 بناله سهر ئه مه زور پیویسته انسان ئاگای له خوی
 بی ، وه ههر چون بووه منعی ررق ههستان له خوی بکا ،
 وه ئه گهر به ناچاری ررقی ههستانا خوی له قسهی
 کرده وهی ناشیرین بیاریزی وه بو ئه مه چه ند وه سیله
 ههیه ، یه کی له وانه بیر کردنه وهیه له گه ورهیی خوا ی
 تهعالا که دهستی ئه رروا له جزای ئه م ررق ههستان و
 ناشیرین ووتنه دا انسان له ناو بهری ؛ یه کیکی تریان
 بیر کردنه وهیه له اجر و ثوابی ئه هلی حلیم و حه وسه له ،
 وه وورد بوونه وهیه له مه ئه گهر خوی را بگری له وه ختی
 ررق ههستانا خوا جهزای ئه داته وه ، یه کیکی تر
 له وانه دهست نویژ گرته ، یه کیکی تر له وانه ئه وهیه
 ئه و جیگه یه به جی بهیلی ، وه برروا بو جیگه ییکی تر .

(بیداری) : ررق ههستان وهختی ناشیرینه گه
 به ناحق بی ، چونکه ررق ههستان لهسه ر حق زور
 شتیکی جوان و بهجی یه ، هه زرهت «ص» به و هه مو
 حلم و هه وسه له وه که بو وه زور جار لهسه ر اموری
 دیانت به توندی عاجز بو وه ، امام احمد خوالی رازی
 بی فهرمویه تی : (نهاییه الکمال الغضب فی موضعه ،
 والحلم فی موضعه) ، یه عنی : ئاخر دهره جهی ته واوی
 بو انسان ته وه یه له جیگاییکدا ررقی ههستی کسه
 موناسبی ررق ههستان بی وه له وهختیکا حلمی بی
 که مناسبی حلم بی .

مهولانای جامی فهرمویه تی :

پهلوان نیست آنکه در کشتی
 پهلوانی دگر بیندازد

پهلوان آن بود که گاه غضب
 نفس اماره را زبون سازد

منیش نویومه :

پالهوانی ته وه نی یه که به زور
 خهلق زه لیل که یت و لات و مال ویران

پالهوانی وه هایه خوت بگری
 له خراپه له کاتی ررق ههستان

حدیثی چل هه مین

(المسلم من سلم المسلمون من یده ولسانه)

یه عنی : موسولمانی ته و او ته و که سه یه که
موسولمانان له ده ست و زوبانی سه لامهت بن .

به م مه عنا یه موسولمانی ته و او که سیکه نه به قسه
نه به کرده وه موسولمانان توشی زیان نه کا . نه ده س
دریژی بکا بو مال و گیان و ناموسیان ، وه نه له پاش
مله ناویان بهری وه قسه ی خراپیان پی بلی وه جوینیان
پی بدا . وه بوختانیان بو بکا وه ناو و ناتوره ی
ناشیرینیان بو هه لبه ستیت .

پیویسته له سه ره هه مو انسانی چاودیری حقوقی
خواو هه مو خهلق بکا . وه بزانی که به ته نها چاودیری
حقوقی لایه کیان نه جاتی نابی به لام له بهر دوشست
له حدیثه دا ته نها باسی حقوقی خهلق کراوه . یه کهم :
چونکه بو ژیا نی دنیا چاودیری کردنی حقوقی خهلق
گرنگ تره ، چونکه ته گهر انسان له دنیا دا چاودیری
حقوقی خهلق نه کا ناژی ، وه دنیا پرر ته بی له شهرو
ئاژاوه و کوشتن و بررین ، که ته مهش ناشی بی ، به
پیچه وانهی ته مه وه ته گهر چاودیری حقوقی خوا
نه کا گونا هه که ی ته نها بو خویه تی ، وه هه ر خوی
توشی زیان ته بی ، وه مه سه له که ته که ویته به یینی
خوی و خوی خویه وه ، خوایش ارحم الراحمینه دوز
نی یه که لی ببوری . دوهه م له بهر ته مه مادام انسان

حالی له گهل خهلقا باش بو زور نزیکه حالی له گهل خواي
خویشیا باش بی ، وه به گویره ی فره موده کانی
بجولیتنه وه وه هه رچی پیویستی به نده گی بی
جی به جی ی بکا .

مه ولانای جامی فره مویه تی :

مسلم آنکس بود به قول رسول
گرچی عامی بود و گر عالم
که به هه ر جا بود مسلمان
باشد از قول و فعل او سالم

منیش نویومه :

به صریحی حدیثی پیغه مبه ر «ص»
ئه و مسلمانان دینی ساغه که وا

له زبان و له دهستی سالم بی
هه ر که سی باوه رری هه یه به خوا

**اللهم اجعلنا من المسلمين الذين يسلم المسلمون
من ايديهم والسننتهم سبجان ربك رب العزة عما
يصفون وسلام على المرسلين والحمد لله رب العالمين .**

۱۳۷۳ ی کوچی - ۱۹۵۴ ی زایینی
سوله یمانی - مزگه وتی حاجی حان

۵

نوورونه جات

بسم الله الرحمن الرحيم

به ناوی ته و خالیکه ی که کامیله و به که ره م
به خشنده یه و میهره بان خاوه نی «به یت و حه ره م»

سه ناو سو پاسیکی و ا که می ی نه مینی له و ا
بو خالیقی ماسیوا به حیکمه تی مونته ظه م

دروستی فه رموو هه موو دنیا ، که هیچی نه بوو
نووسی له «له و حا» به زوو هه رچی ته بی زورو که م

ئینس و فریشته و پهری ، عه رزو سه ماو ته ختهری
هه ر ته و بوو وینه گری له سه ر هه تا کو قه ده م

به لوطفی خوی ته و خودا به ئاده می ی عه قلی دا
ایده بالهدی ، علمه بالقلم

هه م قووه تی عه قلی دا به ناردنی ئه نبیاء
ته بشیرو ئینداری دا به نیعمه ت و به ته له م

ته زه لی یه هه ر بووه ، ته به دی یه هه ر هه یه
ته نیایه بی وینه یه ، خاوه نی حو کم و حه شه م

قادرو زانایه ته و ، بییسه رو بینایه ته و
خواهشی بالایه ته و ، گویایه بی ده نگ وده م

یا رب صلّ علی افضل من أرسلا
والانبياء ، وعلی من اقتدا فی الامم

[بریژه ره حمهت خوا له به حری فه یضو صه فا
سه رحه رزه تی موصطه فاو ته صحاب و ئالی به جه م] (۱)

پیغه مبه ری ره حمه ته بو روحی ئله م ئوممه ته
خاوه نی مه رحه مه ته بو عه ره بو بو عه جه م

پیغه مبه ری « خاته مه » بو دینی ئه م عاله مه
ره هبه ری چهن « حاته مه » بو به خشش و بو که ره م

لوقمانی دهر دو غه مه ، لوطفی وه کو مه ره مه مه
ده وای دهر دو ئه له مه بو قه لبی خاوه ن ئه له م

سه روه ری گشت عاله مه ، له م نه ته وه ی ئاده مه
بو فه یزی ئه و خادیمه چهن شاهی خاوه ن عه له م !

باجی له سه ر سه له فه ، تاجی سه ری شه ره فه
به لکو شه ره ف سه ده فه و ، ئه و دورری فه ردی یه که م

بو چه رخی پیغه مبه ری شه می سه مای سه روه ری
بوداییره ی ره هبه ری « طاها » یه به دری ئه ته م

هه ر به و هه واهل ته کا شووشه ی شه قاوه ت شکا
هه ر به وه خور ره م ئه کا بارانی فه یزو که ره م

له وشوینه گول به سته یه ئه و گولی سه رده سته یه
له وشوینه دل خه سته یه ئه و مه ره مه بو ئه له م

هه ر ئه و په نای ئه مه له بو سه رده می زه لزه له
سو جده ئه با یه په له و تکا ئه کا بو ئوممه م

(۱) ئه م به یته بو ئه وه یه وه کو سه ر به ند به کومه ل بخوینر یته وه .

جيا له گهل عالهما ئەم ذاتە ئيللا لهما ،
خاليقي عەرزو سەما هيناوونی له عەدم

[رەبی بریژە صەفا بو رەهبەری ری وەفا
بو لابەری هوی جەفا بەحیلەم و حوکەم و قەلەم]

بو ئەو چرای عالەمە نووری دلی ئادەمە
کە رەهبەری خاتەمە بو عەرەب و عەجمە

ئەو شاھی صاحب سەنا ، ئەو ماھی دوور لە پەنا
کە ئەو ئەبی بە پەنا بو کاتی ئیش و ئەلەم

ئەو ئەنوەری ئەنبیا ، ئەو سەروەری ئەصفیا
لامیع بە نوورو ضیا دافع لە بو توزو تەم

دنیا لە بەحر و لە بەرر ، زەوی لە ووشک و لە تەرر
پرر بولە خیر و لە فەرر ، کە نایە سەریان قەدم

نوورە و نهجاتە و صەفا ، بو دلی خاوەن وەفا
دەرمانی دەر دەو جەفا ، مەرھەمی ئازار و غەم

بە شیری ئەهلی وەفا ، نەذیری ئەهلی جەفا
مونیری خاوەن صەفا ئەمیری خاوەن کەرەم

مەحبەتی یەك نەفەس بە گیان ئەگەر بیتە دەس
بو ئەهلی مەیل و مەبەس چاترە لە بە یە و سەلەم

موحەممەدە ، ئەحمەدە ، مەسعوودە ، هەم ئەسەدە
لە مەر تەبەیی دەس مەدە ؛ نایگاتی دەم یا قەلەم

ئەو شاهە پایە قەوی پیغەمبەرانی زەوی
داویانە موژدەیی ئەوی بە عەینی ناوی عەلەم

هاتووہ نیشانہی نہ بیی بہ عہجہ می و عہرہ بیی
« مُبَشِّرًا بِنَبِيٍّ » نہ قلہ لہ (عیسا) بے دہم

خوا کہ ناردی روسول پھیمانی فہرموو بہ کولل
بو کومہ کی تھو بہ دل ، بو نہ شری حلق بو ٹومہم

لہ نیو سو پای رہہ بھری ی ، چ ٹامیر ، چ عہسکھری
ہہر بو تھوہ سہروہری ی ، ہہر تھوہ خاوہن عہلہم

وہک پھروانہ بوو پھری ی بوشہ معی رووی تھوہری
بویی وہ کو (موشتہری) جو بریل تھہات دہم بہ دہم

حہیرانی دہورو بہری زوہرہو سوہاو موشتہری
سہیوانی تاجی سہری چہرخی سہمای موننتہزہم

دنیا یے بوو ہیملہ تی ، دہریایہ بوو نیعلہ تی ،
شہیدایہ بو تہلعلہ تی تھومانگہ دہردی لہ تہم

مہنبہ عی صیدق و صفہا ، مہجمہ عی شہرم و وہفا
رہقیببی جہورو جہفا ، طہیببی دہردو ستہم

شہیدای شہمیمی دہری باغی بہہہشتی بہری
چہاکیری دررکی دہری گولباغی دہشتی ٹیرہم

چون تھو ٹومیدہو پھنا بو روشنایی و سہنا
نوختلہی رہشی دانہنا لہ کاغہذا بہقلہم

ہہر نوورہ بارہو بہشی ، ہہر پاکی یہو بی غہشی
دوورہ لہ لہ ککھ ی رہشی بہروح و دل دہست و دہم

بو شہرحی صہدری تھتو ، بو رہفعی ذیکری تھتو
بو نووری فیکری تھتو ٹایہت پررہ لہ حیکہم

ره فیقی فه تح و ظه فه ر له حه زه رو له سه فه ر
بو نه فه رو ، بو خه فه ر ، له تیپی تو ، زورو کهم

و نور ه' في الوری عمّ السّما والثری
بجهده للهدی ، و صده للصنم

[بر ریژه ره حمهت خوا ! له به حری فه یض و صه فا
سه ر حه زره تی موصطه فاو نه صحاب و ئالی به جهم]

رشتهی نه سه بی له هه ردو و لاوه

نه سه بی موخته بهری بو شه ره ف و سه روه ری
هه مو و له له که به ری ، موخته ره م و موخته شه م

له خه به را واریده : ئه م سه روه ره ساجیده
هه ر کهس به نه و عائیده که وره بو وه و موخته ره م

به ندی دوررو که وه ره ، له مه عده نی جه وه ره
حوبی ئه وان وه رگره سه روح و دل نه ک به دم

ئامینه یه والیده ، باسی ئوصولی بکه ی
به وه هب و زوهره نه گه ی عبدوله نافی یه که م

باو کی بوله ند مه رته به (عبدالله) ی مونته خه به
له (عه بدی مطلبه) خاوه نی جاوه حه شه م

(هاشم) عه تای خوی به سه ، (عبدوله ناف) نه قده سه
(کلاب) ه پینجه م که سه (مه رره) یه جه ددی شه شه م

(که عب) ، (لووه ی) هه شته مه (غالب) بلی نو هه مه
(فیه ره) به حه ق ده هه مه (مالیک) له وی یازده هه م

(نه ضر) و (که نانه) له بهر ئینجا [خزیمه] له سهر
(مودریکی) خاوون ته مهر لای عه رب و لای عه جه م

(ئیلیاس) ه، ته نجا (موضهر)، (نه زار) ی عالی سی یهر
موعه دد گه لی موخته بهر، عه دنان گه لی موخته شه م

ته مرشته ته روا هه تا (قه یدار) ی خاوون وه فا
کورری ذه بیحی (صه فا) ئیسما عیلی موخته ره م

سیلسیله یی به شه ره ف به رزه له هه ردوو ته ره ف
نه له سه له ف، نه خه له ف وینه ی نه برو بو که ره م

له ئاده مو نه سه بی، هه تا خه لیلی نه بی ی
تا بابی خوش حه سه بی، موخته ره م له موخته ره م

بو حورمه ته، ئه ی برا!، که گه وهه ری شه وچرا
ته بریت ته عالی سه را له شوینیکی موخته صه م

چه ن کانه ئه م عاله مه؟ ئه م نه ته وه ی ئاده مه
خوش خولکه، موخته ره مه، له عه ره با، یا عه جه م

په یدا بوونی حه زرت (ص)

[بریژه ره حمه ت خوا! هه تا قیامه ت له سه ره
سه رده فته ری ئه نبیاء ره هبه ری جینن و به شه ر] (۱)

ئه وکانی حیل و وه فا کاتی به نوورو صه فا
ده رچوو له په رده ی خه فاروو ناکی کرد ده شت وده ر

(۱) ئه م به یته وهك سه ره به ند ده ووتریته وه .

بیسته می نه یسانی زوو به هاری خوش ره نگ و روو
غو نچه به لیو خه نده بوو له بهر نه سیمی سه حر

مانگی ره بیعی یه ک بوو ، له روژی دوانزه هه می
دووشه ممه بوو صوبح دهم هه تاو له کهل هاته دهر

به صووره تی دل بهری نازاری بی سیبه ری
به شه و قی رووی نه نوهری (کالشمس ، لا کالقمر)

روون بوو زه وی تا سه ما توو زو ته می تیانه ما
خه م جی ی نه ما له وده ما ، له م عالهمه که و ته دهر

ئه م عالهمی پر رته مه ووشکی نه ما ئه و دهمه
به نمی ئه و شه ونمه به خورر ئه باری له سه ر

که و ته ته به سسوم هه موو لیوی جیهان زوو به زوو
له عه رزه وه موژده چوو له بو فریشته له سه ر

فه و جی فریشته ی سه ماء به نه شئه هاته سه ما
غه م له نیوانا نه ما (والدهر قد از دهر)

میلله تی دل پر رله ته م به (ئه بره هه) ی پر رسته م
به نووری به دری ئه ته م نه شئه ی سه فای که و ته دهر

به مه قده می (موصطه فا) نه ما نمو ونه ی جه فا
حیجازو مه ککه و سه فا پر ربوو له خیر و له فه رر

به شه و قی ررووی موصطه فا روشن بوو ده شتی سه فا
به بای شه مالی وه فا دهر چوو جه فا بو (سه قهر)

حق که و ته جیلوه و سه نا ، باطل به ره و لای فه نا
نوور دای له پیچ و په نا ، تاریکی رویشته دهر

ټه ونیشانانې که له پيش له دايک بوونی دهر که و تن

بو شه رهي (موصطه فا) ټه وچل چرای ری وه فا
زوو هاته دی به صه فا گه لی نیشانو ټه ټهر

یه کهم نیشانې قهوی له سه ر بیساتی زهوی
پایه ی مه جوسی نهوی ، شو کوهی که و ته خه ټهر

کیسرای قهواره قهوی ، خاوه ن شو کوی خوسرهوی
مه ټموری هاته خهوی ، بی ترسو بیم و حه ټهر

پی وی ووت مه قامت هه موو ته سلیم بکه زو و به زو و
به مه ردی خوش خولک و خو و ، خاوه ن عه سای بی زه ره ر

پاش ټه مه هه یوانی ټه و بو شیوانی ناوی ټه و
چوارده تاقی به ته و او شقه بوو له خواروله سه ر

به و خه وه پرر وحشه ته ، به م حادثه و ده هشه ته
ټه و شاهه باشه و که ته که و ته خه یال و خه ټهر

که وره ی موغانی (۱) ټه وی ، ټه ویش خه وی دی شه وی
خه وی که دل نه یه وی پی ی که و ته بیم و حه ټهر :

چهن ټه سپی خوش ره ووت و رو و ، چهن ووشتری نه رم خو و
له ده جله وه ، ده و به ده و ، په رینه وه رو و به سه ر

یانی سو پای دینه و ا به وره نگه شیرینه وه
به شان و ته مکینه وه به ویا ټه که ن ری گوزه ر

(۱) موغ : پیاوی ټایینی ټاگر په رسته کان .

مه جووس له بـهـد ته ختەری کوژایه وه ئاگری
ته گەرچی بوون له سهەری چەن جەرەسی باخه بهر

گۆلاوی ساوهی به فەرر روچوو وه کو دهشتی بهرر
یانی قوراوی به سهەر رروم له م سهەر و که و ته په رر

ریگهی جنو که نه ما له هاتووچو بو سه ما
(کاهن) له چالی خه ما داما وه کو کویر و که رر

که نوبه بی بو هو دا ، بو نووری وه حیی خودا
عه رراف ته بی بی صه دا بمری به صه د ده ردی سهەر

ته وانهی شیریان داوه تی و به خوی ئن کردوو

دایه نی شیری ، له سهەر به یانی ئه هلی سیهر
یه کهم (ثووه یبه) عه تیقی بوونی (خیر البشر)

دوو ههم (حوله یمه) ته ویش گه ییشته ته و نیعمه ته
به فه یزی ته و خزمه ته ، بو قه و مه که ی بوو به فەرر

دوو سال له ناو بادی یه ته و سه روه ره هادی یه
به م دایه نه (سه عدی یه) په روه رده بوو بی زه ره ر

پاش ته وه هینایه وه ، لای والیده ی مایه وه
چون والیدی ماجیدی له م عاله مه چو بو وه ده ر

شهش ساله بوو موصطه فا دایکی به شیوه ی وه فا
هه تا (مه دینه) ی صه فا بردی به عه زمی سه فەر

که هاتنه وه ، دی بـهـدی ، بو والیده ی هاته جی
که خاکی (ابواء) بی به قه بری ، نِعْمَ المقرّ !

له ته مه نی هه شتی یا با پیره گه وری نه ما
ئینجا له لای مامی ما (بو طالب) ی مو عته بهر

له عومری دوانزه له گهل مامی (زبیر) ی به طهل
به هوی تیجاره و عه مهل چوو بو یه مه ن به سه فهر

له عومری هه ژده دابوو به عاده تی کاسبی
چوو شاری بو صرايشی دی له شامی خاوه ن ته مهر

له سه فهره را مه یسه ره لای سه ری ئه و سه وهره ،
پارچه یه هه وری ئه دی سیبه ری خستبوه سه ر

جا شوره تی ئه و وه ها دای گرت جیهان به به ها
(خدیجه) دل خوازی دا بو عه قدی شاهی به شهر

ئه ویش له سه ره غبه تی ، به ئاره زووی عه شره تی
عه قدی سه فاو عو شره تی کرد به بناغه ی ته مهر

شکو و شیوه ی هه زره ت (ص)

وه صفو ته نای بی گومان مه حاله بو ماسیوا
هه یرانه ئینسان له وا فریشته یه ، یا به شهر ؟

به به که چه ن ئه نوهره ، هه تاوی بی سیبه ره
نه فریشته نه به شهر ، به مسیره ته که و ته دهر

له حوسنی بی ئافه تی میانه بوو قامه تی
که چی له ناو عه شره تی به بهرز ده ها ته نه زهر

له بهر شکوهی سه ری (زوهره) به دل ، (موشته ری)
بو خادمی و چاکیری بی به دهر بانسی دهر

به دري دوجاي ظولمه ته ، شه مسي ضوحاي ره حمه ته
نووري هوداي ئوممه ته بو گه لي جينن و به شهر

مووي ره شي قوببه ي سه ري بينداری وهك عه نبه ري
تا شاني دائه پهرري دهم دهم له مـهـش كورت تر

ته ويلى خوش هه يئه تي به زينـه تي طه لعه تي
كه ده رئه كه وت وات ئه دي روژه له كه ل هاته ده ر

دوو خه تي ئه بروي شه وي ، و كو و هيلالي نه وي (۱)
كه وان و تيريش موژه ي بو قـهـلبـي صاحب نه زهر

ته شبيه ي چاوي مه كه ن به چاوي ئاهووي خوته ن
خـه تايه دهم لي مه دهن به نيسبه تي بي ئه ته ر

ئه يدي له پشتي سه ري وه كو و له پيش نه زه ري
ياني : له شي ئه نوه ري پا كه له توزو كه ده ر

ئيمامي عامـهـو ئه بي چاوي له عالهم هـهـبي
له راسته وه يا له چه پ ، له پشته وه يا له بهـر

نيرگسي چاوي ره شي ئه نووست وه كو غو نچه گول
به لام له خه ودا به دل بيدارو خاوه ن خه بهـر

رووي پرر له شهرم و حه ياي ، قه نديلي ده شت و چيـاي
له شه وقي نوورو ضيـاي روژ رووي نه بو و بيته ده ر

غو نچه ي ده مي ئه نوه ري ، به بيني وهك عه نبه ري
عاشق له بووي موشته ري به دل ، به روح و ، به سهـر

(۱) نهو : تازه ،

تفی ئه بو به شیفا بو زامی دهر دو جه فا
به شهر تی صیدق و صه فا بو شاهی (خیر البشر)

به صونعی (رب الفلق) سینه ی وه کو لاوه رهق
واسیع له بوو نوری حق ، لامیع به وینه ی قه مهر

له سینه یۆ دهر ئه چوو خه طیکی شیرین له موو
طوولی هه تا نافی بوو به میثلی ره یحانی ته رر

لای چه پی ناوشانی ئه و ، بو عزیزه ت و شانی ئه و
هه بوو نیشانی که به و شاهیده ئه هلی سیه ر

به قه دری هیلکه که وی ، ئه ستیره بوی ریک که وی
مه ممنوو نه بو پرر ته وی نووری ئه وی بیته سه ر

بونی ئه رویشته دل چاتر له نه سرین و گول
بوی ئه تلایه وه به کول عه نبه رو میسکی ته ته ر

ده سستی دریژ بوون برا له بو عه تای فوقه راء
دائه په ررین له سه را تا به ندی ئه ژنوبه دهر

چو نکه شه هاده ی شه ره ف به و گه یی یه شه ش ته ره ف
په نجه ی شه هاده ی له که فف ئه علاو ، ئه وان موخته سه ر

بو ئه وه تا شوینی پی ی راس بی له سه ر عه رزی ری
قوولی نه بوو ژیری پی ی به نه قلی ئه هلی سیه ر

پاش به پیغه مبه ربوونی

ئه و ذاته مونته خه به که مه عده نی ئه ده به
نه ک سه روهری عه ره به ، به لکو بو هه موو به شه ر

له ئه‌ووه‌لی حاله‌وه تا که‌وته ناوساله‌وه
له‌ده‌ر وه یا ماله‌وه ئه‌یکرد له په‌ستی حه‌زه‌ر

فیکری وه‌ها به‌رز ئه‌بوو له‌م عاله‌مه‌ ده‌ر ئه‌چوو
بیری له خالق ئه‌کرد ، نه‌ک ئه‌زه‌وی و ده‌شت و ده‌ر

کاتی که‌ ویستی خودا یه‌کی بگا به‌ه‌ودا
فیکری وه‌های پی ئه‌دا په‌نای بدا له خه‌ته‌ر

به‌لی هیدایه‌ت که‌ بوو عه‌ون و عینایه‌ت به‌زوو
ئهم روح و جیسمه‌ هه‌موو ئه‌کا به‌خاوه‌ن هه‌ونه‌ر

له‌به‌ر چرای ئیه‌تیدا ئه‌که‌وته یادی خودا
له‌ئووه‌لو ئیه‌تیدا ئه‌که‌وته ده‌ریای نه‌ظه‌ر

هه‌رسالی مانگی ، برا ، ئه‌رویه غاری (حیراء)
فاربخ له‌گشت ماجة‌را به‌روح ، به‌دل ، به‌به‌صه‌ر

که‌سالی چل هاته‌دی شه‌ش مانگ هه‌رچی خه‌ویه‌دی (۱)
راس ده‌ر ئه‌چوو بی که‌می ی وه‌کو سفیده‌ی سه‌حه‌ر

هه‌تا له غاری (حیراء) ریساله‌تی پی‌درا
بوو به‌چرای چل‌چرا بو‌ری نه‌جاتی به‌شه‌ر

دووشه‌مه‌بوو هه‌ژده‌هه‌م له‌ره‌مه‌زانی ئه‌هه‌م
(جبریل) ی‌خاوه‌ن که‌ره‌م وه‌حیی خودای برده‌سه‌ر

چه‌ن ئایه‌تیکی خودا ، له‌خه‌لق و عیلم و ه‌ودا
هینا له‌بو ئیه‌تیداو ، وون‌بوو له‌ده‌ر کی به‌صه‌ر

(۱) خه‌ویه‌دی = خه‌وی ئه‌دی *

که وون بوو لی ته ووده مه ته و خاتمه می ته کره مه
وه کویسه کی پر رغه هاته وه دل به حه زهر

که هاته وه مه نزی له پاش ئیفاقه ی دلی
فه ورهن به بی ماته لی که و ته به یانی خه بهر

گیرایسه وه ماجسه را ته وزاعی غاری (حیراء)
بو هاوسه ری دووسه را ، بو هاوده می موخته بهر

پاش باسی ته م صادیقه ، ته و هاده می موشفیقه
بردی به لای (وه ره قه) زانا به عیلمی سی بهر

ته ویش به له هجه ی وه فا فه رمووی به موژده ی صه فا
ته و ذاته بی ئیختیفا (جبریل) بوو ، بوت که و ته دهر

پاش ته مه سی سالی دی ، رووی جو بره ئیلی نه دی
و قلب حَضَرَتِه ضَاقَ لَهُ و انحصَر

تا جاری ته و روو چرا رویشته بوو بو (حیراء)
که هاته وه به وسه را (جبریل) ی هاته نه ظه ر

به هه یئه تیکی عه جه ب ، به هه یبه ت و به حه سه ب
له ده هشه تا شای عه ره ب که و ته وه له رزو خه ته ر

که هاته وه مالسه وه به وله رزه هه رمایه وه
پیچای له ته عزایه وه جلی له پی تا به سه ر

هه تا له بو ره هبه ری (جبریل) که ییشته سه ری
سووره تی (مدثر) ی هینا به شان و قسه دهر

ئینجا به شان و شه ره ف حه رزه ت له هه ر چوار ته ره ف
به یانی کرد ، وه ك سه له ف ، ته و حیدی ره ببولبه شه ر

صیددیقو ، زهیدو ، عهلی ، بیلالی مه شرب وهلی
عوثمان به نووری جهلی گهین به بی دهردی سه ر

طه لحه و زو به یرو سه عید سه عد ئیبنی عه و فی ره شید
ئه بوو عو به یده ی شه هید ، ئه رقه می عالی سیهر

یاران به صیدقو صه فا ئه چو و نه لای مو صطه فا
به تر سه وه نه بادا بگهن سه ئیش و زهره ر

یه ک یه ک و دودو ئه چو و لای شاهی خوش خولک و خو و
تا وه رگرن رو و به رو و ئادابی دینی به فـه ر

بو کاتی فیر بو و نی حق گرد ئه بو و نو یه ک نه سه ق
لای شاهی شیوه شیرین ، به لام به بیم و حه ذه ر

هه تا به ره حمی خودا قـه بو و ل بو و لای باره گا
دوعای (نبی الهدی) ئیمانی هینا عومـه ر

ئینجا به شان و شکوه عومه ر وه کو شیر ی کو
کوففاری هینا ستوه له شار و دی و ده شت و ده ر

شمشیری خوی کرده مل ئه یگوت به پیاوانی زل
کی زیددی دینه به دل فه رموو ده با بیتـه ده ر

تا هاته خوار زو و به زوو [فاصدع بما تؤمر]
بو نه شری دین رو و به رو و له شاری مه ککه و له ده ر

جا مه ککه که و ته په له له شورشو زه لزه له
له زیددی ئه م سیلسیله بو کرده وه ی شور و شه ر

تائه و شه هی ئه کره مه فه رموو ی له بهر مه رحه مه
بررو نه لای (ئه صحه مه) شای حه به شی مو عته بهر

یاران له ترس ته له ف چوون بو چه به ش به سه له ف
لای ته صحه مه ی به شه ره ف مانه وه بی دهردی سهر

یارانی دل به وه فا له دووری رووی موصطه فا
دیل بوون به داوی جه فا تا هاته لایان خه بهر :

کافره کان صه ف به صه ف چوونه ته سو جده ی شه ره ف
بو خالقی شه شی ته ره ف (والنجم) ی ناردوو نه سهر

له شه وقی ئه م وه حده ته یارانی ئه م چه زره ته
گهرچی سه فهر زه حمه ته هاتنه وه مه ککه ی به فهر

دهر که وت کافران هه موو هه روان له سهر عه ینی خوو
بویه گهر رانه وه زوو له بو چه به ش به سه فهر

ره ضای خودا حازره ، هاتنی زور ظاهره
بو ئه و که سه ی صابره له بهر به لاو دهردی سهر

ته روا ته ناو قه لبی حه ی به روژو شه و په ی به په ی
ئه وه ی نه کا باسی وه ی له ئیشی دهر دوزه ره

دهر چوونی به نی هاشم بو شه عبی عبدالطلب

ئه م مجاره خیل جـه فا ، کافرانی بی وه فا
له بو سزای موصطه فا که وتنه قه سدی خه ته ره

ئه بی موحه ممه د به زوو له گهل ئه قاریب هه موو
بررونه دهر زوو به زوو ، نه کهن به شارا گوزه ره

خزمان خه م له دل هه موو ، دهر چوون له مه ککه له بو
شیوی (عبدالطلب) دل عاجزو غه م له بهر

به فیه یزی جیلوهی قیده م که بوی ته چوو دهم به دهم
گیان بوو به به حری که ره م دل بوو به کانی ته مهر

بیستی گه لی سیرری حه ق له خالیقی ماخه له ق
ناکری به حه رفو وه ره ق شه رحو به یانی خه به ر

جادا په رری له وده ما له ته و جی بور جی سه ما
عالم ته می تیا نه ما له به ر نه سیمی سه حه ر

شه هابه ، یا به رقه خوی دنیا به بی فه رقه بوی
ده ست له دنیا ته شوی بزانی چون نه خه به ر

کوچی حه رزه ت (ص) بو (مه دینه)

ئینجا به وه حیی سه ما وه ختی ئیقامه ی نه ما
با (سیّد الکرماء) له مه که بر روا ته ده ر

هات ته مری هیجره ت به حه ق لای ذاتی (رب الفلق)
له به ر شه رری (ما خلق) که و ته ته هی یه ی سه فه ر

له گه ل ره فیقی وه فی ، سه دیقی دل مو کته فی
به صووره تی موخته فی له شاره وه چوو نه ده ر

له غاری ته ورا له وی مانه وه تا سی شه وی
به لکو هه لی هه لکه وی هه تا بررون به سه فه ر

بوو به کری خاوه ن سه فا ، ره فیقی صاحب وه فا
پی خوشی بوو ده ر دو جه فا له پیناوی پیغه مبه ر (ص)

سه دیقی نازاری تو ، ره فیقی ناوغاری تو
گولباخی بی خاری تو بو تو ته بوو به سه و په ر

به ده وری ئه و یاره دا مار گهستی له و غاره وا
له و غاره پرر ماره دا بر یار ئه که و ته خه ته ر

سی شه و له وی مانه وه ئینجا به په نهان ه وه
وهك روژ له کیوانه وه طلوعی بوو ، که و ته ده ر

به شه رم و شان و شکوه نه سیمی داوینی کوه
رووی کرده جه بهی سه روو له ساحیاژ بوسه فەر

هه رچه نه باران نه بوو که چی ریگاوبان هه موو
به یومنی ئه و زوو به زوو پرر بوو له خیر و له فەرر

له م سه فه ری هیجره ته له فه ضلی ئه و حه رزه ته
هه ر خاریقه ی ده ه شه ته ده ر ئه که وی بو به شه ر

باسی (سوراقه) مه کهن ، له و خاریقه ده س مه ده ن
سی جار له رری به به ده ن روو چوو گه ییشه خه ته ر

با به رگی (کیسرا) ببا له جائیزه ی ئه ده با
خه لات له لای نوجه بآ شمشیره یا تاجی سه ر

له ئوممومه عبه د مه دوو ، مه رریکی پیری هه بوو
به یومنی شا زوو به زوو بوی بوو به جی خیر و فەرر

که شه وقی داوه له دوو ر خاوه ن سه فای به رقی نوو ر
ئه نصار گه یینه حوزوو ر ، حوزوو ری (خیر البشر)

به عاده تی نوجه بآ پیشوازی یانلی کرا
که دابه زین له (قوباء) میوانی زور موخته به ر

روون بوو هه موو سه رزه وی به نوو ری سیمای ئه وی
تاریکی که و ته نه وی ، ده رچوو سوفیده ی سه حه ر

راسته ئەمه یا خهوه ، به روژه یا به شهوه
ئەخواهه نی پررتەوه لای عاشیقان کهوته دەر؟؟

(ئەنصار)ی ئەو روژوشەو پەروانەوینە به تەو (۱)
بوشەوقی روخساری ئەو ئەچوون به سۆزی جیکەر

چەن خوشە دل ئەودەمه سەرشارو خاترجەمه (۲)
نە میحنەتەو ، نە غەمه ، نە زەحمەتەو ، نە که دەر

لەم حالە ویجدانییە ، میقداری یەك ثانییە
بەم عالەمە فانییە قیممەتی ناییتەدەر

پاش موودەتی لە (قوباء) لە گەل گەلی به وه فا
وہ کو شنە ی بای صەبا چوو بو مەدینە ی به فەرر

پیش وازی کەران بە جەم دلخۆشو خالی لە غەم
سروودی شادی بە دەم : (طَلَعَ نَوْرُ الْقَمَرِ)

یارانی مە ککەش هەموو لە زور و کەم هەرچی بوو
گەیین هەموو زوو بە زوو بە حەزرەتی پیغمەر (ص)

موهاجرینی (حەبەش) پاش زەحمەتی روژی رەش
جەم بوون لە لای بەش بەش بە میثلی هالە ی قەمەر

چەن خۆشە دل بە صەفا ، لە پاش فیراق و جەفا ،
بە یاری خاوەن وەفا بگا ، بە بی دەردی سەر !!

جا سەر وەری رووچرا فەرمووی : چرا هەلکرا
ئیعلاانی ئایین درا بو ئەهلی بەدوو حەزەر

(۱) به تەو = به تاو ، به تین .

(۲) سەرشار = مەست ، شاد .

به وه عظو ئیرشادی حهق ، عالهم طه بهق به طه بهق
که یین به نووری شهفهق دلشادو دهس به که مهر

به لام به هوی به درهوی ی جووله که ی ره وشت نهوی ی
تهم که و ته سه ر رووی زهوی له بهر ته مای اخذ و جر

شیری سپی ئیهتیدا رهش بوو به شیوهی عیداء
جا وه کو شیری خودا ئه صحابه ده رچوو نه ده ر

به درو ئو خود هاته روو ، خه ندهق و خه ییبه ر به زوو
به فه تحی مه ککهش که بوو ، حونه یینی پر له زه فه ر

ئیمانی ئه هلی «یه مه ن» به سه ییدی مو ئته مه ن
حیجازی خسته که مه ن ، ئیسلامی پی که و ته سه ر

وه صفو ته نای ئه صحابه کان (رض)

من بم به قوربانی تو ، قوربانی یارانی تو
سینه سپیرانی تو بو روژی بیم و خه ته ره ر

صه دیه کی باس ناگری وه صفی صه حابه ی (نبی)
ده بی به بی ئه ده بی ی ده م بیته نو طق و خه به ره ر

هه موو نو جومی خودا بو ره جمی جننی عیداء
به وان له ناوچوو صه دان له ئه هلی غه دروزه ره ر

بو فه ره ره موو مال ته له ف بو شه ره ره موو گیان به که ف
که دائه مه زران له صه ف ئه باری فه تح و ظه فه ر

بوخو هه موو نه رم خوو ، دل ئاگرین بو عه دوو
کاتی ئه بوون روو به روو دوژمن ئه که و ته خه ته ره ر

قِفْ بِمَقَامِ الصِّفَا ، وَصِفْهُمْ بِالْوَفَاءِ
فَهُمْ هُمُ الشُّرَفَاءُ وَالصُّفَوَةُ فِي الْبَشَرِ

أَجْسَامُهُمْ عَزَبُوا ، أَنْفُسُهُمْ هَذَبُوا
أَجَلٌ ، فَهُمْ ذَهَبٌ ، وَغَيْرُهُمْ كَالْغَبَرِ

ئَهْرَواحُ وَمَالِيَانُ لَهْلَا ، وَهَكَوْ وَهَتَهْنُ خَاكُوبَا
دَايَانُ نَهْنَا بِلَهْ فِيدَا تَا دِينِي حَقْ بِيْتَه دَهْر

لَه ذَهْ وَقِي هِيَجْرَه تِي تُو ، بَه شَهْ وَقِي نَهْ صَرَه تِي تُو
بَه عَهْ شَقِي حَهْ زَرَه تِي تُو سَهْ رَزَهْ وَيِيَانُ گَرْتَه بَهْر

بَه بَه لَه (ئَهْ نَصَارِي) تُو ، ئَهْ حَبَابِي ئَهْ خِيَارِي تُو
فِيدَا كَارِي گِيَانِي تُو لَه رُوژِي تُو وُشُو خَه تَهْر

گِيَانِيَانُ فِيدَا بُوو لَه بُوِي ، مَالِيَانُ بَه قُورْبَانِي رِي
دَلِيَانُ لَه بَه رَخَاكِي پِي تَا دَابْنِي پِي لَه سَهْر

مُو هَا جِيرِيْن دِل بَرِيْن ، ئَهْ نَصَار بَه قُورْبَانِي دِيْن
بُوِيَه ئَهْ نَاوُ ئَا فَهْرِيْن ئَهْ هَاتَه سَهْرِيَانُ لَه سَهْر

ئَهْ صَحَابَه كَهِي (بَهْ دَرِي) تُو ، قُورْبَانِي رِي قَهْ دَرِي تُو
لَهْ عَهْ شَقِي رُووِي بَهْ دَرِي تُو سَهْ رَمَهْ سَتِي ذَهْ وَقِي كَهْ دَهْر

صِفْ أَهْلَ بَدْرِ الْفِدَا أَحْيَاءَ أَوْ شَهْدَاءَ
بِكُلِّ وَصْفٍ غَدَا لْخَيْرَةِ فِي الْبَشَرِ

سِيَّصَهْ دُو سِيَّانَزَهْ كَهْ سَنُ بَهْ رُوْحُو دِل ئَهْ قَهْ دَهْ سَنُ
ئَهْ تَ گَوْت گُولِي نَهْ وَرَهْ سَنُ لَهْ بَاغِي ئِيْحَسَانُ وَ فَهْر

فَرِيْشْتَه رُوو بُووْن هَهْ مَوُو خُوْش خُوْلَكُو خُوو بُووْن هَهْ مَوُو
قُورْبَانِي تُو بُووْن هَهْ مَوُو ، بُو تُو ئَهْ بُووْن بَهْ سُوْپَهْر

بویی فریشته‌ی سه‌ما بوون به مه‌دهد له‌و ده‌ما
له به‌دردا غم نه‌ما له شه‌وق و شادی ظه‌ر

له کیوه‌کهی (ئو‌خود) ا‌چنه‌ن مو‌خلیسی جانفدا
چووه‌ریزی شو‌هه‌دا به‌رگی گولی کرده‌به‌ر

ئه‌صحابی به‌یعه‌ی ره‌ضا ، رازی به‌ئیش و سزا
هات بو‌ئه‌وان به‌جه‌زا ئه‌ناو ره‌زای مو‌عته‌به‌ر

ئه‌صحابی خیر الرسل ، ئالی وه‌کو به‌سته‌گول
پیویسته بو‌نووری دل خو‌ببی ئه‌وان بو‌به‌شه‌ر

مه‌خصوص له‌بو‌خوله‌فاء ، هاومه‌جلیسی مو‌صطفا
مه‌نبه‌عی حیل و وه‌فا ، مه‌جمه‌عی دین و ئه‌نه‌ر

بو‌وبه‌گری صیددیقی ئه‌و ، حازری ته‌صدیقی ئه‌و
ناصیری ته‌حقیقی ئه‌و ، له‌غار و خاری که‌ده‌ر

ههم یاری خاوه‌ن شکۆه ، شیری ده‌رو ده‌شت و کو
کوففاری هینا ستوه ، چه‌زره‌تی مه‌ولا عومه‌ر

عوثمانی کانی چه‌یا ، دل پرر له‌نوورو ضیاء
دوو نووری شای ئه‌نبیاء له‌مالی ئه‌و هاتنه‌ده‌ر

ئه‌کبه‌ری ئالی (نبی) هاوسه‌ری زه‌هرای (نبی)
چه‌زره‌تی مه‌ولا عه‌لی ، چه‌یده‌ری خاوه‌ن هونه‌ر

نه‌رگی شه‌هلا حسن ، حسین شه‌قیقه‌ی چه‌مه‌ن
بو‌دل ئه‌بوون به‌که‌مه‌ن ، بو‌حق ئه‌بوون به‌سو‌په‌ر

عه‌باس و چه‌مه‌زی شه‌هید زو‌به‌یرو سه‌عدو سه‌عید
ئه‌بو‌عو‌به‌یده‌ی ره‌شید ، طه‌لحه‌ی چه‌میده‌سی‌یه‌ر

هم ئيبين و عه و في ميثال بو صه رفي ته ره وت و مال
جه عفر كه ته فرري به بال ، كما اتى في الخبر

ره زاي خوي عالهمين ، له سه ره ته وان اجمعين
هم بو ته وهى تابعه بو ديني خير البشر

باسي قورئاني قهديم

[بابي له قودسي سه نا ، ره ببي ، سه لام و ته نا
بو سه روه ري ته نبيا بو ره هبه ري ئومه نا (۱)]

وصل ربّ على من نورّه عمّنا
وفيض بعثته تمّ وعمّ لنا

من بم به قورباني تو ، قورباني قورئاني تو
دهليل و بورهاني تو اظهر من شمسنا

وه صفي قهديمي خودا ، بي حه رف و صه وت و صه دا
(كلام نفس غدا يلمع في نفسنا)

وك سائري وه صفي ته و لازمه بو ذاتي ته و
مونه ززه هه له عه ته ب موزه يه نه به ته نا

هه روا به صه وت و صه دا كه لامى له فزي خودا
صه دو چوار به جودا بي عه يب و پيچ و په نا

صه ديان به حق صو حوفن بو ته نبياي سه له فن
كه مه جمه عي شه ره فن هه م لا ييقي ئيعتينا . .

(۱) ته م به يته سه ربه نده ، به كومه ل ده خو ئنر يته وه .

چواریان به ناوی عه له م ، ته وراتی مووسا یه کهم
زه بو ورو ئینجیله هه م بو ئه نبیای ئومه نا

قور ئانه ئاخر ره قه م بو ئه حمه دی مو حته ره م
ناسخی باقی به جه م ، هه موو چوون بو په نا
بی ده خلی ئینسو و پهری ، بی خه ته ری مو فته ری
پاکو نه زیه و به ری گی یی به (خیر الوری)

له بهر بوله ندی قه در ، له حه ددی عالهم به ده ر
مو عجیزی جیننو به شه ر (ولوله استظهرا)
جامیعه بو خه یری کول ، بو له ش ، له بو گیان و دل
عه تری وه کو به رگی گول ئه روا به دل به سه را

به جه وهه ری ئه نوهری له گه وهه ری شه وچرا
ده رکهری ئینسو و پهری له میجنه تی ما جه را
باعیثی نووری دله ، هاو ده م و هاو مه نزه
حه للی هه موو موشکیله له قه لبی باخه به را

شیفایه بو زامی دل صه فایه بو جامی دل
وه فایه بو کامی دل بو ئه هلی حه ق ئه ی برا
ئه و که سه به و ماییه دووره له هه ر غاییه
ئه و که سه له و غافله دووره له نووری چرا

نووری وه ها ناری یه له ناو دلا ساری یه
که سی به حه ق قاری یه ئه گا به به هره و عه تا
بینی له لای عالیه ئه وی به دل تالی یه (۱)
له عه نبه رو غالیه ، له میسکی ئاهووی خه تا

(۱) تالی : له تیلاوه ته وه وهر گیراوه ، واته : ئه وی ئه ی خوینیته وه .

نه نه جيان ليڪ ، برا ، به قهد توره ياو ثهرا
سامح علي ما جري بالسهر منّا اتي

ئاوي فوراتي صهفا بو قهلبى ئههلى وهفا
لهو كهسه ئهرروا جهفا كه خوى ئهشوا لهوشه تا

خيرو جهزاي ئهوهيه ههرفيكي يهك بهدهيه
زياده جهزايشي ههيه ئهرروا لهگل نيه تا

به قهد ههموو ههرفى ئه و برژى كه رامهت بهدهو
سه ر روى ره هبهري ئه و ههم بهسهرى ئوممه تا

باسى خووره ووشتي بهرزي هه زرت (ص)

ئهى شاهي خوش خولك و خو و ئهى ماهي گول ره نگ ورو و
گيان و لهش و دل ههموو بو تو ببى بهفيدا

ئه خلاقى خوش تهرزي تو له سوننهت و فهرزي تو
وهك مو عجيزه ي بهرزي تو دايه وه ده نگ و صه دا

ره و شست و عاده تي تو ، زيكر و عيباده تي تو
صه برو صه داقه تي تو ، قيبله يه بو ئيقتيدا

چون باسى ئه و صافي تو ته و او ئه كا گو فتو گو
قورئان كه بو نه عتي تو «خولقي عه ظيمي» هينا

خولقي عه ظيمي ئه تو قورئاني خاوهن شكوه
بو شه و كهت و شانى تو قورئان بو وه به په نا

به نووري ئيمانى تو ، به عيلم و عيرفانى تو
به وه عزو تبى انى تو ئه م چه رخه كه و ته صه دا

به حيلم و ئيحيساني تو ، به عه فوي ئاساني تو
 به رحم و ويجداني تو بوت بو به شهر به فيدا
 نه وه نه بوو تا ده شهر له كافري به دئه شهر
 بو كوشتنت هاته بهر به نى يه تى ئيعتيدا
 كه لى ئه بووي باخه بهر بى زه جرو بى دهردى شهر
 روت كرده صه رفى نه ظه له كينه وو له عيدا
 صاحيبي سه يفو قه له م ، طالبى عيلم و عه له م
 عاجز له ئيش و ئه له م مهر بو جه زاي ئيعتيدا
 سه ركه ردى هيمنه تى تو ئاصه ف كوررى بهرخيا
 شاگردي حيكمه تى تو (لوقمان) به چهن ئيعتينا
 له بهر مه لاحه تى تو (يووسف) قه له م برر به ده س
 له بهر فه صاحه تى تو (سه حبان) عه له م دهر فه نا
 بو سه عدى طاليعى تو (زوه ره) به دل مو شته رى
 له نوورى لاميعى تو شه مس و قه له م دهر په نا
 «كاف» بو كيفا يه تى تو ، «هى» بو هي دا يه تى تو
 «يا» بو جه ماعه تى تو ره مزى خيطابه و نيدا
 «عه ين» بو عينا يه تى تو عيلم و عه داله تى تو
 «صاد» بو صه داقه تى تو ، ره مزه له بو ئيه تيدا
 «طاها» و «طاسيم» ي تو «طاسين» و «ياسين» ي تو
 راسته به ناسي ينى تو به شهر نه گا به خودا
 بو «صاد» ي چاوانى تو ، كومله لى لاوانى تو
 وهك قوچى قوربانى تو خويان نه كرد به فيدا

به «قاف» ی قور ئانی تو ، به «صاف» ی عیر فانی تو
چهن موخلیسی شانی تو چونه ریزه ی شو هه دا

به «نونی» نامه ی که ره م بو عه ره بو بو عه جه م
چهن سهروه ری موخته ره م چوونه گه لی سوعه دا

که طه لعه تت که وته دهر ، له شه رمی رووی تو قه مهر
شه ق بوو له خوارو له سه ر له وجیگه که وته په نا

ته نیا نه وه ک ههر قه مهر ئه م عاله مه سه ر به سه ر
خادم و دهس به که مه سه ر ده م به سو پاس و شه نا

سو جده به ره داری دهر ، له سو و سه مار دی خه به ر
ئاهوو شکاتی خه ته ر دینیته لات بو په نا

له به ر فیراقی ئه تو کوله که هاته ستۆه
حه قیه به به بی گفتو گو بیتسه فغان و زه نا

چون سپیری حه ق ساری به له جامیدو نامی یا
له جینن و ئاده می یا ، له جه وهه ری مه عده نا

ئه توی مه سیحا نه فهس که لیمی طوری قه بهس
عه صای ئه تو عیلمه بهس ، واللله 'أورثنا

سکا لایه ک لای فه خری عاله م (ص)

ئه به ی گولی باغی دلم ! تو گولو من بولبولم
له بو سوروری دلم خه نده بکه به سه فا

با بهس بی ئه سرینی چه م ، و کوو گولی نم به ده م
با بهس بی نالین و غه م له داغ و دهر دی جه فا

ئەي شاھى بەيت و ھەرەم ! ھەرموو بە شىوھى گەرەم
با گوشە چاوى بىخەم بو خادمى بەوھفا

تا بە بەلاغھو ئەدەب وەك بولبولى بە تەرەب
بە نەزم و نەغمەى عەجەب بىمە تەنای موصطەفا

بە سۆزو سەوداىە دل بە زەوق و ئىنشایە دل
بو تویە شەیداىە دل ئەروا بە شەش تەرەفا

«بوردى يە» يا «كوردى يە» ھەر شەوقى ئەحمەدى يە
عەشقى موحەممەدى يە لى ولین سەلفا

بە حرىكە بى بىخ و پەى ، چەن كەعب و ھەسسانى ھەى
«جامى» بە چەن جامى مەى مین عینە اغترفا

ھەرچى ھەبوو ئەصفیا لە ئەنبیاو ئەولیا
موقەررە بى كىبرىا لە جامعەى عورەفاء

ئىحسان و جوودى ھەمو سىماو سو جودى ھەموو
نورى شوھوودى ھەموو مین حەزەرە المصطفی

مەقامى مەھموودى تو ، جىگەى فغانەو پەنا
لە ھەوزى مەوروودى تو گەرد ئەبنەو ھە ئومەنا

صوورەتى مەحبووبى تو ، سىرەتى مەرغوبى تو
بو دلى مەھسووبى تو نورىكە ناگرى پەنا

نەعمەتى مەشھوودى تو ، مەرھەمەت و جوودى تو
بو قەومى مەسعوودى تو عم و دام لانا

بە ماددە ئىنسانى تو ، مەرکەزى ئىحسانى تو
ئەمما مەلەكسانى تو لە ئەوجى قودسى سەنا

روح " عَلَيَّ عَرْشِيْهِ يُوْجِبُ اِجْلَانَا
شَخْصٌ " عَلَيَّ فَرْشِيْهِ يَجْلِبُ اِقْبَالَنَا

ئەي پادشاهی حەرەم خاوەنی خوانی کەرەم
ساکت بەبی «لا» و «نەعە» م هاتوو مە سایە و پە نا

دەخیل بەوینە ی عەرەب ئە ی پایە بەرزی حەسەب
ویلم نە کە ی بی دەلیل لە دەشتی صاحب تەما

من خادم و ، شاهي تو ، ئەمیری جەم جاهی تو
حەیفە لە بو جاهی تو بە نەدەت لە ناو ماتەما

ئەسیری دنیا یە دل لە گیرێ دەریایە دل
با رەحمی تو بیتە کول ئە ی کانی فەیزی سەما

تووو مەر تە بە ی سەر وەری تووو مە نقە بە ی رە هبەری
نە سیمی بو عە نبەری ی با بیتە دل لەم دەما

جا با بە ئیحسانی تو ، دوو دەستی دەربانی تو
بگەن بە دامانی تو دەرچم لە چالی غەما

یا شمس نور الضحا ، یا بدر لیل الدجا
من بالهوى فلجا لبابکم التجا

وجائياً قد اتى من اجل نيل العطا
فجُدْ لِمَنْ قَدْ أَتَى يَا خَيْرَ مَنْ يُرْتَجَى

بو خادمی حەزەرەتت ، سایە ی لیوای رەحمەتت
پایە یە بو ئیھتیدا ، مایە یە بو ری نەجا

لە حالی بی حەسەم بەسەر اوو دەرگای دلم
سا حەل بکە موشکیلم وافتح لَنَا مخرجاً

هاتوومه ئاسانه كهت بو فه يزي ئيحه سانه كهت
با هه وري نه يسانه كهت برژيني سه يلى ره جا
ئاوى چه ياتم ئه وى ، سايه و په ناتم ئه وى
« نوورو نه جاتم » ئه وى ، يا املي للنجاة

شو كرى خودا بى خه فا دل موله هه به سه فا
لاى چه زره تى موصطه فا قه بووله هيو او ره جا
دووليوى ده ربانى ئه و ، له عه ينى ئيحه سانى ئه و
شه ربهت ئه با روژوشه و ، نهك هه رده مى ئيلتيجاء

پارانه وه له خواى ته عالا

يا ربّي ، يا راحمي ، يا خالقي ، منعمي
يا صاحب الكرم ، يا من به يلتجى
يا رافع السقم ، يا دافع الالم
باسمك الاعظم الود حين الرجاء

وكافة الانبياء ، السادة الأوفياء
وسائر الاصفياء من في الصفا ولجاء
لا سيما المصطفى اشرف اهل الوفا
من للورى بعثا ، من في العلا عرجا

واله المحترم والصحب سحّب الكرم
وكل اهل الحرم ، ومن به يرتجى

واهل علم الاثر للدين اذ يستطر
واهل ذكر السحر ، من بالوفا ادلجاء
ارحم بنا ربنا ، فاننا في العنا
وما اللم بنا من وسعنا خرّجا

واکشف لنا ربنا کرباً احاط بنا
والطف بنا ربنا ، واجعل لنا مخرجاً

واشرح لنا صدرنا ، یسر لنا امرنا
واختتم لنا عمرنا برحمة ونباة

من خوم به شیوهی وهفا ئیقرار ته کهم بی خهفا
به بهردی جورم و جهفا جامی صهفا کهم شکا
به لام که دل هاته کول ، داوینه پرربوو له گول
له عهرهقی شهرمی دل زهرده گولی لی تکا

کوورهی کهرهم دیتهدهم گونا نه با زورو کهم
لای ره بیی بهیت و حهرهم دی ته مری عهفوی خه تا
ره حمی خودا له مدهما ته رژی له ته وجی سهما
ان عم منّا الخطا ، قد عم منه العطا

بریره ره حمیت خودا بی ته وهل و ئینتیها
سهر سهروه ری ته نبیاء سهر ره هبه ری ته صفیاء
سهر ئال و ته صحابی تهو ، ته تباع و ته حبابی تهو
طالبی ئادابی تهو له ته تقیاء و ته ولیا

تا بهرقی نووری سهما ته رژی به سهه رعاله ما
تا له به نهی ئادهما طالب ههیه بو ضیاء
تا (نامی) یه (۱) شاخی گول له دیبه ری بهرچیا
تا سامی یه باغی دل له سیبه ری ته صفیاء

مانگی رهمهزان - سالی ۱۳۷۵ ی کوچی
ته کیه تاله بانی - له شاری کهرکووک

(۱) دانهر که لیمه ی « نامی » به کارهیناوه بو نازناو .

٦ ئىقبال نامە

بسم الله الرحمن الرحيم

حه مدو ته نای عام بو خودای عه لیم
ره هنوما ی به شهر بو عیلم و ته علیم

برژی بارانی صه لات و سه لام
به سه ر روحی شای میلله تی ئیسلام

ئیسمه ن مو حه ممه د ، ره سمه ن مو مه ججه د
ئه کمه ل و ئه جمه ل ، ئه شه رف و ئه مجه د

هم له سه ر ئال و صه حب و تابیعین
خودا رازی بی لی یان ئه جمه عین

پاش ئه مه ئه لی به صیدق و ته سلیم
چاوه ری ی فه یض و ته وفیقی علیم

(عه بدولکه ریم) ناو طالبی حکمه ت
مائل به نه شری ئه سبابی رحمه ت :

مه ولانا (خضر) شیخی روواری
روتبه ی عالی کا حه زره تی باری

له سه ر زوبانی هه ورامی عامه
نه ظمی فه رموو بوو یه ک (ده وله ت نامه)

چونکه نه ظمیکی به ئینتیظام بوو
له بو خاص و عام نه فعی ته مام بوو

له هجه که م گوړی سه هل و بی عیلله ت
تا نه فعی بگا به هه موو میلله ت

تهرتييم گورري بو ئاساناي ياد
هه ندي جيم كه م كرد ، هه نديكي زياد

چونكه ئيقبالم له مه مه رame
ناوم بو دانا به (ئيقبال نامه)

ئوميدم وايه بو گه و ره و منال
ببي به مايه ي عيززه ت و ئيقبال

تهرتيبي وايه : يهك (موقه ديمه)
دوازده (باب) و ئه م جار (خاتيمه)

(موقه ديمه)

(بسم الله) ئه ليم به موقه ديمه
مه قصوود له كتيب هه تا خاتيمه

بزائن خوداي حه كيم و وه هاب
دای مه زرانووه دنيا به ئه سباب

دنياي بهش بهش كرد به چهن ته قسيمي
به هه ر قيسميكي ئه لين ئيقليمي

له هه ر ئيقليمي داينا ميلله تي
بو هه ر ميلله تي يهك طه بيعه تي

هه ر چهن مه واليد هه يه له دنيا
حه يوان و مه عده ن ، يا جنسي گيا

دای به هه ريه كي هه ندي له ئاثر
بو ده ليل له سه ر قودره تي قه هه ر :

ئېنسانى رەشە، يەكى خوش روخسار،
گيايى دەوايە ، گيايى ئازار ،

ياقووت بو تەررەت، طەلّا بو عىززەت،
ئەلماس بو دەفعى بەرقى بە ھەيىبەت،

بەمەدح و ئەنا دل ئەبى خوش حال ،
بەدەم و جەفا عاجزو بەدحال

ھەردوويان قسەن : يەعنى ھەواي دەم
ئەوەليان نۆشە ، ئەميان ئىش و غەم

كە شاخى بزن بين بكا لە خاك
لى يەيدا ئەبى ماريكى ناپاك

زوو پەيدا ئەبى لە خشتى نەدار
دووپشكى چىزدار ، بە زەھرو ئازار

چەن ئاداب ھەيە بەدل ئەدەن نوور ،
چەنى عومرو مال پىي ئەبى مەوفوور !

ھەندى كار ھەيە عومرت ئەكا كەم
ھەندى كار شەررەو ، مەينەتەو ، ماتەم

ھەندى بىرو ھوش پىي ئەبى زياد
ھەندى بىرو ھوش پىي ئەبى بەرباد !

ھەندى كار مايەى شان و عىززەتە
ھەندى كىش كوسپەو ، مايەى نوشوستانە

ھەندى بەكارە بو بينايى چاو
ھەندى ھىزى چاو ئەكا ناتەواو

والحاصل سه به ب له گهل موسه به ب
ره بطیکیان هه یه شه رعی و موره تته ب

ئه هم عاله میشه جیگای ئه سبابه
مه زره عه ی روژی خیر و عیقابه

که واته باشه به قه دهر طاقه ت
ئینسان به ئه سباب بیبی مه عریفه ت :

بزانی کامه مایه ی ته وابه
کامه باعیشی شه ررو عیقابه

تا له میان لاداو ، رووبکاته ئه ولا
ببی به جیگه ی ئه لطافی مه ولا

بابی یه کهم باسی ئه وشتانه ئه کات

که دل روشن ئه کهن

ئه و فه رمانانه ی روشن ئه کهن دل
یه کهم سه له وات دان له شاهی رسل (د ۰ خ)

یادو ذیکری حه ق چرای ده روونه
ژیر ئاگاداره له مچه ن و چوونه

ئایاتی قورئان سه رچاوه ی نووره
خویندنی بو دل مایه ی سرووره

زانینی مه عنای نوور له سه ر نووره
بی نووره هه ر کهس له مه عنای دووره

دل روشن ئه کا ته قواو عیاده ت
نویرژی چیشه نگاو ، نویرژی جه ماعه ت

نویژی نیوه شه و ، بیداری سه هه
ئه بنه رووناکی بو دلی به شه

ریزو گوی گرتن له دایک و باب
دل روشن ئه کهن بی هه دو حساب

هاوری بی چاکان روشنی ده
ده وای ژه نگی دل شیخی کامله

دل روشن ئه بی وه کو ئایینه
مادام تیا نه بی به خیلی و کینه

که مخوری و ، پاکی و ، هه لالی طه عام
دل روشن ئه کهن ، بی گهره ، وه کو و جام

زور خوری و پیسی و هه رامی طه عام
دل دوور ئه خه نو له فه یض و ئه نعام

بو کهم مه جالان سه فا محاله
فه راغهت مایه ی عه قل و که مال

بابی دووهم باسی ئه وشتانه ئه کات که ئه بنه

هوی دریزی عومر

عومرت زور ئه کا ، ئه ی نووری به سه
ته ماشای بالا و روخساری دولبه ،

ده نگ و ره نگی باش ، خه طو ناوی خو ش
نه زوړو نه کهم شادی و عه یش و نوش

بینی خوشی کچ مه نکو و حه ی هه لال
به عه قل و که مال ، بالا وه ک شمشال

که لامی هه یه عه ره بی و مه رغوب
« شفاء القلوب لقاء المحبوب »

هه یوان و خانووی گوشادو عالی
مه خصوص مه نزی به ره چاو خالی

کیوانی بوله ند وه کو « ده ماوه ند »
وهك ته ختی « شاهو » و « ته لبورن » و « ته لوه ند »

عومری ساکنیان دریژه داییم
ره نگیان سالمه و ، به ده نیان قاییم

پیاوه تی و چاکه لا ئه به به لا
زیاد ته کا عومر به ئه مری خودا

عومرت زیاد ئه کا یومنی حه سه نات
وهك که می ته کا شوومی سه یئات

نافیعه بو عومر ، رافیعه بو ئیش
به جی هینانی صیله ی ره حمی خویش

بو خوشی دلیان زور بکه ته لاش
به ده هه نده یی ، یا به قسه ی باش

قاوه لتی و شیوت بکه به ته رتیب
ئه و پیش نیوه رو ، ئه م له پیش مه غریب

شیوی نیوه شه و ، قاوه لتی دره نگ
عومر و صیحه تت له سه ر ته که ن ته نگ

شافعی فه رمووی : « العلم علماں
علم الادیان ، و علم الابدان »

له بو ساغی دین عیلمی ئەدیانه
بو ساغی به دەن عیلمی ئەبدانه

بناغە ی ساغی کەم خوراکی یە
زورخوری ی مایە ی دەردناکی یە

بو مانسی ژیان « کلوا واشربوا »
له بوو لەش ساغی « ولا تسرفوا »

خەوی موعتەدیل : نه زۆرو نه کەم
دەوامە بو گیان ، دەوا یە بو غەم

مروی به ئەدەب عومری زیاده
بی شەرم و ئەدەب عومری بەرباده

ئەدەب له ئەهلی عەقل و عیلم و دین
مایە ی دریزی عومرە به یەقین

هەدیثە : « هەرکەس حورمەتی پیری
بگر ، به پیری حورمەت ئەگیری »

صەلاوات مایە ی عومرو دەوله ته
چونکه میفتاحی حو بی حەزره ته (د . خ)

عومری دریژە حاکمی عبادل
رهحەتی روحه ئوستادی کامل

جار جار ته ماشای گولی « هەرمەله » (۱)
باعثی شادی و فەرەحی دلە

(۱) هەرمەله = هیرۆ .

شگار ، جار به جار ، مایه ی شادی ی یه
 سه یادی ی داییم نامورادی یه
 یاری به شه ترنج شادی یه ، کهم کهم ،
 زوری سه به بی نه گبه ته و ماته م
 ئیش کردن بو لهش دهرمانی دهرده
 به ده نی کاسب وهك پولاو به ده
 ههر کهس بی کاره موبته لای دهرده
 نه غلب بازار ی ره نگیان زهرده
 سه فهری کوتاه له گهل سواری
 فهره حی روحه و ، ده وای غه مباری
 وهختی بو سه فهر رویشتیته دهر
 بکه دوورکات سووننه تی سه فهر
 نه م جار بخوینه سووره تی «قوره یش»
 له وسه فهره دا نه بی صاحب عه یش
 عه صا له بو پیر مایه ی ئیقباله
 چاکتر له «میلۆ» بادامی تاله
 ئینسانی بی ده نگ عومری زیاده
 ههرزه گو عومری خه یلی به رباده
 زیان دریزی شه ره بو ئینسان
 تلف الانسان طرف اللسان
 ههر کهس زبانی مه حفووظه و مه خزوون
 نه و کهسه دلی قهت نابی مه خزوون

نه قشبه ندي يان چه پس ته کهن نه فهس
هه تا عومريان نه روا به عه بهس

زبانته يه که ، گوچکته دوانه
ياني : يه که بلي و ، دوان بزانه

بابي سي يه م باسي ته وانه ده کات

که عومر کورت ده کهن

بوت به يان ته کهم جوان و ته مييز
هه رچی زيانه بو عومري عه زيز :

يه کهم فکر و غه م ، په ريشاني دل
هه ر کهس غه مبار بي زوو ده روا ته گل ،

تاره زوو و طه ماع بو مالي که سان
به خيلي و حه سده ، وه کور و نا که سان

تو ورره يي زياد عومر ته کا به رباد
هه م خه جالته بوون له به يني عيباد

داري نه سووتي ، چرايه نه گري
ميداد نه نووسي ، تيغي نه برري .

وولاغي کهم پي ، ره فيقي نادان ،
ئيحتياجی مهرد بو لای نامهردان ،

مه حکوومي له دهس حاكمي جه ببار ،
له ناو نا که سان ببی گور وفتار ،

قه رزاري پاره ي پياوي ناپه سهند
مه خصوص ئينساني تازه ده و له مه ند ،

دلوپه‌ی خانوو ، که‌وشی به‌ ئازار
به‌دخولقی ژنان مه‌خصوص به‌دکردار ،

بی که وشی چاکه ، نهك پیلاوی ته نگ
بی مالی چاکه ، نهك مالی پرده نگ

ره نگی ترش و تال، طه عنه و قسه ی سه رد
له دلا ده رده ، له چاوانا به رد

خه وفو فہرہ حی لہ میزان زیاد
وہك سہیری مردوو عومر ئہ کهن بہر باد

له مانه به د تر پیری و ئیحتیاج
مردن چا کتره بو پیری موحتیاج !

بہ تا یبہ تی کہ سسیکی شہ ریف
لہ چہ رخی گہ ردون کہ و تبی و زہ عیف

جیماعی زیاد وہ کوو پاساری
کہم عومری دینی ہم دہر دہداری

چو ونه لای حائض ، هه رچه نحه رامه ،
مایه ی نه خووشی و کزی ی ئه ندامه

خوینی ٹہو ٹہ بی به نوظفہ واصل
دهردی خراپی لی ٹہ بی حاصل

گوشتی حه یوانی لات و ده رده دار
مه خو ؛ باعیشه بو ده ردو ئازار

پاروویہک زورباش نہیبری ددان
فریبی ده مه یخو ؛ ئەبی به سننان

ددان گه وهه ره لای ده لسه ره قی
 پی مه شکینه یه رد به که لله شه قی
 له مسی سوورا خواردن زه ره ره
 سپی کراو بی تیزی چاک تره
 به ده نت مه گره لسه قه زای حاجه ت
 زوو به رده گمیز ؛ نه بی به عیله ت
 لای «ئیبین وحه جهر» ، هم قه ولی «ئه نوار»
 حه رame مه نگوین بو شه خسی تادار ؛
 گرانه تادار هه نگوین بچیژی
 مه رخوا نه یکا ئه رنا ئه یکوژی
 بو ته سکینی تا خه سته و ماس و دو
 به لوطفی خودا ده وایه بو تو
 له هی هه نگوینا ئه گهر ئه که ی باس :
 فه رموو یه : « فیه شفاء للناس » ؟
 بو جوابی تو به سه برو قه رار
 ئه لیم شفایه بو به عضی ئازار
 له بو ئلشی سک مه خصوص شفایه
 بو ده فعی به لغهم ئه علا ده وایه
 بو چهن مه عجوونی رو کنی وافییه
 بو مه عنای ئایه ت ئه مه کافی یه
 چونکه فه رموو یه : تیا هه یه شیفا ،
 نه یفه رموو بو گشت عیله ت و جه فا

به دى و به دناوى مه كه گه وارا ؛
« ولا يـزىـدُ اِلاّ تـبـارا »

بابى چوارهم قسه نه وشتانه ده كات

كه باعشى نه گبه تين

بزانه ههركهس نه هلى عيصيانه
له ههردوو دنيا كارى نوقصانه

به فيسقى و فجوور بزانه مه علووم
له ده ولت نه بى بى به شو مه حرووم
گه نه لى زور كهس صاحب ده ولته
ههه نه هلى فيسقى و دروو غه يبه ته ؟

نه ليم : نه و ماله مالى ده مده مه
بى عاقيبه ته و روو له عه ده مه

ياخو نه و كهسه به وهه موو ماله
داييم مه لوول وه ، حالى به دحاله

به هه ر ماليكيش مه لوول بى حال
نه وه نه گبه ته ، نهك خيرو ئيقبال

كوى نه كاته وه به هه زار زه حمهت
به جيشى ديلى به ناخو حه سرهت

« ناله » ، نه گه رچى صاحب حه يوانه
چون بو خوى نابى مه علووم شوانه

نه گبه تى زوره « تارك الصلاة »
له هه ر مالى بى پرره له ظولمات

ههركهسى نهيدا زهكاتى مالى
« نعوذ بالله » له بهدى حالى

نهدانى زهكات مهنعى بارانه
به « زينا » وولات چولو ويرانه

ههركهسى نهگرى روژووى رهمهزان
دوژمنى دينه و هاوررى شهيتان

ئهگهر چهج نهكا خاوهنى سهرومت
نگينو مالى ئهبي به نهگبهت

دروو ههرزهيبى و يارى ناشيرين
نهگبهتين ، برا ، بو دنياو بو دين

دهخيله مهخۆ ، به درو ، قهسهه
مال ويران ئهبي ، بروا ئهبي كهه

كهواته له بو شهخصى موسلمان
گوناه باعیشه بو شهروو نوقصان

مهلى : وانى به ؛ خۆ شهخصى كافر
بهدهنى ساغه و سامانى زياتر

دنيا زيندانه له بو موسولمان
بهههشته له بو بىدين و ئيمان

خهو ، نهزۆر نهكهه ، مايهى صيحهته
زورى ههوينى شهروو نهگبهته

خهوى سبهينى تا خۆرئهكهوى
ههركهسى بىكا نهگبهتى ئهوى

« قل لو كان البحر » هه تا « احدا »
 به شه و بیخوینه له کاتی خه ودا
 له واده ی دلخواز شه بی خه به ردار
 سیری قور ئانه ؛ بت بی ئیعتیار
 له نیوه ررودا « قه یلووله » چاکه
 دوا ی عه سران نووستن مایه ی هیلاکه
 سه رت له ده رگاو ، به دهن ت له مال
 مه نوو ؛ باعیشه بو شه ررو وه بال
 له خه و دامه نی ده س له ژیری سه ر
 مه ر بو ئیتیباع سه یدی سه روه ر (ص)
 به قه صدی سو ننه ت شه ر ریش ئیحسانه
 ئه مه ئه زانی هه ر که س ئینسانه
 مه نووه له مز گه وت به بی زه روره ت
 تفی تی مه خه ئه دباره و نه گبه ت
 له قه برستاندا نووستن نه گبه ته
 نووستن له حه مام فه نای ده وله ته
 هه ندیکت له خور ، هه ندیک له سیبه ر
 مه نووه ؛ بوت ئه بی به ده ردو زه ره ر
 له سه ره ری دا نووستن زه حمه ته
 کاتی له ش پیسی خواردن نه گبه ته
 له گهل له ش پیسی خویندنی قور ئان
 بیجگه له گونا ه ، نه گبه ته و نوقصان

رویشتن له بو مزگهوتو بازار
به لهشي پيسی نه گبه تهو ئه دبار

ئه گهر چه ز ئه که ی نه بینى موشکیل
هه رگیز مه شوره دهس به ئاوو گل

دهس نویت مه گره له ئه ده ب خانه
بو مال و حالت شه روو نوقصانه

له سه ره ری دا به ولو نه جاسهت
هه م له مه جلیسا زیانه و نه گبهت

له ژیری دارا ، مه خصوص به ته مهر ،
هه م روو له قیبله نه گبه تهو زه ره ر

ته ماشای پسی مایه ی خه ساره
له سه ر نه جاسهت قسه ئه دباره

بو عه وره تی خوت ، یاعه وره تی غه یر
مه رروانه ؛ شه رره ، شه رر نابی به خه یر

هه رگیز مه رروانه له بو نامه حرم
خه فته به بو دل ، دینیش ئه کا که م

چه ن که سی شیت کرد مه راقی نه ظه ر
چه ندی موبته لا به ده ردی جیگه ر !!

بویه فه رموو یه چه زره تی ره ئیس :
نه ظه ر تیریکه له تیری ئیبلیس

به پال که وتنو ، یا به راوه ستان
نه گبه ته ، هه رگیز مه خو ئاوو نان

نان له هه ژاران ، دهروزه که ران ،
وه رمه گره ؛ مالت پیی ئه بی ویران

تیکه له دهم دا بیجاوه جوان
بابۆله ی مه که به وینه ی نادان

له ته نشته وه ، یا له سه ری ران
یا له دووره وه قهت دامه نی نان

له به رده مت دا به قه درو حورمه ت
دای بنی و بیخوو به ئیستیراحه ت

نان مه خه به ری ، شه رو نه گبه ته
ئیکرامی طه عام مایه ی سه روه ته

به ددان له نان مه برره تیکه
هه رزه کار مه به ، قهت مه که فیکه

ئاو مه خوره وه له گوزه ی شکاو
مه خوو مه خورو له کاسه ی به سراو

به کارمه هینه شانیه ژنانسه ،
شانیه شه ریکی یو شکسته دانه

ریشته به ووشکی مه که به شانیه
شانیه ئه مانه ت نه گبه ت نیشانه

مه گره به ددان سمیل و ریشته
بوچی به تالی برو بو ئیشته !

هه رگیز ناخوونت مه گره به ددان
ناخوونت مه ده له بیخی ددان

ناخوونت مه گره له چوارشه ممه
باشه له دواي عهصري پينج شه ممه

که ناخوونت کرد دهس بشو جوان
به خلیله ی مورد ماژنه دان^(۱)

طه عامی به دبو دوور له رحمة ته
بو شه وو روژی جومعه زه حمة ته

دوور به له هه رکهس هه رزه که لامه
مه خه ره ژیری شالو عه مامه

قهط مه دووره وه لیباس له به ردا
با بی ته وزاعت نه یه به سه ردا

به دانیشتنو ده رپی بکه پی
میزه ر به پیوه ؛ خیرت ئه گاتی

قهط به داوینه یا به گوشه ی جل
رووی خوت مه سرره ، فه قرت دیته مل

له سه ره هه ردو پیت ئه گهر دانیشی
به قنچۆ ، ئه لییت موشته ری ئیشی

به دهسته و ئه ژنو دانیشتن شه رره
سه ره له سه ری ران مه نی ؛ بی فه رره !

له خانووی تاریک ته نیا دانیشی
دیاره به ته مای ئیش و ئه ندیشی !

(۱) ماژنه دان : واته چیلکه ی ووردی داری مورد مه که به بهینی
دندانته .

به ئارام بررو ، روژه يا شهوه ،
خوت لاده له ررى ، له خوله كهوه

دهس مه به دوا وهختى جهره كهت
له هيچ چه يوانى قهط مه كه له عنهت

قهط مه سووتينه گه لاي پيازوسير
پيش مه كهوه له ماموستاو پير

له به ينى ران و گاگهل و قهطار
ئه گهر رابوورى ده بينى ئازار

به ناو خه له دا گوزهر ئازاره
مه خصوص خه له يه مالى هه ژاره

له سهر ئاوى پاك قهط دامه كه تف
مه كوژينه وه چراى شهو به پف

قاميشى مه عقوود يه عنى گرى دار
قهت پى مه نووسه ؛ نه گبه تهو ئه دبار

مه خه ژيرى پى كاغزه زو قه له م
خه وش و خال مه كه له ناو مال دا جه م

قهت ته فره مه ده فره مانى خيرات
تاخبرى خيرات ئه بى به ئافات

عه جه له مه كه له كارا ، ده خيل !
مه گهر له خيرا ؛ « فى الخير تعجيل »

ئيمساك نه گبه تهو ، ئيسراف مه ذموومه
ئىقتىصاد چا كه ؛ خه يرى مه علوومه

ئەگەر لە دەخلت زیاتر بێ خەرچت
بەچاوە ئەبێنی زەحمەت و رەنجت

مەدە لە هەتیو مەگەر بۆ ئەدەب
لە گەل گەورەدا مە که گالتەو گەپ

یانە « عەنکبوت » جولایی کەرە
لایبە لەمەمالا بەدو بێ فەرە

هەر تەویله یە تیابی عەنکەبووت
وولاغی لەرە ، لات و نامەزبووت

خانوو نەیمالی ، یا شەو بيمالی
ئەبێ بەمایە ی پەڕیشان حالی

چیلکە مەتاشە ؛ کاری بەتالە
کو ترچی و صەیاد دايم رەجالە

هەرگیز دوای شەرر مە که لە ئەولاد
ئەگەر ئەتەوی بمینی دلشاد

دايک و باوکی خوت بانگ مە که بە ناو
تا ريسوا نەبێ سووک و ناتەواو

باویشک مەدە رووبەر ووی کەسی
یا دەمت بگرە بە پشستی دەسی

بەچاوی سووکی مەروانە بو کەس
مە بە بەفیتنە قسە ی کەس بو کەس

پە نامە کی خوت مە بە بو کەسان
سەرر وە کو سەرە مەیدە بە هەرزان

رامه گره له مال نه سه گټ، نه سو وړه ت
ټیلا سه گي پاس له بهر زه وړه ت

له ده وړی تهرمو له سهر مه قبه ره
واته ی دنیایی گه لی زه ره ره

کاتی نه خوینری حه دیتو قور ئان
گوی بگره ؛ چونکه ئارامن بو گیان

قسه ی پررو پو وچ ، زه مزه مه و صه دا
نه گبه ته ، مه خصوص له یانه ی خودا

مز گه وتی ئیسلام خانه ی خودایه
شوینی توبه و یاد ، نزاو دوعایه

پررمه که ره وه هر ئاوی پاکه
ده ستت دامه نی له ژیر چه ناکه

خاگی گوررستان مه بینه بو مال
گره پادشا بی نه بی به حه ممال

« وفقنا الله علی الآداب
أعني آداب أهل الصواب »

بابی پینجه م قسه له وشتانه نه کا که

بیرو هوښی مروږف زیاد نه کهن

پشت به خوا ی که وره بوت نه که م به یان :
هرچی زیاد نه کا حافیظه ی ئینسان

ئه‌علاى وه‌سايه سه‌عيكه دايم
حافىظه به سه‌عى زور ئه‌بى قايم

کردارى چاکه نو‌ئىژى نيوه‌شه‌و
ئه‌دا به‌ذهنت شه‌عشه‌عه‌و پررت‌ه‌و

خويندنى قور ئان، مه‌خصووص به‌نه‌ظهر
چاکتره له‌وه‌ى بيخوينى له‌به‌ر

گه‌ر له‌بى حيفظى خه‌يلى ئه‌ترسى
بکه به‌ ويردت ئايه‌تولکورسى

دوعاى حافىظه به‌بى ئيرتياپ
له « ئيحيا » دا هه‌ن له‌ بابى ئاداب

روژانى جومعه بخوينه سه‌له‌وات
سه‌له‌وات ده‌بيته هو له‌بو خه‌يرات

به‌خوش ويستنى ره‌سوولى ئه‌كره‌م (ص)
ئامانجى خيرت بو‌ديته به‌ره‌مه‌م

ته‌وبه له‌گونه ، ته‌ركى مه‌عاصى
به‌قوووه‌ت ئه‌كه‌ن حافىظه‌ى ناسى

چونكا حيفظو ذهين نوورى خودايه
نايسته دلى به‌شه‌رر سيايه

ئهم ئادابانه له‌بو ئيسلامه
ئادابى ئيسلام مايه‌ى مه‌رامه

له‌ بوو حافىظه سيواك ده‌وايه
به‌كارى بئنه ؛ سوودى تيايه

خاوينى له شى و پوشاك و خوراك
په يوه ندى به هيز له گهل پياوى چاك

به خواردن و خه وتن به قه د حال
بيرو زيره كيت ده گاته كه مال

عومرت به فيرو مده به تالان
مه به به هاوررى هه رزه و به طالان

له گهل به طالان مه به به هاوسى ؛
هاوسى له هاوسى نه گرى سه راسى (۱)

ده خيل صه دده خيل ره فيقى خراپ
خوتى لى لاده بى حه ددو حيساب

موجاوه رهيان سه ممي قاتله
مايه ي ره فيقيان پو وچ و باطله

تووى نيفاقيان سه وز نه كا له دل
دارى ، به ره كه ي هه مووى غه شه و غه ل

له هه قاله وه زور مروقى پاك
دلى تاريك بوو ، وه كه نه هلى هيلاك

له لاي ئاسنگه ر كه سى دانيشى
جلى نه سووتى ، يا سه رى ئيشى

له گهل پياوچاكان ببه به ره فيق
كه خوشت ويستن نه گه يته ته و فيق

(۱) سه راسى : سه ر ئيشه .

هيممهت داواکه له پياوچاگان
له سينه صافان ، له دېروون پاگان

فائده به خشن صوله حای نوممهت
مه جلیسیان پرره له نووری رحمته

هر کهس دانیشی له حویره عه ططار
له ده ماغی دا بوی خوش ده کار

بگهری له شوین ماموستای شه فیق
خاوهن دیانته ، طالبی ته حقیق

عالمی عامیل طه بیعت عالی
خووره ووشته په سهند خاوهن مه عالی

وهك دهرس ته خوینی زور به موشته قی
فیربیه وه زعی حال و ته خلاقی

له گهل ئوستاذا ره فیقی مه سروور
ته بیعت شیرین « نور علی نور »

مه حه ککی ره فیق چوارن به صیحهت
ته ماعو، سه فهر، هاورری پیو، میحنهت

(دایه ن) ته خلاقی منال ته ناسی
هاوسی ته ناسی حالی دراوسی

که ته مهت دهس کهوت لایده له غهیر
مه که وه ره دواي وه همی « ثم الخیر » (۱) !

(۱) وه همی « ثم الخیر » : واته دوودلی و دانه مه زران له سهر رایهك .

ئەدەب لە ئوستاد حازرو غائیب
هەم لە رەفیقی رەشیدو طالیب

موطالەعی شەو لە گەل تی بینین
دەرسی چیشته نگا لە گەل تیفکرین

یەك لەدوای یەك پیاچوونەوی دەرز
لە گەل هەقالی رووخوشو سەر بەرز

بەومەرجە ی کە خوت بە کەم بزانی
ئەتکا بە ئەهلی عیلمی رەببانی

کە پیاچوویتەو ئەنجا بیکەبەر
بەرکردنیکى ساغ و بی کەدەر

بە دەوری داایم قەت ناچی لە بیر
قەترە ی ئاو ئەکا لە بەردا تە ئشیر

هەلبگرە داایم قەلەم و دەوات
هەر عیلمیکت بیست بینووسە لەلات

هەرچی ئەزانی لی مەبە بە سەطال
هەرچی نازانی بیزان بە سوئال

لە پرسیار کردن کەسی ئەیبی عار
کە خوی بە نازان بکا ئیعتیار

ئەگەر طالبی ئەنواعی دەرسی
هەر کەس قەننی خوی ، ئەبی پرسی

هەردلی عەقلی ، هەرسەری فامی
هەر کەس مەشرەبی ، هەردەم کەلامی

له گه ل موغانید به فیکری به طال
 ده خپله نه که ی نیزاع و جیدال
 که بووی به عالم باش بکه عه مه ل
 عه مه لی خالیص ، خالی له خه له ل
 خویندن بو زانین ، زانین بو کردن
 کردن نافیعه بو دواي مردن
 هم نه سیحه ته به ئیعتیباره
 مه رو بو موشکیل بی « استخاره »
 نویژی دوورکات دوعای مه شهووره
 له بوو موهیمات گه لی زه رووره
 پاش « ئیستیخاره » هم ئیستیشاره
 به شه خسی همین همی موی موختاره
 « صلاة الحاجه » یش هه یه بی گومان
 بو کرانه و هی موشکیله ی ئینسان
 دوعای هم نویژه یش هه یه و مه ئشووره
 له پاش نویژه که سه رانسهر نووره
 ئینسان سی به شه : شت و نیوه شت
 به شی سی یه مین پی ئه لین ناشت
 شت نه و که سه یه کاری ری که وت بووی
 عه قلی تر بینی بو لای عه قلی خووی
 نیوه شت که سی هه ر به عه قلی خووی
 یا به عه قلی غه یر کاربکا بو خووی

ناشت که سیکه خوی ناعاقله
له پرسی پیاوی ژیریش غافلله
(وَفَقْنَا اللَّهَ عَلَى الْأَتْعَاضِ
وَادْخَلْنَا فِي الْقَوْمِ الْوَعَّاضِ)

بابی شه شه م باسی نه وشتانه نه کات

که بیرو هوش کهم نه گهن

نه لیم به عه و نی پادشای نه کرهم
چی بیرو هوشی ئینسان نه کا کهم
خوراکی ناپاک ، شتی ترشو تال
مه یخو زیانه بو عه قل و که مال
له ههر خوراکی ، مشکي بهد مه زاج
خواردوو یه ، مه خو تا نه بی موحتاج
خواردن و نووسستن له میزان زیاد
زیاد له نه گبهت عه قل نه دهن به باد
له پشستی سهرت مه گره که له شاخ
زیانه له بو ووشیاری و ده ماخ
له هه موو بهد تر خه فته و غه مه
ئینسانی غه م بار حافیزه ی که مه
زه رهره ، مه خه کیلی مه قبه ره
هه م خویندنه وه ی خه یلی زه رهره

مهراقى زياد نه زهرى حهرام
ته ماشاي پيسى زهره ره بو فام
پيکه نيني زور گالتى بى پايان
زيانن له بو حافيزه ئينسان
قەت له هه ماما مه خوينه قورئان
مه که ره فيقى هه رزه و منالان

بابى هه و ته م

قسه له وانه نه کا ئابرووى ئينسان زياد نه کهن

ئه وهى ئابرووى پى ئه بى زياد
عيباده تى ساغ له گهل زيکروى
هه م وه رع و ته قوا ؛ ئه تقا نه کره مه
نه صصى که لامى خوداى ئه عله مه
خولق و خووى شيرين مايهى عيززه ته
ره و شتى په سه ند وه سفى هه زره ته (ص) (١)
کا که ! پيت بلیم ئه علای خوش خووی
شيرين که لامى و گوشاده رووی
رووخوشى چا که له گهل خاص و عام ،
مه خصوص غه ريب و ، فه قير و ، ئه يتام
ره حم به بچووک ، ئه دهب له گه وره
مايهى سه ربه زرى و عيززه ت و قه دره

(١) ئيشاره يه بۆ ئايه تى : « وانك لعلی خلق عظیم » .

ره‌حم و دلت بسی خو تو ئینسانی
ئولفه‌تت بیی ، نه‌ك هه‌راسانی

« لا تَكُنْ فَظًّا غَلِيظَ الْقَلْبِ
وَ كُنْ رَحِيمًا كَثِيرَ الْجَلْبِ »

ئه‌گه‌ر ئه‌ته‌وی سه‌ربه‌رز بی لای خه‌لق
خوت به‌گه‌وره‌تر مه‌گره به‌ناحه‌ق

بو دوست مرووه‌ت ، دوشمن مودارا
ئینسان ئه‌باته‌ده‌ره‌جه‌ی « دارا »^(۱)

له‌گه‌ل خراپان جه‌زا به‌چاکه
ئه‌م‌خولقه‌خولقی شاهی « لولاک »

په‌یدا‌کردنی دوشمن زور سه‌هله
دوست په‌یدائه‌کا هه‌ره‌گه‌سی ئه‌هله

خولقی قه‌ناعه‌ت زۆر شیرین طه‌رزه
له‌هه‌ردوو دنیا قانع سه‌ربه‌رزه

گه‌دا سولطانه ، ئه‌گه‌ر قانیعه
قانع گه‌دایه ، ئه‌گه‌ر

هه‌م شوکری نیعمه‌ت زیاد ئه‌کا نیعمه‌ت
نیعمه‌ت باعیشه بو شه‌ئنو

عیززه‌تی نه‌فس و بوله‌ندی هیممه‌ت
ئه‌تکا به‌خاوه‌ن عیززه‌ت و قی

(۱) دارا : پادشایه‌کی گه‌وره‌و به‌ناوبانگ بووه .

ڦه درو ڦيمه ت ت مده به دوونان
 خوايه دهه ندهي نيمه ت و ژيان
 نه نه صيحه ته وورده و موقه دهس :
 سه رمه به ناوي مه حره مانه ي كهس
 چيه ، يا نامه و قسه ي خصوصي
 تو ده خلت ني يه بوچي نه پرسي ؟!
 وه فا به وه عده ، راستي له گو فتار
 بوت په يدائنه كا پا يه و ئيعتبار
 قه دري هه ر كه سي بگره به ميزان
 له گه وره و بچووك ، له زاناو نه زان
 به چاوي سوو كي مه روانه فه قير
 خوي ناگوريتو فه قير به نه مير
 هه ر كهس له مالي خويا پاشايه
 نه گه ر ده و له مه ند ، نه گه ر گه دايه
 كومنه ك به له سه ر عه مه لي خيرات
 موشكيل گوشا به بو نه هلي حاجات
 خوگر به له بهر ميچنه ت و زه حمه ت
 تا نه كريت ه وه ده روازه ي ره حمه ت
 ده خيل صه دده خيل نه شكيني هي ممه ت
 شه يتان به زه حمه ت نه تخاته توه مه ت !!
 جيهان له سوو ررا وينه ي دولا به
 هه ر روژي يه كي عالي جه نابه !!

حاجي

عنه

هت

هه رگیز مه طله بت به رمه ده له ده س
پشتت قاییم بی به خودای ئه قده س

نه دیته جی کار ، نه ئه تبرری خار
به بی خواست و برریاری « قه ههار »

که وایسه خوا ئیراده و حو کمی
ئه بی خو گری بی ، هه رچه ند بی حیل می !

به خوشی سه هله ؛ هه مو و که س عه بده !!
عه بدی موجه رره ب هاوسه ری « سه عده »

به لام بخوازه له قاپی ره حمهت
باری وانده دا ده رچی له تا قهت

خولاسه ی که لام : نیشانه ی مهردان
خور را گرتنه له کاتی دهردان

ئه گهر ئه تهوی پایه ی سه عادهت
له دنیای روشن بت بی سه خاوهت

سه خی حه بیبه به لای خواوه
سه خی گه وره یه به روی دنیاوه

به به خشش موشکیل زوو ئه بی ئاسان
« ان الانسان عبد الاحسان »

سه ده قه : په نهان ، یا ئاشکرایه
هوی به رزی پایه و ده فعی به لایه

نازانی نزا ی داماو ره وایسه ؟!
به زه یی خوایش بی به رو دوا یسه ؟!

دهر گایی له سه ره گه دا بی قاییم
له سه ره طه بیبان گوشاده داییم !

هه ناسه ی فه قیر زور به خروشه
کو وره ی سه طوه تی خودایش به جوشه

بو هه ردوو دنیا ، له دوا ی ئیمان ،
چا که یه له گهل دراوسی و میهمان

هه رکه س پررئه کا توشه بو میهمان
ئه ژی به عزیزه ت ، ئه مری به ئیمان

ته کلیم مه کیشه زیاد له میزان ؛
تانه بی به شه رر حو بی عه زیزان

هه رچی خودا دای بی هی نه ؛ خوشه
بو میهمان چا که و خویشت بینوشه

« من زار حیّاً ولم یذُقْ شِیْءٍ
فَكَانَ مَا زَارَ غَیْرَ الْحَیِّ »

بیداری سه ره بکه به عاده ت
به دوعای مه ئشوور بکرره سه عاده ت

چل و یه ك دفعه له کاتی سه ره
« یاعه زیز » بلی ؛ هه یه تی ئه شه ر

ئاخری « اسراء » ئایه ی عزیزه ته ؛
بی خوینه ، چا که ؛ ئه مری هه رزه ته (ص)

« هَدَانَا اللّٰهُ لِلْخَلْقِ الْكَرِیْمِ
وَوَهَبَنَا النّعِیْمَ الْمَقِیْمَ »

بابی هه شتەم

باسی ئەو شتانە یە کە ئابرووی پیاو ئە بەن

بوت بە یان ئە کەم هو برای ئە شرەف
هەرچی ئابرووی پی ئە بی تە لەف

دوو دروو نابینی شە ئن و ئیعتیبار
نە لە لای خزمان نە لە لای ئە غیار

ئینسانی لار بی هەر رووی لە عوسرە
مالی چەپ و لار هەر کەم و کە سەرە

لە گەل پیاو چاکان شە درو ستیزە
ئابرووت ئە با ، ئە تخا لـه ریزە

شە درو بە د کردار خە یانە ت پێشە
نمە ک بە حە رام دەردی لە ریشە

قەدری نامینی پیاوی بی ئە دەب
هەرزە و هەرزە گو ناگا بە مە طلب

هەر کەس بە کەسی حە سە د بکێشی
ئابرووی ئە درواو ، دلێشی ئێشی

تە ماع رە نگ زە ردیت دینی بە سەردا
بە رگی ریسوایت ئە کا بە بەردا

هەواو تە کە ببور بە دە بو ئینسان
ئە خاتە شانت نیشانە ی نوقصان

باش ئاگادار بە پى نالین ههوا
 پاك بى لىباست ، عه با ، يا كهوا
 هه چهن بو ده فعى سه رماو گه رمايه
 زينه تى ناوى شه خسى به مايه
 به لام پۆشاكى حه لالو له تيف
 موباره كت بى ، بى پوشه زه ريف
 خو جوان راگرتن شه رعهن ره وايه
 خاوينى مايله ره زاي خوايه
 مه عناي ته كه ببور ئه وه يه كه وا
 خوت گه وره بگري له سه ر « ماسيوا »
 به هه موو ره نكي ده عيه زيان له
 بو دين و دنيا تالى ژيان له
 فيزو ده عيه تو گه ر به سامانه
 مال وه كو سيبه ر روو له نه مانه
 جا ، پياوى هه ژار كه نابا مالت
 بوچ ژير ده سته بى له بو ئيقبالت ؟!
 شيعرى به زمانى فارسى باوه
 مه عناي ئه مه يه ليره نوسراوه :
 كه من رازى بووم به نانئكى جو
 چيمه له « خاقان » ، چيمه له « خه سه و » ؟!
 ئه گه ر ئه نازى به ناوو نه سه ب :
 باوكت وه زير بوو گه وره و موقه رره ب

بزانه دنيا دهوران دهورانـه
 نهمررو نهمانه ، سبهی نهوانه !!
 گهر نهلی باو کم بهطه ريقهت بوو
 ياخو عالمی بهحبه قيقهت بوو
 نهوه بهتوچی ، نه گهر عاقلی ،
 مادام له عيلمی نهوان غافلی
 نه گهر سه ييدیت عه له وی نه فضهل
 وهختی شه ريفی که بت بی عه مهل
 فريات ناکه وی گه وره یی نه سـهـب
 «لا يغني النسب ؛ حسبك الحسب»
 باش تی بفکره له گـهـل به صيرت
 له قسه ی (حه زرهت) له گـهـل عه شیرت
 ناخري سووره ی « شعراء » بينه
 ته فسيري له لای زانا بخوينه
 عه لاوه ، نه سـهـب بی ئيختياره
 ئينسان ئينساني فيکرو ئاثاره
 نه گـهـر عالمی خاوهن مه هارهت
 عيلمی خوت بو خوت مه گره هارهت
 له گـهـل ده عيه دا عيلمت به طاله
 عيلمی بی عه مهل عه ينی ضه لاله
 نه گهر صالحی صاحب عيادهت
 شوکری خوا بکه که دای سه عادهت

ٺه گهر هه يٺه ت و ره نکت لائيقه
تو خوت بي ده خلی ؛ خوا خاليقه

سه گيکي قه بيح له سه ره ري دا
شه خسي به سوو کي ررواني پيدا

سه گه که پي ووت به زباني حال :
« ٺه گهر به خوم بي پيم خوشه جه مال !! »

چارم ناچاره ؛ خه للاقى ٺه کبه
مني کرد به سه گ ٺه تويش به به شهر !! »

دوژمنايه تي يه زداني قه ههار
له گه ل سي چينه به گویره ي ٺه خبر

يه کهم سوودخوران ؛ ٺايه ي ٺيلاهي
« فاذنوا بحرب » تا « من الله »

دووهم که ساني خاوهن ته که ببور
خوا دوژمنيانه ، ٺه شکين کو تو پرر

سي يه م دوژمني فيرقه ي ٺه هلي دين
دوژمنن له بو رب العالمين .

دوژمني خودا ٺه نجامي وايه :
بي ٺيمان برروا بي سوودو مايه

خودا لاماندا له شهرو زه حمهت
دواييمان بيني به خيرو زه حمهت

بابی نویهم : قسه لهوانه نه کا که

بینایی چاو زیاد نه کهن . .

بوت به یان نه کهم نهی نووری دیده
هه رچی بو نووری چاووت موفیده

یه کهم : چاو ره شتن به سورمه ی سیا
میلی زیر و زیو ، یا روح تو و تیا

بو هه ر چاو یکت سی میل سو ننه ته
له وه ختی خه ودا ده ئبی حه زره ته

دوو هه م : خویندنی که لامی باری
پی ی روشن نه بی دوو دیده ی قاری

سی هه م ته ماشای شیرین جه مالان
له نه ربابی دین صاحب که مالان

چوارهم : ته ماشای جه مالی نه حباب
براو باولک و دایک یا باقی نه صاحب

پینجه م : ته ماشای خه طی خوش کالا
شه شه م : ته ماشای نوقره یا طلا

نافیعه بو چاو سهیرانی به هار
ته ماشای شه تاو باخ و لاله زار

دهس نویژ گرتن به ئاوانی سهرد
ئاو به لووتادان له چاو نه با دهر د

نه فع ئه دا به چاو نه فعيكي ته واو
له ئاوي ساردا بکه يته وه چاو

بيني بين خوشان صاحب ته ميره
خوشي ده روونه و نووري به صهره

مووي لووت به مه قهس مووي بن بال بکيش
واچا که بو چاو ، مه ترسه له ئيش

ئه گهر بو نووري چاو به پهروشي
مووي لووت به موکيش قهت رانه کيشي

نزيکی ئاگر ، يا سه رمای زياد
مهستي و زور خوري ي چاو ئه کهن به رباد

دوو کهلو غوبار چاو ئه کهن موحتاج
هه رچی سپي بي وه گرو به فرو عاج

شه له م به کالي ببرڅي ته واو
بيخو نافيعه له بو نووري چاو
به کاره بوچاو هه رچی موسهيله
وهك سينه مه كي و گولو هه ليله

گياي قنگاوله زور به ته ميره
ببرڅي به ساج تي بخري که ره

بابي ده هم قسه ئه کا له وانه ي

که هوي زور بووني روزين

بابي ده همين به قه ده ر تا قهت
ئه نووسين ئه سباب ده ولهت و ويسعهت

هه ركه س به ده وام «طاها» و «واقيعه»
بخوينى ، دائيم رزقى واسيعه

سوورهى «مزمل» ، «والليل» و «نشرح»
مايهى دهوله تن بزانه تهصح

حيفظو خويندنى ئاياتى قورئان
صهلاوات له سه ر سه يدى عهدنان (د ۰ خ)

ده وامى ده س نويز مايهى صهلاحه
بو مالو سامان وه كوو سيلاحه

له پاشى ده س نويز ريشهت دايننه
« انا انزلنا » ش سى جار بخويننه

زووبرو مزگهوت ، درهنگ بيرهدهر
ئه بى به خاوهن تهروهت و تهمه

نويزى ريك و پيك به خهوف و خهشيهت
ئه بى به مايهى سامان و نيعمهت

سوئنه تى به يان ، ياهى چيشتهنگاو
مه يان فهوتينه ئه بى بينايى چاو

عيشا له مزگهوت له گهلى «وتر» ي مال
سه به به له بو دهولهت و ئيقبال

« آية الكرسي » قهدرى مه شهووره
بومالو ، بو ذيهن سه به بى نووره

« قل اللهم مالك الملك »
بخويننه ته گهر به ته ماى مولكى

« فُسُبْحَانَ اللَّهِ حِينَ تُمْسُونَ
صُوبِحَ وَ يُؤَارَهُ تَا » « تَخْرُجُونَ »

هَهُم « لَا مَانَعِ لِمَا أُعْطِيَ
وَلَا مُعْطِي لِمَا مَنَعَتْ »

لَه پاش نویره کان بیل بیله دهوام
سامان و روزیت بو دیتته ئه نجام

له کاتی سهحر یه کصده تهسبیحات
ئه بیتته مایه ی رزق و بهره کات

بلی بهم نه هجه : « سُبْحَانَ اللَّهِ »
« وَيَحْمَدُهُ ، سُبْحَانَ اللَّهِ

الْعَظِيمِ » ، ئه مجار « استغفر الله »
روزیت بو دینی بهعه و نی الله

هَهُم « لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ » یه قین
« الْمَلِكِ الْحَقِّ » هَهُ تَا « الْمُبِينِ » (۱)

له شهوو رورژا صده ده فعه ی کامیل
رزق و سامانت بو ئه کا حاصل

« استغفر الله » صده یا حه فتا جار
سهحر بیخوینه ؛ هه یه تی ئاثار

تا هه زار ده فعه ذیکری یا وه هاب
رزقت بو دینی بی حه دو حیساب

(۱) واته : « لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْمَلِكِ الْحَقِّ الْمُبِينِ » .

چه زړه ت ټه فهر موی به ټه هل و به یتي :
 دهس بکه ن به نویژ له وه ختی سه ختی
 که نویژ یان ټه کرد ټه یان بو و نه جات
 « واستعینوا بالصبر والصلاة »
 بو دانه وی قهرز بی طوولی مودده
 دوعایه هه یه ، نه قلله له « عدّه » (۱)
 دوعا زور هه یه له « اصول الرفق »
 ته صنیفی جه لال بو ویسعه تی رزق
 نه فقهی واسیع بو مال و منال
 رزقت زور ټه کاو ، شاد ټه کا ټه حوال
 گهر سه حهر ره وی ، یا شه وره وی که ی
 بو ههر داخوازی ، به ثاوات ده که ی
 شورینی حاجت ، پاک ی چه وش و مال
 سه به به له بو سامان و ثیقبال
 گفتو گوی شیرین ، ههم روو گوشادی
 باعیشه له بو رزق و دلشادی
 له به رو دوا ی خواردنی طه عام
 ههر دوو دهس بشو ټه که ی به مهرام
 فائیده ی زوره به واته ی « خه بهر » (۱)
 ته نوورو ، ټه سپو مایین ، له گهل مهر

(۱) ناوی کتیبیکه له کتیبه کانی ابن حجر .

(۱) خه بهر : حدیثی پیغمبه ر (د . خ) .

خير كردن ، چا كه ، نان به ميوان دان
بوت ئه باريني روزي ئاسمان
پاداشي چا كه شحه وسه دچه ندانه
زياتريش ئه بي ؛ واتهي قورئانه

ووريا كردنه وه يهك

باش خه بهردار به ئه ي نووري ديده !
له م نه صيحه ته ، كه زور موفيده :
كه دنيا شويني ماده و ئه سبابه
باسي « ذو القرنين » نه صي كتابه (۱)
من وه ها ناليم تو بروي له مال
دوعا بخويني و دانيشي به طال !!
ئه بي صه نعه تي باش بگريته دهس
ته و فيقت بدا خوداي فرياد رهس
وهك بازرگاني ي يا خو فه لاحت
يا كاريكي تر خاو هن صه لاحت
عيلم و خه تت بي له گه ل خوش خه تي ي
تا مه هتووك نه بي روت و پي په تي ي
هه تا ئه تواني به دهم داعي به
بو دين و دنياش دايم ساعي به

(۱) ئيشاره يه بو ئايه تي [ويسئلونك عن ذي القرنين] له سووره تي
(الكهف) كه باسي ئه وه ئه كات (ذو القرنين) ئه سبابي به كارهينا .

بی یارمه تی خوا که سبیش به طاله
گه رخوا نه یدا ته روت مه حاله

زور ئینسانم دی به که سب و زه حمهت
دنیای دهس نه که وت، رویی به حه سرت

زور ئینسانیش هه ن بی دهردو زه حمهت
ئه گا به مال و نیعمهت و ره حمهت

مه قصوود له دوعا جه لبی ره حمه ته
چون خوای عالیه م به مه رحه مه ته

مه بهس له دوعا نه وه یه خوا
رو تبهی مه حبو و بیت بدا به سه ردا

وه صیه تت بی و ، نه صیحه ت نامه
رای بگره به دل هه تا قیامه

قهت خزمه تکاری می که له دنیا
نه بو نه هلی دین ، نه نه هلی دنیا

شه خصی خزمهت کار خولقی فاسده
له دین و دنیا مایه ی کاسیده

خزمهت کار داییم سوو که و بی مایه
داییم مه شغوولی دروو ریایه

بی ئابروو نه بی و بی پایه و هیمهت
عو مری به باده بی موزدو مننهت

وه ختیکیش نه مری به دهردو وه بال
ئه هل و منالی نه رون ماله و مال

له صه د دوو کهسیان صاحب نیعمه ته
 ته ویش نیعمه تی بو هت و غه یبه ته
 زور باشه به روژ بکه ی حه مالی
 بهس نی یه به شه و صاحبی مالی
 له مریوه بررو ته گه یته مه قصوود
 «انه هو الرئوف الودود»

بابی یانزه هم باسی دوعای مه ثوور نه کات

بابی یانزه هم به عه ونی غه فوور
 ته کهم به یانی ته دعیه ی مه ثوور
 «قل الحمد» ئاخری سووره ی «سبحانه»
 ده وایه بو غه م راستی بیزانه
 هم «لا اله الا الله» ی جه لیل
 «حسبى الله ونعم الوکیل»
 ده وایه بو غه م مه به موشته بیه
 «الله ربى لا اشرك به
 شیئاً» تا سی جار ، به لام هه موو جار
 که لیمه ی «الله» باش بکه ی ته کرار
 «آیه الكرسى» و «آمن الرسول»
 بیخوینه دوعای پی ته بی مه قبول
 «یا حی، یا قیوم» له وهختی سوو جده
 زور زور موفیده و پیت ته دهم موژده

« يا ذا الجلال والاكرام » ی زور
بیخوینه ؛ نه فعی دیاره وهك خور

بو زه حمه تباری شیخی « نه وه وی »
ته علیمی فه رموو ده وای مه عنه وی

به « بسم الله الرحمن الرحيم »
« لا حول ولا » هه تا « العظیم »

ئاخریان ته نیا مایه ی شیفایه
بو نه وه دونو عیله ت ده وایه

شه خصی داوای کرد له مولا عه لی
بو جه بری گوناوه دو عایه جه لی

یه کی دو عای باغ ، یه کی بو مندا ل
یه کی له بو ئاو ، یه کی له بو مال

بو هه مووی فه رمووی ویردی ئیستیغفار
به شه رطی ده وام له گهل ئیعتیبار

به دلیل فه رمووی له سووره تی « نوح »
ئایه ی « فقلت استغفروا » ی مه شرووح

ته سبیحات له بو ده وله ت و ویسه ت
بیکه به عاده ت ئه یبی مه نفه عه ت

ئایاتی ئه رزاق بو جه لبی روزی
ئایاتی فتووح له بو فه یروزی

ته فسیری « احزاب » له « روح البیان »
چل که لیمه ی فه تح باش ئه کا به یان

بو ده فعی شه رری چاوی ئینسانی
زیانی دابی لسه موسولمانی

به نه قلی «توحفه» بایی «جنایهت»
دوعای «ماشا الله» ئه کا کفایهت

بیخوینه له سه ر موبته لا به چاو
زوو شیفای بو دی شیفایه ته و او

بو ده فعی شه یتان «اعوذ بالله»
بوفه تحو نه صرهت «نصر من الله»

ئه گهر له جننی و شه یتان ئه ترسی
بکه به ویردت «آیه الكرسي»

گهر به ته رتیبی مه ولانای «جامی»
خه تمت کرد قورئان صاحب مه رami :

جومعه : «به قهره» تا سوورهی «ئه نعام»
شه ممه له «ئه نعام» تا «یوسف» ته مام

یهك شه ممه : «یوسف» تا «طاها» مز بووت
دوو شه ممه : «طاها» هه تا «عه نکه بووت»

سی شه م : «عه نکه بووت» تا سوورهی «ته نزیل»
چوار شه ممه : هه تا «واقیعهی» جه لیل

پینج شه م «واقیعه» هه تا به خیتام
«خه تم الاحزاب» ه بو قه صدو مه رام

له سوورهی «یاسین» سی جی مه علوو من
له وسی جیگه دا ئه سبرار مه کتوو من

« وکلّ شئیء احصیناه فی
امام مبین » تهووه تی وافی

« کلّ فی فلك » ههم بکه تهسلیم
« سلام قولاً من رب رحیم »

سووره تی « یاسین » تهواو بخوینه
لهوسی جی قهصدی مهطلووبت بینه

گهر دوعا بکهی به ئیسمی تهعظم
مهقصوود دیتتهجی ، ببه خاترجهم

ته گهرچی تهلین : ئیسمیکه مهکتووم
تهرجهح « الله » ، یا حی ، یا قیوم »

نهقله له عهلی « یا هو ، یا من هو
یا من لا اله الا الله »

جهعفه ری صادق عالمی ماهیر
پینج دهفعه فهرمووی : « ربنا ظاهر »

شهش ئایهت ههیه بی نهقصو مهزید
تا « ذات الصدور » لهسوورهی (حهدید)

لهوانا ئیسمی تهعظم داخله
به تیلاوه تیان مهقصوود حاصله

ههر کام له تهسمای واجب الوجود
مهعنای دیاری یه به گویرهی مهقصوود

ئیسمی « یافتاح » بو فتهتحو نهصرهت
وه کو « یا غفار » له بو مهغیرهت

بۆ عطاو به خشش ئیسمی «یا وهاب»
«ودود» و «رئوف» بو حوببی ئه حباب

بو رحمی ظالم ئیسمی «یا رحیم»
بوسه خاو که ره م ئیسمی : «یا کریم»

له بو مه حفووظی ئیسمی «یا سلام»
بو عیلم و عیرفان «علیم» و «علام»

بو شتی گوم بوو ئیسمی «یا هادی»
«یا قهار» له بوو قه هری ئه عادی

هه تا ئه توانی له دو عای مه ئشوور
به نیازی خیر بیکه به ده ستوور

مه ئشوور ئه وه یه مه نقوول بی له سه ر
قه ولی ئیمامان ، یا «خیر البشر»

زانایان ئه لین له بهر ئیعتیبار
«اذهب بع الدار واشتر الاذکار» (۱)

«الحصن الحصین» ، کتیبی «عدة»
دو عای ئه مانه گه لی په سه نده

بابی دوانزه هم باسی ئادابی دو عا ئه کات

که دو عات زانی به وه جهی سه واب
ئه بی بزانی ته رتیب و ئاداب

(۱) اذکار : واته کتیه که ی ئیمام یه حیای نه وه وی که ناوی «اذکار» ه .

له بو موسولمان دوعا سـيـلاـحـه
شهـخصـي دوعا خوين روو له صـهـلاـحـه

دوعا مایه یـه بو نووری هـودا
بو خـیرو خوشی ، بو رهزای خـودا

ههـرکـهـس بو دوعا تهـوفـیـقی درا
دهـرواـزهـی قهـبوول لیـی گوـشـادکـرا

دوعا ویردت بی وهختی خوش بهختی
تالیت قهـبوول بی له وهختی سهختی

نهـك له خوشـیـی دا نهـكهـی موبالات
بهـسی وهختی سهختی بکهـی موناجات

دهـس نویرت بیـی ما دام الامـکان
رووبهـقیبلـه به له ههـموو مهـکان

دهـستت بو دوعا بولهـندو گوـشـاد
بهـلوطفی خودا دلت بکه شـاد

« بسم الله » بلی کلـیلـی خـیـرات
پاش ئهـوه ههـمدو سهـلام و صـهـلات

ئهـهـم جار بیره سهـرطه له بی حاجات
بهـدوعای مهـئـشـوور بکهـی موناجات

له خاتیمهـدا صـهـلات و سهـلام
بو گیانی پاکی سهـیـیدی ئهـنام

چونکه مهـقبووله دوعا بو رهـسوول
دوعا لهـوبهـینا باش ئهـکـری قهـبوول

به صه دای خه فیف له گهل ته ضه رروع
به نه بی و وه لی بکه ته شه ففوع

موبالات مه که به ئه هلی بیدعت
لامه ده له سهر جاده ی شه ريعت

خونالین نه بی صاحب ته ئیره
ته ئیر ههر له بوو خودای قه دیره

فه قه ط پیغه مبه ر روتبه ی ئه علایه
مه ظه ری فه یضی ذاتی مه ولایه

عولمه ای کیرام ، یا ئه ولیای دین
مه حبو و بی خودان بزانه یه قین

له کاتی ذیکری صه لاحت کاران
به ره که ت ئه رژی وه ک سه یلی باران

ته وه سسول به وان موفیده ، موفید
« واللّه اقرب من حبل الوريد »

له وه ختی ته نگي ، نه قله له چه زره ت ،
داوا که له خوا رزق و مه رحه مه ت

بلی له سه ختی زور به مه ممنوونی :-
« يا عباد الله اغيثوني »

« خاتیمه » (۱) ئه لی : زور که سی فه قیر
به صووره ت ئه سیر ، به سیرت ئه میر

(۱) خاتیمه : کتیبیکه دانراوی ئیبنو حه جهری فه قیهه .

له سه ره هر کاری خوا بدا قه سه م
قه سه می ناخات خه للاقى نه کره م

جا ناشکرا بوو نه ربابی سه فا
نه سبا بن وه کوو دهوا بو شیفه

ئینکاری سه بهب نا کا بی گومان
مه گهر یه کیکی سه ره که شو نه زان

لاکن خوت بگره له سه ره ئیقتیصاد
نهك وه کوو عهوام نه ربابی فه ساد

ئیفراطو ته فریط نه خه نه مه یدان
نه بن به نه تباع ده جالو شه یتان

وه ها گوم نه کهن مه زه به بو ئاین
جیا نابیتو دیندارو بی دین

نه بن به هیزی خاوه نی نه وهام
بو طه عنه له دین سه ییدی نه نام (د. خ)

وه کو (باده وه) باییکی به سه
حه رفیکی به سه هر که سی که سه

پیویسته له سه ره عوله مای نه علام
تیکو شان بو دین زور به ئیه تیمام

خه لکی رزگار کهن له جه هل و غه فله ت
بین به دو کتور بو ده ردو عیله ت

ره هنو مایی کهن سه غیرو که بیر
له فیر کردنیان هیچ نه کهن ته قصیر

باييينه وه سه ره مه سه له ی دوعا
 که ی وه ره نه گیری له قاپی خوا ؟
 کاتی تاییه تی ی له بو مونا جات
 له بانگا وهختی « حي على الصلاة »
 له سه ره تاي بانگ تا قامهت کردن
 دوعا نزیکه له بو وه رگرتن
 له پاش نویژی فره ز یا خه تمی قورئان
 له وهختی سه هره ، یا وهختی باران
 له شه وو روژی جومعه ی مونه ووهر ،
 کاتی دیته خوار خه تیب له مینبه ره
 ههروه ها. کاتی ئامینی ئیمام
 له روژی جومعه ، یا باقی ئه پیام
 له شه وی « بهرات » ناوه ندی « شهعبان »
 به در یژایی مانگی ره مه زان
 شه وی هه ردوو جه ژن ، عه ره فه ی قوربان
 نزا گیرایه هی شاه و دهربان
 له نیوه شه ودا ، که سی نه بی بیدار ،
 سی یه کی دوا یی ، کاتی ئیستیغفار
 دوو له فظی « الله » له سووره ی « نه نعم »
 دوعا له و به ی نا ئه گاته ئه نجام
 له هه موو جیگا خوا حازه
 بو هه موو جیهان لو تفی ظاهره

« يجيب المظطر اذا دعاه
لا يكشف السوء عنك سيواه »

به لام يه كه م شهرت : لوقمه ي حه لاله
شهرتي دووهمين : داماي حاله

شهرتي سي يه مين : نيازي حه لال
وهك گوشادي حال ، ته حصيلي كه مال

يا ده فعي فيتته ي عائيد به به شهر
يا نه جات داني هاوري سي شهرور

يا په يدا بووني صالح له نه ولاد
يا دوزينه وه ي صاحبي ئيرشاد

نهك له هه ركه سي رقت داگيرسي
بو دوعاي زهره ر به رزو كه ي ده سي

نه م دوعاي شهره هه م ده نائه ته
ده ني كه ي نزيك به ئيجا به ته ؟

بو صاحيب دوعا نه م دوعا شهره
بو گهر دني خوي ته وقى زهره ر

بخوينه ره وه به فيكرو ته مكين
جومله ي « لا يحب » هه تا « معتدين »

باش خه به ردار به له م حه قاييقه
بو نه هلي عيرفان گه لي لاييقه ..

خاتیمه

بو ئهم «خاتیمه» باشو موخته صهر
خوت حازر بکه ئه ی نوری به صهر

له ورورژو که وتسه دنیاوه ئادهم
نه سلی په یدا بوو له کوره ی عالم

چونکه نا قیصه عیرفانی به شه
بو دهر کی هه موو قازانجو زهره ر

بو ته علیماتی ته حکامو ئاداب
بو شاره زایی ری چاکو خراپ

به مه حضی ئیحسان خالیقی عالم
له ههر زهمانی بو به نی ئادهم

ئیختیاری کرد بو پیغه مبه ری
ئینسانی کامل له نوقصان به ری

له فظی (پیغه مبه ر) یانی په یغام بهر
په یغامی خودا ئه با بو به شه

ئه فهرموی : فلان عه مه ل ئیحسانه
ئه وه ته واوه ، ئه وه نوقصانه

ئه وه حه رامه ، ئه وه حه لاله
ئه وه دروسته ، ئه وه به طاله

ئه و ری خراپه ؛ ری شه قاوه ته
ئهم جاده چاکه ؛ ری سه عاده ته

بو ئه و زه مانه هه رچی بی مه قبول
خوا به مه له كدا ئه ينارد بو ره سوول

ئه و مه لائیکه کی بو ؟ جو بره ئیل
حامیلی وه حی و ئه مینی ته نزیل

هه ر به م ته رتیه ده وره به ده وره
پیغه مبه ر ئه هات به و طه رزو طه وره

هه ریكه بو قه ومی چ زور بی ، چ كه م
له یكه عه صردا چه ندی ئه بوون جه م

كه دنیا به رگی تاریکی پوشی
بو اغوای به شهر شه یتان تی کوشی

حه قیقه ت و دین كه وته نه خوشی
ذائیکه تامی فه سادی نوشی

كه وته دنیا وه گو مر اهی و ضه لال
ئایینی فاسید مه زه به بی به طال

هه ندی له بو روژ ، هه ندی بو قه مهر
یا بو ئه ستیره ، یا خو بو به شهر

هه ندی له بو بت ، هه ندی له بو نار
سو جده یان ئه برد زور به ئیعتیار

تا ئیراده ی حه ق رووی کرده ته قدیس
ته حمید و ته مجید ، ته علیم و ته دریس

مو ته جه لی بوو به فه یض و كه ره م
كه وته فه ییاضی بو جه معی عاله م

له قهومی عه‌ره‌ب ، قوره‌یشی جه‌لیل
 پاش فیرقه‌ی زومره‌ی نه‌سلی ئیسماعیل
 له خاکی حیجاز مه‌ککه‌ی مو‌که‌رره‌م
 له پشتی ذه‌بیح (عبدالله) ی ئه‌که‌رم
 هاوردی یه‌ وجود به‌ فه‌یضی بی‌حه‌د
 ذاتیکی عالی نساوی « مو‌حه‌مه‌د »
 به‌ سورمه‌ی صه‌فا موزه‌ییه‌ن به‌صه‌ر
 به‌ شیمه‌ی وه‌فا مه‌ش‌ره‌ب مو‌نه‌وه‌ر
 راستگوو خو‌گر ، سه‌رکه‌وتوو ئه‌مین
 به‌شه‌رم و شکوو عیصمه‌ت و ته‌مکین
 هه‌ر له‌ مه‌ککه‌دا ماوه‌ به‌ که‌مال
 تا‌عو‌مری عالی گه‌ییشه‌ چل‌سال
 بو‌ شه‌وی عالهم بوو به‌ « چل‌چرا »
 بوو به‌ پیغه‌مبه‌ر له‌ غاری « حیراء »
 بو‌ جینن و مه‌له‌ک ، بو‌ به‌نی ئاده‌م
 نه‌ک یه‌ک تایه‌فه ، بو‌ هه‌موو سه‌رجه‌م
 روتبه‌ی نبووه‌ت به‌م گه‌یی یه‌ که‌مال
 له‌پاش ئه‌و به‌عشی پیغه‌مبه‌ر مه‌حال
 به‌به‌ له‌م‌روتبه ، به‌م بوو موخته‌ته‌م
 بوو به‌سه‌ر چاوه‌ی ئیحسان و که‌رم
 وه‌حیی بو‌ ئه‌هات به‌ شیوه‌ی جه‌ره‌س
 غه‌فله‌تی نه‌بوو یه‌ک‌له‌حظه‌و نه‌فه‌س

به نه هجی ئه مری قور ئانی شه ریف
به حیكمهت و وه عظ ، جیدالی له طیف

زور به مهردانه به سه عی و هیممهت
بی په روا له ئیش ، له لومه و توهمهت
دهستی کرد به نه شر ئه حکامی خودا
دای گیرسان چرای عیرفان و هودا

تیکیدا ته کیسه ی که فهره و ئه حزاب
یه که یه که په یدا بوون شیرانی ئه صحاب
هه ره له مه که که دا خاوه نی « لولاک »
عوروجی فهرموو له خه یمه ی ئه فلاك

له شاری مه که که دوانزه سالی خشت
خه لقی بانگ ئه کرد بو ریگای به هه شت
جا هیجره تی کرد له سه ره زای حق
به ئی باشه روژ ده ربی له ئو فوق
چوو بو مه دینه بو نه شری ئیرشاد
به حوسنی ته علیم ، به هه رب و جیهاد
ده عوه تی فهرموو کورری گومراهان
کاغه ذی نووسی بو پادشاهان
له ویوه گرتی به هه رب و ته عه ب
یه مه ن و حیجاز ، جه زیره ی عه ره ب

له پاش یانزه سال به حوسنی لبقا
کوچی دواپی کرد بو « دار البقاء »
صلاة الله مع السلام
عليه مع الصالح الكرام

پاشی ئه و خوله فاء : بو و به کرو ، عومهر
عوثمان و ، حه یدهر ، حه سه نی ئه کبه ر

به هیزی سو پای ص به حب و تابعین
رَضِیَ اللّٰهُ عَنْهُمْ اَجْمَعِیْنَ

به پهیره وی ئه و بی پشو و و په روا
دنیا یان پرر کرد له ناوی خوا
جار جار به ته دبیر ، جار جار به شمشیر
ئه چو و نه مه یدان وهك شیر ی دلیر

عوله مای ئوممهت به هیزی ته قدیس
نوساییانه وه ئایهت و حه دیت
زه حمه تیان کیشا ئه هلی ئیجتیهاد
بو نه شری دین و ئیرشادی عیباد
ئه بو حه نیفه و ، ئیمامی مالیک
شافیعی و ئه حمه د عالی مه سالیك

دوو شیخی حه دیت له خه طا عاری
بوخاری و موسلیم مه حبو و بی باری
شیخی ئیعتیقاد دوو ذاتی مه شهو و و
شیخی ئه شعهری و ، شیخ ئه بو و مه نصو و و

ئیهتیمامیان کرد بو ته بلیغی دین
أَعْلَا مَا وَاهُمُ رَبُّ الْعَالَمِیْنَ .

مه به ست

مه به ست ئه مه یه کاری دنیا و دین
زه حمه تی ئه وی و عه زمیک ی به تین

پیغمبه‌ر ، هاورری ، گرووی تابیعین ،
باقی ئیمامان ، زانایانی دین ،

شاهانی به‌داد ، زه‌حمه‌تیان کیشا
له پیناوی خوا زور دلیان ئیشا

بویه له دنیا ده‌نگیان دایه‌وه
ئه‌ستیره‌ی گه‌شیان ئه‌دره‌وشایه‌وه

هه‌روا لازمه‌ بو فیرقه‌ی ئیسه‌لام
له‌هه‌موو چه‌رخ‌ی سه‌عی و ئیه‌تیمام

بو دین و دنیا په‌یدا که‌ن سه‌به‌ب
تا عومریان نه‌رروا به‌له‌هوو له‌عه‌ب

چون دنیا جیگه‌ی ئه‌سبابه‌و ماده‌
به زه‌حمه‌ت کۆلان ئه‌بی به‌جاده

ته‌نها رروومه‌ که‌ن له‌ دنیای خراپ
گوم مه‌ که‌ن ریگه‌ی نه‌جات و سه‌واب

گه‌ره‌ر بو دنیا ریک‌بخه‌ن تفاق (۱)
« ما لکم فی الآخرة خلاق »

هه‌ر که‌س دنیای روت دابنی بوخوی
هه‌ر گیز به‌مه‌رام ری نا‌که‌وی بسوی

دائیم گیروده‌ی ئازاری سه‌ره‌
هه‌تا تیرتره‌ ، چاوبرسی‌تره‌ !!

غه‌نی چه‌ریص بی ئه‌وه‌ موحتاجه‌
فه‌قیری فارغ بی ئیه‌تیاچه‌ !!

(۱) تفاق : زه‌خیره ، ئه‌سباب .

له كه سبى دنياش مه بن دهس بهردار
به بى پاره و پوول مهرونه بازار

باشه دنيايه مه زرعهى دينه
بوهه ردوو دنيا هوى « ئافه رينه »

هه رچى لازم بى له بو ته قه ددوم
عيلم و مه عاريف بكه ن ته عه للوم
زانينى هه مو و فه ن و صه ناييع
بو نه وعى به شه ر واجبه و نافييع

له نه صيحه ته هيچ مه كه ن حاشا
ئايشه ت و حه ديث بكه ن ته ماشا
به لام طالب بن گشت بو نه ظافه ت
هوگر بن له بو خولقى شه رافه ت

لاتان واجب بى پاراستنى دين
نه كه ن رارابن ، بى هو شى و ته مكين !
دين نوورى چاوه هه م نوورى دله
هه ر كه س بى دينه كوتا مه نزله

بابى ئيجاره ي «فه تاواي» سه روه ر
ئه حمه د بن حه جه ر نه قل ئه كا خه به ر :
« ليس الرجل رجل الدنيا
ولا الرجل رجل الاخرى

بل الرجل رجلهما »
شه خصى دنيا و دين ئه بى به هوما (۱)

(۱) وهك ئه ئين : بالنده يه كه سيبه رى بكه و يته سه ر هه ر كه سى به ختیار ئه بى *

ياران ! عهزیزان ! ته شرافو ته عيان !
ته وهی که زانیم بوم کردن به یان . .

له ئیمه ته بلیخ ، ئیوه دیرایهت
له خواي عالم عهونو هیدایهت

رجام له ئیوه زانینه و عه مهل
ته وصیه به حهق تا روزی ته جهل

ههروهك ره وشتی ریجالی ته علام
« والله المعطي لحسن الختام »

ته ئریخی نه ظمی ته پرسی که سئی
ههزاروسی صد هههم په نجاوسی

مهسکهن : خانه قای «بیاره» ی عهزیز
کات : ره مهزان له وه رزی پاییز

وه ظیفه : ته دریس بو عولوومی دین
صاحب : مورشیدی به فیه یضو ته مکن

«خالدی» مه شره ب ، «عوثمانی» حه سه ب
هاوناوی «عططار» ، «عومه ری» نه سه ب (۱)

أدامُله الله مع الاولاد
لنشر الدين مع الارشاد

یاره ب به ئاثار کبریای ذاتت
به جهلای ته سمای حوسنای صیفاتت

(۱) مه به سستی خوالی خوشبوو «شیخ عه لائه ددین» ه که شیخی ته ریه تی
نه قشی و ، مورشیدی بووه .

بهر وتبه و مه قام ئه نبیای کیرام
 مه خصوص (محمد) علیه السلام
 برژیته سهریان هه تا هه تاییه
 سه لات و سه لام به بی نیهاییه
 بو قوربو قه بوول عوله مای ئه علام
 ئه ولیای طهریق ، ئه شخصی کیرام
 له گهل به سه ردا بده به صیرهت
 پیمان ببه خشه په سه ندی سیرهت
 بمانخه سه رری وه فاو عیبادهت
 له گهل صیفه تی سه فاو سه عادهت

مانگی رهمه زانی سالی ۱۳۵۳ ی کوچی
 له خانه قای بیاره - هه له بجه - سوله یمانی

سوپاس بو خودای به خشنده و میهره بان
 که یارمه تی دام ئه م نامیلکانه به کۆمه ل
 له چاپ بدهم • سبحان ربك رب
 العزة عما یصفون ، وسلام علی
 المرسلین والحمد لله رب العالمین
 ۱/۶/۱۳۹۳ ک - ۱۹۷۳ ز
 عه بدولکه ریمی موده دریس

لیستهای هه‌به و راست

لاپه‌ره	دیتر	هه‌له	راست
۸	۱۲	ئه‌ووهر	ئه‌نوه‌ر
۸	۲۰	شه‌صت و س‌دا	شه‌صت و س‌دا
۱۶	۹	پاکیات	پاکیان
۱۶	۱۰	ئیدراکیات	ئیدراکیان
۲۹	۵	صوریح	صه‌ریح
۳۰	۱۶	خاصات	خاصان
۶۶	۱۳	منه‌چه	منه‌جه
۷۶	۱	درسی دوه‌هم	درسی دوه‌هم : دروست کردنی هه‌واء
۱۰۰	۱۵	ده‌ز دریزو سی‌سب	ده‌که‌ز دریزو

تکا له خوینهره به‌ریزه‌کان ئه‌که‌م ئه‌که‌ر ، بیج‌گه
 له‌مه‌لانه ، هه‌ر هه‌له‌یه‌کی تریان به‌رچاو‌که‌وت ، لی‌م
 ببوورن و راستی بکه‌نه‌وه ؛ بی‌کومان هه‌ر ژف هه‌میشه
 له‌وانه‌یه‌ دوو چاری هه‌له‌بی‌یت و نه‌نهما خودای مه‌زن
 له‌م‌خه‌وشه‌ دووره .

ناوه پۆك

لاپه‌ره	بابه‌ت
٣	سه‌ره‌تا
٤	ئيمانو ئيسلام
٣١	ئەساسی سه‌عاده‌ت
٧٣	ئاوی حه‌يات
٧٤	ده‌رسی یه‌که‌م : خه‌لقی هه‌زره‌تی ئاده‌م (د.خ)
٧٦	ده‌رسی دوه‌هه‌م : دروست کردنی هه‌واء (د.خ)
٧٧	ده‌رسی سێهه‌م : هه‌اتنه‌خواره‌وه‌یان بۆ زه‌وی
٧٧	ده‌رسی چواره‌م : پارانه‌وه‌ی هه‌زره‌تی ئاده‌م (د.خ)
٧٨	ده‌رسی پینجه‌م : هه‌زره‌تی شیث (د.خ)
٧٨	ده‌رسی شه‌شه‌م : هه‌زره‌تی ئیدریس (د.خ)
٧٩	ده‌رسی هه‌وته‌م : هه‌زره‌تی نووح (د.خ)
٨٠	ده‌رسی هه‌شته‌م : هه‌زره‌تی هوود (د.خ)
٨١	ده‌رسی نه‌هه‌م : هه‌زره‌تی صالح (د.خ)
٨٢	ده‌رسی ده‌هه‌م : هه‌زره‌تی ئیبراهیم (د.خ)
٨٤	ده‌رسی یانزه‌هه‌م : هه‌زره‌تی لووط (د.خ)
٨٥	ده‌رسی دوانزه‌هه‌م : هه‌زره‌تی ئیسماعیل (د.خ)
٨٧	ده‌رسی سیانزه‌هه‌م : هه‌زره‌تی ئیسه‌حاق (د.خ)
٨٧	ده‌رسی چوارده‌هه‌م : هه‌زره‌تی یه‌عقوب (د.خ)
٨٨	ده‌رسی پانزه‌هه‌م : هه‌زره‌تی یوسف (د.خ)
٩٣	ده‌رسی شانزه‌هه‌م : هه‌زره‌تی ئه‌یوب (د.خ)
٩٤	ده‌رسی هه‌ڤده‌هه‌م : هه‌زره‌تی ذو الکفل (د.خ)
٩٥	ده‌رسی هه‌ژده‌هه‌م : هه‌زره‌تی شه‌وعه‌یب (د.خ)
٩٥	ده‌رسی نوزده‌هه‌م : هه‌زره‌تی موسی (د.خ)
٩٨	ده‌رسی بیسته‌م : هه‌زره‌تی هاروون (د.خ)
٩٨	ده‌رسی بیستویه‌که‌م : هه‌زره‌تی یوشه‌ع (د.خ)
٩٩	ده‌رسی بیستو دووه‌م : هه‌زره‌تی ئیلیاس (د.خ)
٩٩	ده‌رسی بیستو سێیه‌م : هه‌زره‌تی ئه‌لیه‌سه‌ع (د.خ)
٩٩	ده‌رسی بیستو چواره‌م : هه‌زره‌تی ئیشمویل (د.خ)

دهرسي بيستو پينځهم : هزاره تي داوود (د.خ)	۱۰۱
دهرسي بيستو شه شهم : هزاره تي سوله يمان (د.خ)	۱۰۱
دهرسي بيستو حوتهم : هزاره تي عوزه ير (د.خ)	۱۰۳
دهرسي بيستو هه شتهم : ذو القرنين (د.خ)	۱۰۴
دهرسي بيستو نوهم : هزاره تي يونس (د.خ)	۱۰۵
دهرسي سبي ههم : هزاره تي زه کړياو يه حيا (د.خ)	۱۰۷
دهرسي سبي و يه کهم : هزاره تي عيسا (د.خ)	۱۰۸
دهرسي سبي و دوهم : هزاره تي محمد المصطفى (د.خ)	۱۱۴
دهرسي سبي و سبي ههم : له نبوه تيه وه تا هيجره تي	۱۱۶
دهرسي سبي و چوارهم : هيجره ت له مه ککه وه بو مه دينه	۱۲۰
دهرسي سبي و پينځهم : خليفه ي يه کهم	۱۲۶
دهرسي سبي و شه شهم : خليفه ي دوهم	۱۲۹
دهرسي سبي و حوتهم : خليفه ي سي يه	۱۳۰
دهرسي سبي و هه شتهم : خليفه ي چوارهم	۱۳۱
دهرسي سبي و نوهم : عه شره ي موبه ششهره	۱۳۲
دهرسي چلههم : ثيماماني موجته هيدين	۱۳۶
چل چرای نيسلام	۱۳۹
حدیثي يه کهم	۱۴۱
حدیثي دوهم	۱۴۲
حدیثي سي يه	۱۴۴
حدیثي چوارهم	۱۴۶
حدیثي پينځهم	۱۴۷
حدیثي شه شهم	۱۴۹
حدیثي حوتهم	۱۵۲
حدیثي هه شتهم	۱۵۴
حدیثي نوهم	۱۵۷
حدیثي دههم	۱۵۸
حدیثي يازدههم	۱۶۱
حدیثي دوازدههم	۱۶۳
حدیثي سيازدههم	۱۶۶
حدیثي چوارددههم	۱۶۷

۱۶۹	خەدىشى پائىزە ھەم
۱۷۰	خەدىشى شائىزە ھەم
۱۷۲	خەدىشى خەقدە ھەم
۱۷۴	خەدىشى ھەژدە ھەم
۱۷۵	خەدىشى ئۆزدە ھەم
۱۷۸	خەدىشى بىستەم
۱۷۹	خەدىشى بىستەم يەكەم
۱۸۱	خەدىشى بىستەم دوو ھەم
۱۸۲	خەدىشى بىستەم سى ھەم
۱۸۴	خەدىشى بىستەم چوارەم
۱۸۶	خەدىشى بىستەم پىنجەم
۱۸۸	خەدىشى بىستەم شەشەم
۱۹۱	خەدىشى بىستەم خەوتەم
۱۹۲	خەدىشى بىستەم ھەشتەم
۱۹۶	خەدىشى بىستەم نوو ھەم
۱۹۷	خەدىشى سىمى ھەم
۲۰۰	خەدىشى سىمى يەكەم
۲۰۱	خەدىشى سىمى دوو ھەم
۲۰۲	خەدىشى سىمى سى ھەم
۲۰۴	خەدىشى سىمى چوارەم
۲۰۶	خەدىشى سىمى پىنجەم
۲۰۸	خەدىشى سىمى شەشەم
۲۱۰	خەدىشى سىمى خەوتەم
۲۱۲	خەدىشى سىمى ھەشتەم
۲۱۴	خەدىشى سىمى نوو ھەم
۲۱۷	خەدىشى چىزەم
۲۱۹	نوورۇ زەجات
۲۵۳	ئىقبالى نامە
۲۵۵	موفىدەدیمە
۲۵۷	بابى يەكەم ئەۋستىنەى كە دل روشنى ئەكەن
۲۵۸	بابى دوو ھەم ئەۋستىنەى ئەبنە ھۆى درىزى عومر

بابى سىيەم : ئەوانەى عومر كورت ئەكەن	۲۶۲
بابى چوارەم : ئەوشتانەى باعیشى نەگبەتىن	۲۶۵
بابى پىنجەم : ئەوشتانەى كە بىرو ھۆش زیادئەكەن	۲۷۳
بابى شەشەم : ئەوشتانەى كە بىرو ھۆش كەم ئەكەن	۲۷۹
بابى جەوتەم : ئەوشتانەى كە ئابرووى ئىنسان زیادئەكەن	۲۸۰
بابى ھەشتەم : ئەوشتانەى ئابرووى ئىنسان ئەبەن	۲۸۵
بابى نۆھەم : ئەوشتانەى كە بىنايى چاۋ زیادئەكەن	۲۸۹
بابى دەھەم : ئەوانەى ھۆى زوربوونى رۆزىن	۲۹۰
بابى يانزەھەم : دوعاى مەئشور	۲۹۶
بابى دوانزەھەم : ئادابى دوعا	۳۰۰
خاتىمە	۳۰۶

رقم الايداع في المكتبة الوطنية ببغداد ٦٠٥ لسنة ١٩٧٣

١٩٧٣/٧/٢٦/٤٠٠٠/٥